

Thomas Ritter

PROROCTVÍ O EVROPĚ Z KNIHOVEN PALMOVÝCH LISTŮ

OBSAH

Místo předmluvy ...	7
Jak číst tuto knihu ...	12
Staroindické legendy ...	14
Osobní zkušenosti s knihovnamí palmových listů ...	26
Dědictví ríšiů ...	117
Proroctví palmových listů o budoucnosti Evropy ...	124
Konec legrace ...	141
Konec turbokapitalismu ...	144
Matka Země se brání ...	147
Svět za padesát let...	150
Pravděpodobnost popsaných událostí ...	152

„Nepřítel (Napoleonova Grand Armée) se neustále přibližoval k Moskvě, ale chování Moskvanů nebylo v této situaci o nic vážnější než předtím, stalo se naopak ještě lehkovážnějším, jak bývá pravidlem u lidí, kteří vidí blížící se nebezpečí. Tváří v tvar takovému nebezpečí se v duši člověka vždy ozývají dva stejné silné hlasy: Jeden hlas plný porozumění na něj naléhá, aby si uvědomil vážnost situace a našel prostředky slibující záchranu; druhý hlas jej s ještě větším soucitem přesvědčuje, že je těžké a mučivé myslet na nebezpečí, když stejně není možné vše předvídat a zachránit se před všeobecným děním, a proto je lepší se od těžkých věcí odvrátit, dokud tu ještě nejsou, a raději myslet na něco příjemnějšího. Když je člověk sám, uposlechne zpravidla první hlas, ve společnosti se však řídí spíš tím druhým. A tak tomu bylo i nyní s obyvateli Moskvy. Již dlouho se v Moskvě nežilo tak vesele jako v tomto roce.“

L, N. Tblstoj, *Vojna a mír*, III/1/17

MÍSTO PŘEDMLUVY

„Kdo nezná minulost a nechápe přítomnost, nemůže formovat budoucnost.“

Smysl pro pospolitost se ze západních společností již dávno vytratil. Stejný osud nyní potkává morální a etické normy které tvořily po dlouhá staletí páteř lidských společenství. Na počátku třetího tisíciletí našeho letopočtu triumfují ekonomické bilancování, burzovní spekulace a vlastní prospěch, který lidé sledují zcela bez zábran. Moudrost a znalost vnitřních souvislostí mezi jednotlivými jevy tohoto světa jsou oceňovány jen v případě, že se dají zpeněžit. „Zhodnocení akcií“ a „flexibilita“ - to jsou kouzelná slovíčka nového „globálního myšlení“, pro něž jsou peníze a hmotný majetek jediným měřítkem „úspěchu“, jímž jsou jednotlivci hodnoceni. Vyrábí a nabízí se jen to, co lze se ziskem a pokud možno rychle prodat. Ideály, vznešené cíle a nesobecké sny o skutečně pospolitě budoucnosti lidí jsou pojímány jako „druhotné ctosti“, vhodné nanejvýš pro vysmívané podivíny.

Člověk se už nedefinuje tím, co je, nýbrž výlučně tím, co má. Logickým důsledkem toho je, že každý se snaží toho co nejvíc mít, aby „něčím byl“. Za motor pokroku je považováno generování stále dalších potřeb, které jsou rychle uspokojovány jen proto, aby udělaly místo dalším nově vsugerovaným přáním. Většina lidí už si ani neklade otázku, kam vlastně má takový „pokrok“ vést. Dnešní vize o lepší budoucnosti se vyčerpávají v představě pracovního úspěchu a vystupňovaného konzumu v Internetem propojené „globální vesnici“. Avšak toho, co ve skutečnosti nepotřebujeme, nemůžeme dostat nikdy dost, stejně jako není možné utišit žízeň slanou vodou.

Na všech stranách se proto začínají objevovat varovná znamení, že tento trend je tragická slepá ulička ve vývojové linii lidské rasy. Nevídané změlčení duchovního života přitom není jediným závažným důvodem k obavám. Mnohem zřetelnější a pro každého snadno viditelné jsou katastrofální škody způ-

sobené přírodě a rabování zdrojů, jejichž převážnou část spotřebovává jen úzká privilegovaná vrstva lidské populace na naší planetě. Pohrdání přírodou, která je přitom zdrojem a nezbytným předpokladem naší existence, nachází své pokračování v mezilidských vztazích, charakteristických pro naši postindustriální společnost. Kdo ale považuje nekompromisní nasazování loktů za znak výkonnosti, kdo vyzdvihuje konkurenční boj a vyřazování konkurentů z boje na hlavní princip ve všech oblastech života a ještě jej glorifikuje jako projev osobní svobody, ten se nemůže divit, že eskalace násilí, sociální chlad a lhostejnost vůči druhým jsou stále častějšími jevy. Podobně jako je v postmoderních společnostech velmi nerovnoměrně rozložen kapitál, je nevyváženě rozdělena i práce. Kdo se jednou dostane „z kola ven“ a má jen omezené možnosti rekvalifikace nebo už překročil určitou věkovou hranici, je téměř bez šance najít si nové zaměstnání. Důsledkem tohoto vývoje jsou rostoucí nejistota, nespokojenost, agresivita, fragmentace společnosti.

Současná ideologie neustálého ekonomického růstu, která je vlastní příčinou deformace západních společností, je absurdní a nebezpečná. Tě je vidět i na tom, že pouhá ekonomická stagnace stačí, aby hospodářské a politické kruhy začaly propadat panice. Zde se přímo vnucuje srovnání s bujícím rakovinovým nádorem. Také rakovinové buňky „musí“ růst a množit se, aby byla zajištěna jejich další existence. Přitom ovšem nevyhnutelně zabíjejí svého hostitele a přivolávají tím i svoji vlastní smrt. Jako rakovinový nádor se západní společnost šíří po celé planetě, poháněna sebepřeceňováním, které hraničí s šílenstvím. Věří, že se obejde bez přírody a může si vybudovat vlastní říši za jejími hranicemi. Proto bezmyšlenkovitě vyčerpává přírodní zdroje a zamořuje životní prostředí. Co zbývá té části lidstva, která nemá z ekonomické expanze Západu žádné výhody? Co tu zanecháme těm, kdo přijdou po nás? Již sama skutečnost, že si tyto otázky musíme klást, ukazuje, do jaké míry ztratili naši politici a ekonomičtí stratégové jak smysl pro zodpovědnost, tak i přehled o hlubších souvislostech globálního vývoje. Jedním z hlavních hesel naší demokratické

společnosti je „svoboda“. Avšak svoboda přece nespočívá pouze v právu svobodně volit. Neexistuje žádná skutečná svoboda bez ekonomické svobody. Říkat nezaměstnaným v Německu nebo hladovějícím v Africe, že jsou „svobodní“, znamená krutě se jim vysmívat.

Západní společnost se utápí v hmotném nadbytku a je nepřetržitě zaplavována mořem informací. Proto máme klamný pocit jistoty a jsme přesvědčeni, že se nám nic nemůže stát a nic nás nemůže překvapit. Naše budoucnost se však jeví ve stále temnějším barvách a proroci ohlašující konec světa přicházejí opětovně do módy. Značná část lidí totiž instinktivně, v nevědomé rovině, zřetelně cítí, jak nestabilní a zranitelná je ve skutečnosti naše společnost, byť se zdá spočívat na velmi pevných základech. Není divu, když jsme se tak vzdálili našim kořenům. Avšak hořekování nad špatnými poměry ještě nikdy nepřineslo jejich nápravu. Jen činy mohou navodit skutečnou změnu. Nijak nám nepomůže, když budou zaměstnavatelé, odbory a politici svalovat vinu jeden na druhého, případně ji přičítat nějakým tajným spolkům, zájmovým skupinám nebo spikleneckým čachrům.

Již Buddha věděl, že *když se budeme přít o maličkostech, ztratíme věci, které jsou důležité.*

Každý jedinec sám rozhoduje o tom, jakým stylem bude žít a jak bude působit na svoje okolí doma i v práci. Výchozím bodem v tomto směru je uvědomit si, že každý život má hlubší smysl, který překračuje pouhé uspokojování základních potřeb a oddávání se konzumu. Dalším krokem mohou být meditace a duchovní studium, které nás nakonec dovedou ke spirituální životní orientaci. Každý, kdo se svým vlastním způsobem vydal touto cestou, ví velmi dobře, jak těžké někdy je skutečně žít podle duchovních zásad. Ale podstatou živé spirituality nemůže být koneckonců nic jiného než uvědomování si vlastního božského původu a hledání cesty k tomuto prapůvodnímu zdroji.

Rámakrišna kladl svým žákům na srdce: *Kdo vidí v Bohu svůj cíl, ten smí žít ve světě, avšak svět nesmí žít v něm.*

Jenom důsledným uplatňováním duchovních zásad v kaž-

dodenním životě se nám podaří překonat deformace a šablony materialismu. Pouze proměna našeho nitra může vést ke změnám ve světě kolem nás. Vývoj jedince není přímočarý stejně jako není přímočarý vývoj národa nebo společnosti. Cyklický obraz světa je adekvátnějším výkladem naší existence, než jaký nám nabízí lineární myšlení. Idea neomezeného ekonomického růstu je v podmínkách tohoto světa stejně iluzorní jako představa permanentního štěstí.

Z klidu a míru se nemůžeme těšit věčně, a přesto neznamená ničující katastrofa konec. Když trávu sežehnou plameny, na jaře začne růst znovu - tento poznatek byl samozřejmostí i pro současníky Džingischána před více než tisíci lety.

Lidé mají obavy z dalšího vývoje. Ib vyvolává především v naší západní postindustriální společnosti touhu po jistotách, která se projevuje především v tom, že se neustále snažíme mít vše pod kontrolou. Věříme, že si jistotu a bezpečí můžeme jednoduše koupit uzavřením pojistek proti všem myslitelným zvrátům štěstěny, aniž bychom museli sami převzít zodpovědnost za to, co se „tam venku“ děje. V tomto smyslu je pochopitelná i touha lidí nahlédnout do vlastní budoucnosti - ovšemže ne příliš daleko, protože patří k naší přirozenosti, že vytěšňujeme fakt vlastní smrtelnosti. Avšak vrhnout alespoň letmý pohled na to, co pro nás osud připravil - to je představa, jež má pro mnohé z nás neodolatelné kouzlo. Proto pročítají miliony lidí každý den v časopisech a novinách svoje horoskopy. Výklad snů, čtení z ruky, vykládání karet, astrologie, numerologie, to všechno jsou profese, které se snaží tuto touhu lidí uspokojit - a o zákaznicky rozhodně nemají nouzi.

Nám zde však nejde o to, zpochybňovat práci těch astrologů, numerologů atd., kteří berou své poslání vážně a jejichž výklady spočívají na mnohaletém studijním úsilí. Nakonec každý, kdo se těmito systémy jen trochu hlouběji zabýval, ví, že jsou zobrazením naší reality, jež je třeba brát vážně. Rád bych to ozřejmil na příkladu astrologie. Ta vychází ze základního předpokladu, že náš vesmír je uzavřený systém, podléhající ve svém celku jednotným zákonitostem. Z pozorování jedné části tohoto systému lze tedy činit závěry ohledně chování jeho

jiných částí. Podstatně jednodušším způsobem vyjadřuje stejnou zásadu stará hermetická poučka „jak dole, tak i nahoře“. Horoskop ukazuje na základě příslušných výpočtů, jak jsou rozloženy „stavební kameny reality“, z nichž se skládá život dotyčného člověka. Z horoskopu je též možné vyčíst, jak se tyto „stavební kameny“ projeví například ve formě nadání, sklonů a tendencí; je zde patrné i to, jaké kvality jsou tomu či onomu „zrození“ vlastní a tvoří jeho přirozenost, a jaké naopak musí s vynaložením většího nebo menšího úsilí dále rozvíjet. Horoskop dokonce ukazuje, jaké jednání nebo dění bude předcházet budoucím událostem. Sjednocuje v sobě obě mezní polohy lidského života, tedy zrození a smrt. Je odvozen od okamžiku, kdy jedinec přišel na svět, a zobrazuje jeho „vzorec života“. Sestavení horoskopu je záležitostí astronomických znalostí, jeho fundovaný výklad si ovšem vyžaduje mnoha let důkladných studií. Nativní horoskop a jeho výklad, tedy astrologie, jak je v Evropě provozována již od antiky, má jen velmi málo společného s dvouřádkovými „astrologickými“ předpověďmi, jimiž své čtenáře utěšují bulvární plátky.

Skutečná jistota a schopnost vytvářet svůj vlastní osud svobodně a zároveň v souladu s nadčasově platnými kosmickými zákonitostmi může spočívat jenom na základě poznám pravdy. Univerzální zákonitosti a pravdy existují i dnes, přestože relativistický duch doby je popírá všude s výjimkou přírodních věd. Astrologie a chiromantie vycházejí z těchto univerzálních pravd. Zázraky se v naší epoše staly velikou vzácností - existují však, stejně jako existuje hluboká moudrost, spočívající ve znalosti skutečné podstaty člověka a věcí. A tato moudrost je již sama o sobě zázrakem.

„Všechno, co se děje, má svůj důvod, a všechno, co se děje, má svůj účel.“

JAK ČÍST TUTO KNIHU

Držte v ruce knihu o proroctvích. Z toho je patrné, že vás dané téma zajímá. Protože se však tato kniha obrací na specifický okruh čtenářů, chtěl bych jej zde krátce vymežit, aby ostatní čtenáři nebyli ve svém očekávání zklamáni.

Tato kniha *není vhodná* pro čtenáře, kteří jsou přesvědčení, že moderní vědy znají odpověď na veškeré otázky, a odmítají jako pověru nebo šarlatánství všechny jevy a skutečnosti, jež jsou s vědeckým paradigmatem zdánlivě neslučitelné.

Nejspíš *narazí na neporozumění* také u teologů a ortodoxních věřících všech hlavních světových náboženství, pro něž jsou proroctví buď jen varováním, jimž se daný prorok obracel na své současníky, nebo pokusem o sociální reformy, který se k budoucnosti jako takové přímo nevztahuje.

Nevhodná je tato publikace i pro toho, kdo si libuje v apokalyptických představách a nadcházející konec světa je pro něj spravedlivý trest boží (příčemž nepochybuje o tom, že on sám bude patřit mezi malou hrstku vyvolených, kteří přežijí").

V neposlední řadě *bude zklamáním* pro tu část čtenářské obce, která si libuje v líčení dramatických, hrůzných a zároveň fascinujících scén apokalyptického kataklyzmatu. Tato kniha nenabízí strach a děs jako laciné rozptýlení. Kdo hledá tento druh literatury, měl by si v knihkupectvích raději projít regály s nápisy science Fiction, horory, fantastické romány.

Tato kniha *je vhodná* pro samostatně uvažující čtenáře, kteří si chtějí utvořit kvalifikovaný úsudek k tématu staroindických proroctví. Jsou pozváni k účasti na expedici do oblasti indických dějin a indické mytologie při pátrání po stopách bájných tvůrců knihoven palmových listů. Kdo byli tito lidé, označovaní dnes jako „rišiové"? Proč vytvořili před mnoha tisíci lety systém přesných předpovědí pro budoucnost velkého počtu lidí? Zformulovali rišiové kromě neuvěřitelně přesných proroctví určených jednotlivcům také předpovědi, jež se týkají budoucnosti lidstva jako takového? Dají se z proroctví obsaže-

ných ve staroindických knihovnách palmových listů odvodit alespoň částečně také „dějiny budoucnosti"?

Nejprve seznámím čtenáře s legendami týkajícími se vzniku knihoven palmových listů a v návaznosti na to popíši své vlastní zkušenosti s předpověďmi v nich obsaženými - zkušenosti, které jsem nasbíral během více než deseti let. Počínaje kapitolou *Proroctví palmových listů o budoucnosti Evropy* pak bude mým hlavním tématem možná budoucnost naší západní civilizace v nadcházejících padesáti letech, jak se jeví ve světle starotamilských textů.

Tato kniha je výsledkem mnohaletého bádání a překládání starotamilských textů týkajících se dané tematiky. Přesto je pouze nouzovým řešením. Úplný překlad starých spisů ještě není ani zdaleka dokončen, znamená doba se mi však zdají být tak naléhavá, že jsem se rozhodl zveřejnit plody své práce již nyní. Mnohé z toho, co bych rád vylíčil podrobněji, zde mohlo být pouze nastíněno.

Pokud se v budoucnosti naskytne možnost nového vydání, slibuji Čtenáři již nyní, že knihu doplním o nově přeložené texty.

Madrás/Possendorf/Drážďany červen 2005

Thomas Ritter

STAROINDICKÉ LEGENDY

Lidé byli knihovnami fascinováni odjakživa. Velké množství poznatků i hluboká životní moudrost, které byly ve více či méně rozsáhlých knihovnách po celá staletí nashromážděny, budily a dodnes budí nejrůznější emoce. Úžas, nadšení, úctu a touhu po věděni na straně jedné; odpor, nenávisť a chuť ničit na straně druhé.

V oblasti, kde spolu hraničí evropský, africký a asijský kontinent, vznikla už na počátku třetího tisíciletí před naším letopočtem velkolepá idea na vybudování knihovny, která měla později dostat jméno Bibliotheca Alexandrina. Tato obrovská zásobárna věděni byla před více než 1 600 lety zničena požárem, jemuž padla za oběť také velká část města Alexandrie. Alexandrijská knihovna sehrála velmi významnou úlohu při šíření starověkého věděni a antické vzdělanosti. Egyptologové dnes odhadují, že se v ní nacházelo na 700 000 svitků a kromě toho bylo uloženo dalších asi 200 000 svitků v Museionu, výzkumném centru, které se nacházelo v jejím sousedství. V čele knihovny stáli významní učenci a básníci - za mnoho jiných můžeme jmenovat Apollonia z Rhodu, Eratostena, Aristofana z Byzance nebo Aristarcha ze Samothráky. První katalog dal sestavit Kallimachos.

Během neblahých křížáckých výprav, při nichž křesťané ve jménu svého milosrdného Spasitele vraždili lidi jiného vyznání, bylo roku 1204 dobyté a zničeno také bohaté město Konstantinopol. Dobyvatelé používali knihy a dokumenty z tamní slavné císařské knihovny jako palivo k vytápění veřejných lázní.

Plánovitá likvidace knih a celých knihoven však není jevem typickým pouze pro temný středověk. Neuplynulo ještě ani šedesát let od doby, kdy byla v Německu veřejně pálena „zvrácená“ literatura. Na velkých hranicích a za jásotu přihlížejíce ho davu. Před patnácti lety, po sjednocení Německa, byly na skládky odváženy hory nyní nepotřebných knih, jejichž autory

byli teoretici nikdy neuskutečněného reálného socialismu. Spolu s nimi byli pro jistotu vymetení také autoři jako Erich Kastner, Kurt Tucholski, Dostojevský, Tolstoj nebo Kafka - všichni skončili doslova na smetišti dějin. Uvolněné místo v regálech městských knihoven pak zaujala „moderní“ literatura - výplody autorů jako Rosamunde Pilcherová nebo pan Konsalik.

Dnes můžeme jen spekulovat o tom, jakým směrem by se ubíral vývoj lidstva, kdyby v průběhu tisíciletí nebylo věděni nashromážděné v knihách stále znovu likvidováno ve jménu nějakého náboženství nebo nějaké ideologie. Avšak část starého věděni - byť třeba nepatrná - se přece jen dochovala. Jako příklad jsou často uváděny svitky z Kumránu od Mrtvého moře. Jejich rozluštění přineslo řadu nových poznatků o raném křesťanství a dějinách Palestiny.

Avšak zřejmě nejtajemnější a nejstarší knihovny na světě se dodnes zachovaly v Indii. Na desetitisících vysušených palmových listech jsou zaznamenány texty nejrůznějšího charakteru - přírodopisná pojednání, historické a náboženské úvahy, ale také romány, povídky a básně. Ty neobsahují nic tajuplného. Část textů se však podle legend má vztahovat k lidem, kteří kdysi dávno tu nebo onu knihovnu vyhledali, aby si dali předpovědět svůj osud.

O legendárních knihovnách palmových listů jsem se dozvěděl poprvé v roce 1992 od svých přátel. Informace o knihovnách naplněných lidskými osudy však byly velmi neurčité. Údajně někdo slyšel od někoho jiného, komu to řekla nějaká třetí osoba, že snad mají kdesi v Indii taková podivná proroctví existovat. Všechny zdroje však shodně uváděly, že tato orákula jsou napsána na prastarých palmových listech. Palmové listy? To vzbudilo moji zvědavost. Sice jsem se po léta zabýval staroindickými eposy, jako je *Mahábhárata*, *Srímad Bhága-vatham* nebo *Rámájana*, byl jsem však přesvědčen, že tyto legendy byly po staletí předávány jen ústně. Zdálo se mi tedy nepravděpodobné, že by se právě životopisy jednotlivců dochovaly v písemné podobě. A kdo by měl ty pochybné knihovny palmových listů vlastně vytvořit? Jaký účel by sledoval tímto

dílem, které si jistě vyžádalo nemalého úsilí? Cítil jsem, že mě toto téma neodolatelně přitahuje. Chtěl jsem za každou cenu odjet do Indie a zjistit, jak se věci skutečně mají.

Tak jsem začal na přelomu let 199[^]/1993 pátrat. Moje první cesta vedla do Saské zemské knihovny, která se již v minulosti při nejrůznějších složitých tématech velmi osvědčila. Tentokrát jsem však neměl úspěch. Pod heslem „knihovny palmových listů" jsem v katalogu knihovny nenalezl jediný odkaz. Vlastně se ani nedalo očekávat, že věc by mohla být tak jednoduchá. Koneckonců pocházela větší část katalogu knihovny ještě z doby před sjednocením Německa. Ani pátrání s pomocí počítače nepřineslo úspěch. Začal jsem si klást otázku, jestli nejsou knihovny palmových listů přece jen pouhou legendou. Všechno tomu nasvědčovalo. V lednu 1993 mi však pomohl „kamarád náhoda". V jednom z dílů televizního seriálu *Fantastické fenomény* oznámil moderátor Rainer Holbe, že se chystá navštívit legendami opředenou knihovnu v jihoindickém spolkovém státě Tamil Nadu, jež údajně obsahuje předpovědi týkající se lidských osudů. To přece byla jedna z těch tajuplných knihoven palmových listů, po nichž jsem pátral! Nacházela se na jihu Indie, v malém městečku s komplikovaným názvem Vaithisvarankoil. Spisovatel Holger Kersten, jehož kniha *Ježíš žil v Indii* vzbudila krátce předtím značný rozruch, tuto knihovnu navštívil a ve zmíněném televizním pořadu vylíčil své zážitky.

V roce 1984 začal učitel náboženství Holger Kersten pochybovat jak o smysluplnosti své dosavadní činnosti, tak o základních článcích křesťanské víry. Proto se pustil do hledání. Mělo to být „hledání pravdy". Jeho cesta vedla do Indie. V Madrásu, hlavním městě spolkového státu Tamil Nadu, se seznámil s hudebníkem, který svého času studoval v Německu. Tento muž chtěl svého hosta něčím překvapit, a tak jej pozval na návštěvu knihovny palmových listů ve Vaithisva-rankoilu, kde prý lze nahlédnout do knihy vlastního osudu. Kersten později připustil, že jej toto pozvání naplnilo smíšenými pocity. Z vlastní zkušenosti již věděl, že orientální spiritualita považuje za zcela normální mnohé věci, které na Západě

vzbuzují jen soucitný úsměv. V Indii nejsou považovány paranormální schopnosti za nic mimořádného. Někteří lidé je mají od narození. Lze si je však osvojit také mnohaletým praktikováním určitých cvičení, třeba jógy nebo meditace. V Indii proto považují například bilokaci, tedy schopnost vyskytovat se na dvou místech současně, za stejně přirozenou jako jasnovidnost, telepatii a materializaci.

Skeptický intelekt Kerstenovi přesto našeptával, že knihovna přechovávající osudy lidí je podvod. Nicméně zdvořilost obvyklá v těchto zeměpisných šířkách mu nedovolila pozvání odmítnout, protože by tím svého hostitele urazil. Navíc byl pochopitelně též trochu zvědavý. Holger Kersten se tedy vydal do Vaithisvarankoilu. Tam jej velmi zdvořile přijal pan Poosa Muthu - *nádí reader* neboli *vykladač nádí*, jak jsou v Indii nazýváni muži znalí umění číst v knihách palmových listů. V dlouhém ceremoniálu předčítal pan Poosa Muthu svému vzácnému hostu z Evropy jeho osud. Lekce na Holgera Kerstena hluboce zapůsobila. Řada událostí v jeho dosavadním životě se odehrála přesně tak, jak to stálo v prastarém rukopisu na palmových listech. Nepochyboval proto ani o tom, co mu pan Poosa Muthu předpověděl o jeho budoucnosti. Bral informace, které vykladač nádí vyčetl z palmových listů, naprosto vážně.

Bylo tedy jasné, že knihovna palmových listů skutečně existuje. Moje pátrání pokročilo o notný kus a vlastně bez mého přičinění. Avšak i „náhody" podléhají určitým zákonitostem. Televizní pořad zodpověděl jenom část mých otázek, každopádně jsem teď však mohl začít s přípravami na cestu. Jak se nejlépe dostanu do Vaithisvarankoilu — to mi měl poradit muž, který tam již byl. V únoru 1993 jsem dostal od Holgera Kerstena odpověď na svůj dopis. Spisovatel mi poděkoval za zájem a krátce mi vylíčil vše, co o historii knihoven palmových listů věděl.

Podle legendy vznikly tyto knihovny zhruba před 5 000 lety a jsou dílem sedmi svatých říšů. Ti prý sepsali životopisy asi 80 000 lidí, kteří se v budoucnosti přijdou zeptat na svůj osud. Asi deset procent těchto životopisů se má vztahovat na osoby,

kteře nepocházejí z Indie. V průběhu staletí bylo pořizeno několik opisů původního textu, takže dnes by mělo existovat 12 knihoven palmových listů, které se nacházejí na různých místech indického subkontinentu.

Tento krátký nástin dějin knihoven palmových listů vyvolával víc otázek, než kolik jich zodpověděl. Kdo nebo co byli tito nsiove? Jaký mohli mít důvod k tomu, aby napsali právě oněch 80 000 lidských osudů? A jak mohlo sedm říšiů zvládnout tak obrovský úkol? Kerstenův dopis obsahoval ještě jeden velmi zajímavý údaj: přesnou adresu knihovny palmových listů ve Vaithisvarankoilu a také dalších tří knihoven - v Mad-rasu, Kancbipúramu a Bengálům. Tímto dopisem mi Holger Kersten otevřel bránu a připravil cestu do dosud neznámého světa, do říše nepředstavitelných zázraků, snů a dobrodružství.

Nejprve jsem si však chtěl o těchto knihovnách lidských osudu obstarat víc informací. I v tomto ohledu mi Holger Kersten poskytl velmi užitečnou radu. Doporučil mi knihu publicisty Johannese von Buttlara *Boží kostky - osud nebo náhoda* A v jednom čísle časopisu *Esotera* z roku 1992 také článek o knihovnách palmových listů, rovněž z pera Johannese von Buttlara. Takže jsem se znovu vypravil do Saské zemské knihovny. Buttlarovy *Boží kostky* však byly vypůjčeny...

V katalogu časopisů jsem hledal dál. Časopis *Esotera* skutečně existoval a ročník 1992 kupodivu nebyl ani vypůjčen ani pravě odvezen do knihárny ke svázání. O pár minut později jsem již měl *Esotera* číslo 8/92 v ruce. Na obálce byl odkaz na mnou hledaný článek o knihovnách palmových listů: *Pro každý život jeden list*. Johannes von Buttlar v článku popisuje zážitky jistého Bartholomause Schmidta, který se po smrti své ženy vydal do Indie, aby v knihovnách palmových listů našel odpovědi na otázky, jez zaměstnávaly jeho mysl. Osud toho dobrého muže a jeho indické zážitky mě ovšem zajímaly méně nez informace o knihovně jako takové. Před mnoha tisíci lety prý sepsali indiští mudrcové na proužky palmových listů o rozměru 6 x 46 centimetrů osudy lidí, kteří se na ně přijdou jednoho dne zeptat. Každý člověk - až na několik málo výjimek

kteře Buttlar ve svém článku nespécifikoval - se do některé z knihoven palmových listů může přijít zeptat na svůj osud. Dosavadní i budoucí život tazatele jsou prý zaznamenány ve starotamilských verších na obou stranách pruhu palmového listu. Písmena jsou údajně jen asi 1 mm vysoká a nevyvíčené oko je ani nedokáže rozlišit. Na zvětšených opisech působí sta-rotamilské písmo jako zdobný ornament. Na palmovém proužku jsou drobným písmem zaznamenány všechny jednotlivosti toho kterého života včetně informací o rodičích a sourozencích, o životním partnerovi a o dětech. U dotyčné osoby je uvedeno povolání a zmíněny jsou také určité tělesné znaky a případné nedostatky. Moderní pojmy jsou někdy obrazně opisovány. Například povolání strojvedoucího je zde definováno jako *řízení povelu, který za využití vodní páry nebo jiné formy energie dopravuje lidi na velké vzdálenosti*.

Na palmovém listu je zaznamenáno jméno tazatele a rovněž jména jeho nejbližších příbuzných, pokud jsou v době jeho návštěvy ještě naživu. Na biografích sepsaných v šerém dávnověku mě zaujala ještě jedna věc - jsou vylíčeny jazykem tak barvitým, jako by byl autor očitým svědkem popisovaného životního osudu. Na mnoha listech je dopředu zapsáno i datum klientovy návštěvy a jméno osoby, která jej do knihovny přivede. Podle Buttlara je návštěvník zpravidla konfrontován se dvěma listy. Na prvním jsou uvedeny jeho jméno, podrobnosti z jeho dosavadního života a také údaje o předchozích inkarna-cích. Pokud konkrétní údaje týkající se dosavadního života souhlasí, přečte vykladač nádi z druhého listu klientovi také jeho budoucnost. Nadcházející události až k hodině smrti jsou líčeny v dílčích etapách, z nichž každá pokrývá období dlouhé 2,5 až 5 roků. Tento druh předpovědi je Indům znám již po staletí pod označením „Bhrígú samitha“. Pojem se vztahuje na indického mudrce jménem Bhrígú. Říká se, že tuto metodu předpovídání budoucnosti vyvinul po mnoha letech meditací a z obav o osud svých žáků. Strážci knihoven palmových listů opisují i dnes na nové listy ty texty, které se začínají stářím rozpadat. Při řádném uskladnění a odpovídající péči prý takový list vydrží až 800 let. Výše zmíněný Bartholomaus Schmidt,

jehož návštěvu Indie popsal Johannes von Buttlar, navštívil knihovnu palmových listů v „panském sídle“ nacházejícím se v městské čtvrti Chamarajpet na předměstí Bengalúru, hlavního města spolkového státu Karnataka. Tato sbírka palmových listů je asi 800 let v opatrování rodiny Šastríů. Majitel knihovny Srí Joytišacanya Rámakrišna Šastrí dosáhl v době, kdy jej Schmidt navštívil, věku asi čtyřiceti let. Již jako malého chlapce jej jeho otec, který zemřel v roce 1984, zasvěcoval do tajemství orientální spirituality, síly pozitivního myšlení a především do *Šuká nádí*. Pojem „šuká“ znamená v této souvislosti božskou moudrost a slovo „nádí“ vyjadřuje určitý okamžik v čase. Slovní spojení šuká nádí zřejmě označuje jakýsi druh duchovního, praktického i psychologického poradenství jehož stáří se odhaduje na více než 5 000 let. Texty záznamů nané na palmových listech obsahují analýzy životních osudů určitých jednotlivců, definovaných okamžikem jejich zrození. Tato nauka se opírá o schopnosti svého zakladatele, mudrce Bhrígúaa; jejím cílem je prorazit bariéru času a prostoru a dostat se tak do dimenzí, z nichž lze číst v budoucnosti. Von Buttlar je přesvědčen, že totéž se podařilo i biblickým prorokům a v novější době rovněž Nostradamovi. Nauka o šuká nádí se zaměřuje především na cíle, které dotyčný jedinec ve svém životě sleduje. Pojednává jak o duchovních, tak o hmotných perspektivách životní cesty toho kterého člověka, aby mu tím pomohla při plnění každodenních povinností a při řešení běžných problémů. Díky tomu může dotyčný věnovat víc času duchovním záležitostem. Podle nauky o šuká nádí je snaha lidí změnit svůj osud určována dynamickou rovnováhou. To ovšem rovněž znamená, že je v silách člověka změnit vlastní osud -přinejmenším v jistých mezích. Pouze kdyby byl princip rovnováhy statický dalo by se skutečně mluvit o předurčeném osudu. *Nádí reading* seznámí klienta s jeho „životním plánem“ a zároveň před ním rozprostře jisté možnosti, jak stanovených cílů dosáhnout, a doporučí mu, jaké schopnosti by měl za tímto ucelem rozvíjet. Palmové listy tak pomáhají hledajícímu udělat ze svého života to nejlepší. Týká se to všech aspektů klientovy osobnosti. Kromě toho obsahují palmové listy návod, jak

napravit určité myšlenkové deformace, například pomocí manter. Mantry byly původně jako hymny a obětní zpěvy součástí véd. Pojem védy pochází ze sanskrtu a znamená „vědění“*. Tímto „vědění“ samozřejmě nejsou míněny nějaké školské poučky, nýbrž univerzální vědění platné ve všech dobách a na všech místech. Nepřekvapí nás tedy, že cílem šuká nádí je podporovat mír a štěstí všech lidí. Šuká nádí chce lidstvo osvobodit od válek, epidemií a pohrom všeho druhu; nabádá národy k udržování tradic a kulturního dědictví. Dodává lidem odvalu k maximální poctivosti a vyzývá je ke kolektivnímu úsilí o rozvoj spirituality. Védy se měly prostřednictvím této vznešené nauky šířit po celém světě. To byly vysoké nároky a nezbývalo než doufat, že strážci knihoven palmových listů budou tato kritéria splňovat. Každopádně byl zmíněný Bart-holomaus Schmidt, od něhož získal informace Johannes von Buttlar, s průběhem své návštěvy ve všech ohledech spokojen. Vykladač nádí pan Šastrí od něho neobdržel kromě data narození žádné další informace. Přesto dokázal z příslušného palmového listu vyčíst řadu přesných podrobností o Schmidově dosavadním životě,

Podle Buttlarova článku měla knihovna v Bengalúru přechovávat 3 665 „svazků palmových listů“, z nichž každý měl obsahovat 365 palmových listů. Jak jsme již uvedli výše, původní text byl údajně starý asi 5 000 let. Výklad palmových listů představoval v rodině Šastríů podle všeho jakousi tradici předávanou z otce na nejstaršího syna. Holger Kersten sice popisuje vznik knihoven palmových listů poněkud jinak, ale koneckonců je docela dobře možné, že tyto knihovny neměly jen jednoho tvůrce a každá z nich má své vlastní dějiny. V daný okamžik pro mě bylo důležitější zjištění, že adresa knihovny palmových listů v Bengalúru, jak ji uvedl ve svém článku von Buttlar, byla naprosto identická s adresou téže knihovny, kterou mi ve svém dopise poslal Holger Kersten. Se jménem vykladače nádí to ovšem bylo trochu složitější. Zatímco Johannes von Buttlar uváděl Srí Joytišacanya Rámakrišnu Šastrího, doporučil mi Kersten jako *readera* jistého Gunjura Sachidá-nandu Murthyho. Nepochybně šlo o dvě různé osoby. Když

jsem si však ještě jednou pozorně přečetl článek v časopise *Esotera*, záležitost se vysvětlila. Srí Joytišacanya Rámakrišna Sastrí se z jednoho ze svých transů již nevrátil na tento svět. Gunjur Sachidánanda Murthy byl zřejmě jeho nástupce.

Bylo na čase trochu bilancovat. Měl jsem adresy Čtyř knihoven palmových listů a byl jsem obeznámen přinejmenším v nejhrubších obrysech s jejich historií a se způsobem, jakým fungují. Celá věc mi nedala spát. Sedm moudrých ríšů a Bhří-gú - někde jsem už o nich přece četl. Ale kde? Bylo to v *Maháhháratě*, ve *Srimad Bhagavathamě* nebo snad dokonce přímo v *Rámájaně*?

Odpověď jsem musel hledat v obsáhlých dílech. *Mahábhárata* se skládá ze 100 000 dvojverší - je tedy osmkrát delší než oba Homérovy eposy *Ilias* a *Odyssea* dohromady. Je to vůbec nejrozsáhlejší báseň v celé světové literatuře. Ve své současné podobě je *Mahábhárata* stará zhruba 1 500 let. Sám jsem byl y Indii několikrát svědkem toho, jak vesničané naslouchají po radu hodm a se zbožnou úctou těmto veršům, přednášeným profesionálními vypravěči. Většina z nich přitom rozuměla jen úryvkům vět nebo pochytila pouze jména hlavních hrdinů -*Mahábhárata* je totiž napsána ve starém sanskrtu, který dnes již téměř nikdo nezná. Volně přeloženo znamená *Mahábhárata* „Velký epos o boji Bháratových potomků“. Je to tedy epos o hrdinech. To samo o sobě však nevysvětluje, proč hraje toto dílo i v dnešní Indii tak významnou roli. Vedle lícem válečných střetů se tu nacházejí texty popisující myšlenky, představy a emoce, s nimiž se každý Hindu snadno ztotožní. Hinduisté také často citují *Mahábhárata*, když chtějí podpořit nebo zdůvodnit své názory. Věhlasný indolog R. N. Dandekar - sám Hindu - o tom napsal:

„Obyvatelé Indie, ženy i muži, mladí i staří, ze severu země nebo z jihu, bohatí nebo chudí - ti všichni Čerpají moudrost zábavu, radu a inspiraci v *Maháhháratě*... Ve skutečnosti ne' existuje jediná oblast jejich života, ať veřejného nebo soukromého, která není tímto velkolepým eposem ovlivněna. Zřejmě není přehnané tvrzení, že indický národ se naučil myslet a jednat v pojmech *Maháhháraty*."

Do podrobnějšího popisu této velkolepé epické básně se zde pouštět nemůžeme, daleko by to překročilo rámec této knihy. Pro člověka, který není dobře obeznámen s indickou mytologií, je *Mahábhárata* dost obtížnou četbou. Nicméně čtenář, jenž se tím nedá odradit, bude dříve či později přemožen ohromující silou výrazových prostředků starých básníků, kteří dokážou před naším vnitřním zrakem vdechnout nový život dávno zemřelým bojovníkům a oživit velkolepé historické scény. Důležitou roli hrají v eposu postavy, které zde jsou nazývány ríšio-vé. V *Maháhháratě* vystupují v roli mudrců a jasnovidců. Pro překladatele a jazykovědce byl pojem „ríšio“ odjakživa těžkým oříškem. Skutečně není snadné jej přesně definovat. Legenda říká, že tito mudrci složili rigvédské hymny ve stavu jakéhosi transu. V jednom z nejznámějších příběhů *Maháhháraty* je řešena otázka, které kastě přináležejí vedoucí postavení, zda kšátriům (bojovníkům), nebo bráhmanům (kněžím). Odpověď vyznívá jednoznačně ve prospěch bráhmanů. Král Višvamitra zjišťuje, že dokonce ani s pomocí velkého vojska nezmůže nic proti bráhmanskému ríšimu jménem Vášista. Tbmú porodí „zázračná kráva“ obrovské vojsko, které zažene Višvamitrové bojovníky na útěk, aniž by komukoli z nich byl zkřiven vlasek na hlavě. Nebylo by totiž důstojné ríšioho, aby ublížil živému tvorovi. Arogantní Višvamitra je tedy poražen na hlavu, uvědomuje si však, jak nicotná je veškerá světská moc. Později se sám stává královským ríšim a jeho moc je pak tak veliká, že se před ní chvěje hrůzou sám bůh Indra.

V příběhu *O vzniku opojení* se ukazuje, že ríšiové se nemusí obávat ani bohů. Hrdiny této legendy jsou Ašvinové, nazývaní také „držitelé kom“. Ašvinové jsou dva bratři, dvojčata, synové slunečního boha a nymfy, která na sebe vzala podobu klisny. Bratři putují ve zlatém kočáře taženém ušlechtilými koňmi (podle jiné varianty ptáky) jako předvoj bohyně Aurory. Jsou věčně mladí, nepopsatelně krásní a mají schopnost brát na sebe jakoukoli podobu. Jejich hlavním úkolem je působit jako lékaři bohů. Ve svém postavem služebníků ovšem nepatří do žádné z velkých skupin božstev. Proto jim je také zapovězen rituální nápoj ze somy. Mimořádně: šťáva z rostliny

nazývané sóma (latinsky *Sarcostema viminalis* nebo *Asclepia mm* se v Indii připravuje dodnes. Sóma musí být sklizena na určitých místech v horách a za úplňku. Dužnaté stonky jsou navlhčeny vodou a pak drceny mezi kameny. Tímto způsobem získaná stava se přes plátno scedí do hliněných nádob a smíchá s rozpuštěným máslem (nazývaným *ghrita*) a jemnou moukou. Pak se nechá kvasit. Získaný extrakt pijí bráhmani nebo je vlevan do ohně jako posvátný dar. Tento chutný nápoj způsobuje velmi rychle opojení. Není proto divu, že byl personifikován jako božstvo, jemuž je v *rigvédách* věnováno mnoho hymnu. V pozdějších dobách symbolizovala bohyně Sóma Měsíc. Kíkaio se že toto nebeské těleso může způsobovat v somě za určitých okolností změny které posléze propůjčují nesmrtelnost tomu, kdo pije elixír z ní připravený Proto neměl každý právo jej pit. Také Ašvinové to měli zakázáno. Když však s pomocí svého léčitelského umem vrátili mládí stárnoucímu nsimu Tsjavanovi, ten jim na oplátku slíbil, že jim bude umožněno napojit. O tom ovšem nechtěl bůh Indra nic slyšet Pohrozil nsimu že jej zničí úderem blesku. Tsjavan ovšem stvořil strach vzbuzující stvoření, které nazval „Opojení" Tato prisera se chystala Indru spolknout. Králi bohů tedy nezbylo nic jiného, než před mocí rišiů kapitulovat. Ašvinové dostali svůj nápoj. Tsjavanova moc však nebyla dost velká na to, aby jednou probuzeného démona z tohoto světa opět vypověděl Proto jej rozdělil mezi alkoholické nápoje, ženy a lov.

Ríka se, že sedm rišiů bylo kdysi dávno přeneseno na oblohu v podobě sedmi hvězd Velkého vozu. *Mahábhárata* jim propůjčila čestný titul otců lidstva. Mýlil by se však, kdo by se domníval, že rišiové jsou prostě nejstarší lidé. *Mahábhárata* ie popisuje spis jako zvláštní mytologické bytosti, existující vedle bohu, démonů a lidí. Podle svého původu jsou rišiové děleni na bozské, brahmanské a královské. Rišim mohl být i asketa nebo poustevník, zvláště v případě, že složil slib mlčení. Takový asketa je nazýván *muni*. Skutečný původ rišiů se ztrácí v šeru tisícileté historie. Ani *Mahábhárata* o tom neříká nic určitého Rišiove tu prostě byli odjakživa, stejně jako bozi a démoni Vykazují ovšem mnohé lidské rysy - až příliš lidské! To se uka-

zuje v mnoha epizodách *Mahábháraty*. Na jedné straně jsou to vznešení poradci bohů a králů, na druhé ovšem dokážou být i .ješitní, prchliví a pomstychtiví. Téměř to vypadá, jako by byli Rišiové potomci nějaké prastaré civilizace, která existovala ještě před začátkem našeho „železného věku". Možná jediným dědictvím po nich jsou poklady nezměrných vědomostí, přechovávané již celá tisíciletí v knihovnách palmových listů v Indii.

OSOBNÍ ZKUŠENOSTI S KNIHOVNAMI PALMOVÝCH LISTŮ

Dříve nebo později se člověk ocitne v situaci, kdy už k danému tématu přečetl dostatek literatury a vyhodnotil všechny dostupné údaje. Kdo se však chce pustit do opravdového bádání, musí se vydat do terénu, na místo dění. Já jsem se v tomto bodu ocitl v létě roku 1993. Měl jsem dostatek teoretických znalostí o knihovnách palmových listů a získal jsem cenné informace o Indii od lidí, kteří tuto zemi navštívili přede mnou.

A tak jsem 28. července 1993 konečně vyrazil. Na palubě stroje ruské letecké společnosti Aeroflot, z letiště Berlín-Tegel, za hustého deště, s 23 kg zavazadel a přáním všeho nejlepšího od přátel a rodinných příslušníků, kteří mě na letiště vyprovodili. Letadlem typu TU-154 jsem se vydal nejdřív do Moskvy. Odtud jsem letěl strojem IL 62 M dál, směrem na jih. Tenkrát to byl největší a nejlepší stroj, který měl Aeroflot k dispozici. Přes svou enormní kapacitu bylo letadlo zaplněno do posledního místa. Byly zde početné rodiny, rodiče s houfem dětí a horou „příručních zavazadel“, která ovšem připomínala spíše lodní kufrы. Mezipřistání se zastávkou v Dubaji jsem uvítal, protože mi dalo možnost uniknout aspoň na chvíli z přeplněné kabiny pro pasažéry. Dubaj se může pochlubit jedním z nejkrásnějších letišť, jaké jsem během svých nespočetných cest viděl. Již samo noční přistání vypadalo téměř jako z *Pohádek tisíce a jedné noci*. Malý, ale velmi bohatý emirát na březích Perského zálivu oslnivě zářil nesčetnými světly do temné noci. Město skutečně vypadalo jako drahokam zasazený do pouště. Oáza dokonale fungující civilizace, vytvořená s enormním nasazením energetických, materiálových a lidských zdrojů. Když jsem vystoupil z letadla na přistávací plochu, bylo již dávno po půlnoci. Přesto mě doslova zalil horký vzduch, který způsobil, že se mi ze všech pórů těla začal řinout pot. Suchý vítr před sebou hnal mračna jemného písku. Pozdrav z pouště smrti. V letištním terminálu na nás ovšem čekaly osvěžující sprchy,

vychlazené nápoje a chutná mezinárodní kuchyně. Po této příjemné, byť dosti dlouhé mezihře vzlétl stříbrný pták Aeroflotu s doplněnými zásobami pohonných hmot opět k nebi a namířil si to směrem k jižnímu cípu Indie. Let proběhl klidně a po setmění jsme přistáli na mezinárodním letišti v Madrásu. Toto město - metropoli spolkového státu Tamil Nadu - jsem zvolil za výchozí hod svého pobytu v Indii z toho důvodu, že právě na jihu Indie se nacházela většina knihoven palmových listů. Letiště bylo i v této pozdní noční hodině plné cestujících, V příletové hale se snažilo několik unavených ventilátorů aspoň trochu rozproudit dusný, tíživý vzduch. Pasažéři se seřadili do dlouhých front u přepážek pasové kontroly. Tísnil jsem se uprostřed tohoto neklidného hučícího zástupu. Během několika minut se mi oblek promáčený potem přilepil na tělo.

Po kontrole mého pasu, kterou úředníci provedli velmi ležerně, jsem se ocitl v přeplněné letištní hale. Mým prvním úkolem bylo opatřit si indické peníze, které jsem potřeboval pro jízdu do města. Po půlhodině jsem se probojoval k přepážce s označením Foreign currency change. Téměř další půlhodinu trvalo, než jsem obdržel potřebné indické platidlo. Ospalí zaměstnanci bankovní pobočky se snažili se stoickým klidem obsloužit současně všechny zákazníky, kteří na ně dotírali. Jakkoli jsou obecně Indové velice zdvořilí a úslužní, zde vládl boj všemi dovolenými i nedovolenými prostředky - strkáním, údery loktem a nadávkami si lidé vybojovali přístup k malému okénku hustě zamřížované přepážky, aby mohli zaměstnanci banky strčit pokud možno přímo pod nos bankovky, které si chtěli vyměnit za tuzemské platidlo. Trvalo mi nějakou chvíli, než jsem pochopil pravidla této hry.

Neměla to být jediná zkušenost s realitou všedního dne, kterou jsem onoho večera v Indii udělal. Další na mě Čekala hned před východem z letištní haly. Pravda je, že by člověk nikdy neměl přicestovat uprostřed noci do úplně cizího města, aniž by měl zajištěn nocleh v nějakém hotelu, a tím pádem jistotu, že bude mít kam složit unavenou hlavu. Spolucestující v letadle mne varovali před indickými taxikáři, protože si účtují přemrštěné ceny; rozhodl jsem se tedy využít služeb letištního

autobusu, který navíc vypadal docela moderně. Autobus byl připraven k odjezdu a měl hned vyrazit směrem Madrás-City, jak mě alespoň ujišťoval jeho řidič. Ovšem jeho „hned“ ve skutečnosti znamenalo „hned, jakmile bude autobus plně obsazen“. Tě ale trvalo další téměř dvě hodiny. Když jsme konečně vyrazili, ujistil mě průvodčí s nebetyčnou sebejistotou, že hotel Broadlands, v němž jsem se hodlal ubytovat, bude touto dobou již určitě zavřený. Zároveň projevil ochotu obstarat mi - samozřejmě kvalitnější - ubytování v jiném hotelu. Protože jsem neznal zvyklosti této země, souhlasil jsem. Ve skutečnosti byl hotel Broadlands - jako ostatně každý dobrý hotel v Indii - otevřen 24 hodin denně. Průvodčí si prostě tímto způsobem přivydělával, protože za každého turistu, jemuž doporučil „svůj“ hotel, získal pěknou prémii. Tato metoda lovu zákazníků je v Indii dodnes zcela běžná. Byl jsem však natolik unavený a zemdlelý, že jsem jeho nabídku vděčně přijal. Jediné, po čem jsem toužil, byl pokoj s postelí, do níž bych se mohl uložit a konečně se vyspat.

Autobus se kodrcal temnými a stále užšími uličkami, změkklými po monzunových deštích. Rozbahněný povrch vozovek byl velmi kluzký, s Čímž si ovšem řidič autobusu nelámal hlavu. Stejně tak se příliš nestaral o další účastníky silničního provozu - ostatní autobusy, nákladáky nejrůznější velikosti, osobní vozy, motorky, cyklisty, káry tažené oslem, krávy a psy. Zdálo se, že neustále bojuje s plynovým pedálem a je rozhodnut definitivně jej zkrotit tím, že jej sešlápne až na podlahu. Nadstandardní příslušenství jako brzdová světla nebo blinkry u jeho vozu vůbec nefungovalo. Naštěstí byly funkční aspoň houkačka a brzdy. Chtěl jsem o tom promluvit s průvodčím, ten se však nedal vyrušit z klidu. Uvelebil se na své sedačce a jízdu si zjevně užíval, zatímco mne tvrdé pérování autobusu vyneslo až k jeho střeše pokaždé, když jsme vjeli do nějaké díry. A děr tam bylo hodně.

Nakonec se však průvodčí přece jen rozpovídal. Kanonádou nadávek počastoval zkorumpované politiky a neschopné výrobce, především v automobilovém průmyslu:

„Vidíte, tohle je Indie! Skrz naskrz zkorumpovaná. Ti naho-

ře vydělávají balíky peněz a my se musíme trmácet takovýmhle fārem! Je to o život. V tyhle podělaný káře nefunguje snad nic kromě popelníků! Okna se nedají ani zavřít, ani otevřít!“ Aby svá slova doložil, začal lomcovat s jedním okénkem. Skutečně se nepohnulo ani o centimetr. Bylo přitom - stejně jako ostatní okénka - napůl stažené. Právě teď do autobusu neustále přšelo, protože nastalo období monzunových dešťů.

„Vidíte, takhle to je s indickými auty. Údajně jedete tím nejmodernějším, jaké se u nás v současnosti vyrábí. Nic v něm přitom nefunguje. Včera upadl levý stěrač. A silnice jsou taky v čím dál horším stavu. Zato ceny benzínu jsou stále vyšší. Podělaná Indie!“

V tomto zmetku indického automobilového průmyslu jsem seděl alespoň víceméně v suchu. Jim na tom byli hůř. Když řidič musel v úzkých uličkách centra chtít nechtít trochu zpomalit, rozeznal jsem ve světle reflektorů lidské postavy, choulící se v prudkém lijáku na krajích cesty. Za pokrývku, která je měla ochránit před deštěm, jim sloužily noviny, kusy igelitu nebo staré potrhané deky. Byly to stovky lidí, z nichž každý se pro sebe snažil ukořistit nějaké suché místo, kde by mohl přespat. Ne každý měl to štěstí. Vlastně ho neměla naprostá většina. Slabá světla zašlých čajoven a otevřené ohně vývařo-ven ponuře osvětlovaly tuto strašidelnou scenérii. Na rozích ulic zevlovaly temné postavy, které byly jako vystřižené z druhořadých indických kriminálek. Vzduch byl zamořen zplodinami výfukových plynů z dieselových motorů, které si našly cestu pootevřenými okénky i dovnitř autobusu. Vůně z čerstvě připravovaných a silně kořeněných jídel se mísila se zápachem z fekálií unášených povrchovými stokami. Krysy velké jako kočky prchaly před oslňujícím světlem reflektorů zpět do temnoty, z níž se vynořily.

Po několika zastávkách u velmi ponurých a podezřelých lokalit autobus konečně - dlouho po půlnoci - dorazil k hotelu Vee Yes, který pro mne vyhlédl náš obchodně zdatný průvodčí. Samozřejmě ještě měli volný pokoj. Zaplatil jsem požadovanou cenu, která kupodivu nebyla nijak přemrštěná, sledoval jsem, jak průvodčí kasíruje svou provizi a se širokým úsměvem na

tváří odchází, a pak jsem se polomrtvým únavou dokodrcal do svého pokoje. Teprve tam jsem poznal, co to je „hotel v indickém stylu“. Místnost se nevyznačovala žádným luxusem, například tam nebyla ani toaleta. Místo ní byla v podlaze díra. Toaletní papír bylo samozřejmě zbytečné hledat. Vedle díry stál nevábny kýbl s vodou, která sloužila k tomu, aby si člověk po vykonání potřeby omyl levou („nečistou“) rukou příslušné zadní partie těla. Sprchu představovala roura silná jako paže, z níž hosta toužícího po očistě obsloužil stejně mohutný proud ledové vody. Ložní prádlo vypadalo, jako by se v něm vyspalo už několik ne právě čistotných osob. Prudkým stržením deky jsem se ujistil alespoň o tom, že v posteli nemám žádné nevítané podnájemníky. Tím jsem se pro tuto noc uspokojil. Zdálo se tedy, že již nic nebrání tomu, abych se konečně oddal posilujícímu spánku. Moje radost však byla předčasná. Ubytoval jsem se v místě, které by zřejmě každý turistický průvodce označil za „rušnou, vzrůstající se čtvrť“. To neznamenal nic jiného, než že hned vedle mého hotelu stavěli jiný, modernější. Chlapci na stavbě samozřejmě nepracovali ve dne, kdy panuje úmorné vedro, nýbrž nyní, v chladných nočních hodinách. Dieselové motory řvaly, pneumatická kladiva bušila do pěchované zeminy, předáci křičeli pokyny a nadávali. Obrovské reflektory osvětlovaly staveniště i můj pokoj tak jasně, jako by bylo poledne. Byl jsem však unaven skutečně na smrt, a proto se mi po nějaké chvíli podařilo i v těchto podmínkách usnout. Nebylo mi však dopřáno spočívat v Morfeově náručí dlouho. V 6 hodin ráno noc oficiálně skončila. Hoteloví hosté byli probuzeni hlasitými modlitebními mantrami z amplionů umístěných přímo v pokojích. Tyto reproduktory mají jednu zásadní nevýhodu - nelze je vypnout. To nejlepší však mělo teprve přijít. Ječivým tónem se ozval zvonek. Vyhrabal jsem se z postele a na nohách únavou těžkých jako olovo jsem se dopotácel ke dveřím. Za nimi stál hubený hotelový poslíček s tácem, na němž se kymácely konvičky a šálky. „Čaj, nebo kávu, pane?“ zakrákoral.

„Čaj, ale bez mléka, prosím.“ Několik rupií a konvička Čaje změnilly majitele.

Ještě jsem si ani nestačil nalít tekutinu do šálku a pronikavé zvonění se ozvalo znovu. Otevřel jsem dosti nevrle.

„Co je zase?“

Za dveřmi stál jiný chlapec než předtím, v rukou balík tiskovin.

„Noviny, pane?“

Ve jménu všech bohů Indie jsem koupil *The Indián Times*, které mají se svým britským vzorem asi tolik společného jako Bild s FAZ (v Čechách bychom mohli říci jako Blesk s MF Dnes - pozn. překl.)

Než jsem se stačil napít, ozval se zvonek potřetí - dostavil se čistič bot.

„Boots, pane, chappal (sandály), very, very polish!“ Pravděpodobně mi chtěl sdělit, že je prvotřídní čistič bot, ne že má „velmi, velmi polské sandály“. Hranice mé trpělivosti byla každopádně překročena. Čistič bot odešel s nepořízenou. Nebyl ovšem posledním návštěvníkem, který přišel v naději, že si vydělá pár rupií. Když se za necelou půlhodinu drali do mého pokoje dva podezřele vypadající veksláci, měl jsem toho plně zuby. Nebylo ještě ani sedm hodin a já už úprkem opouštěl Vee Yes s plánem ubytovat se přece jen v hotelu Broadlands, který mi byl popsán jako klidný a Čistý. Když jsem dorazil na Tripli-cane High Roads, zjistil jsem, že tato informace byla správná. Hotel postavený v koloniálním stylu je dodnes dostaveníčkem trampů a cestovatelů, které osud zavál až do Madrásu. Požadavkům zhýčkaných turistů 21. století by však zřejmě nevyhovoval. Chyběla tu jinak obvyklá klimatizace, která generuje s velkým hlukem studený vzduch, jehož působením si už ne jeden turista uhnal ošklivé nachlazení. Hoteliéři v zemích tropického pásma se totiž z nějakých neznámých důvodů domnívají, že Evropané se cítí dobře jen, když se pokojová teplota přibližuje k bodu mrazu. Pod vysokými stropy pokojů v hotelu Broadlands ovšem lehce kroužily ventilátory obstarávající příjemný slabý vánek. Ve stinné vnitřní dvoraně rostly palmy a kvetly orchideje. Seděli zde cestující ze všech koutů světa, povídali si, vyměňovali zkušenosti, psali deník nebo plánovali svůj další program.

Hotelový manažer, který trávil v recepci podle všeho 24 hodin denně, byl i v této časné hodině už na nohou a zdvořile mě přivítal,

„Volný pokoj? Ale ano, samozřejmě.“ Pokynul hotelovému poslíčkovi, který se okamžitě vrhl na má zavazadla a vlekl je směrem k pokojům.

„Pojďte prosím, ukážu vám cestu.“

„Žádné formality?“ Po papírové válce, kterou jsem musel absolvovat na letišti i v hotelu Vee Yes, to byl malý zázrak.

„Můžete se přihlásit později. Nejprve si trochu odpočinite, vypadáte unaveně. Odkud jste přišel tak časné ráno?“

„Abych pravdu řekl, z Vee Yes.“

Manažer se otrásl, jako by ze sebe chtěl shodit cosi odporně slizkého, a hlasitě se zasmál. „Tak, tak - Vee Yes. Takže vás tam také zavlekli. Jistě jste v Indii poprvé.“ To asi nebylo těžké uhodnout - zřejmě bylo na první pohled vidět, že jsem zelenáč.

Manažer mne vedl dvorem a arkádami starého hotelu. Pak jsme museli zvládnout příkré schodiště.

„To je váš pokoj,“ oznámil mi průvodce o chvílku později. Vstoupil jsem do velké, světlé, příjemné místnosti se staro-módním, ale vkusným nábytkem. Matrace na obrovské posteli byla sice proleželá a pod vahou mého těla hlasitě zasténala, byla však potažena bezvadně čistým prostěradlem. Další vybavení pokoje tvořily kožené křeslo, stůl s deskou z tmavého kamene a velká dřevěná skříň, z níž se linulo naftalínové aroma. Osvětlení obstarávaly nástěnné lampy, které tuto službu vykonávaly zřejmě už od dvacátých let minulého století. Panovalo tu božské ticho, z lomozu ulice sem nedoléhalo nic. Tak jsem našel uprostřed velkoměstské džungle oázu klidu. Po dobrodružstvích minulé noci jsem byl tak unavený, že jsem toužil jen po sprše a spánku. Do „koupelny“ se šlo přes malou zastřešenou terasu s vysokými zdmi. Ve skutečnosti to byla místnost stejně velká jako můj pokoj. Ve sprše tekla studená nebo teplá voda, podle denní doby. Ráno, když byl ještě cítit chlad noci, mne osvěžil přívál studené vody. Kolem poledne, když slunce ohřálo zásobníky vody umístěné na střeše, jsem si mohl dopřát teplou sprchu. Manažer mne ovšem upozornil,

abych tuto vodu v žádném případě nepil - neměl jsem ji používat ani na vypláchnutí úst při čištění zubů. „Ta voda je přímo z podzemních pramenů, nefiltrovaná. My Indové ji snášíme dobře, ale vy Evropané máte příliš slabý žaludek. Pro vás ta voda není dobrá.“ Této rady jsem se pak držel během celého pobytu v Indii a nelitoval jsem.

To první ráno jsem se po osvěžující sprše uložil do postele a téměř okamžitě jsem upadl do hlubokého spánku, z něhož jsem se probudil až v pozdním odpoledni. Byl nejvyšší čas telefonicky se objednat v knihovně palmových listů u vykladače nádí Srí Rámího Gurupa. Oblékl jsem se tedy a sešel po schodech k recepci. Opět mě přijal osobně manažer hotelu.

„Potřebujete místní hovor? To dělá šest rupií.“ Položil jsem na recepční pult odpovídající počet mincí.

„Dejte mi prosím to číslo. Vyřídím to za vás,“ nabídl se s typickou asiatskou zdvořilostí. Jelikož jsem ani nevěděl, zda vykladač nádí umí anglicky, přijal jsem jeho nabídku s povděkem. Vytáhl jsem notes, v němž jsem měl zaznamenány adresy všech knihoven palmových listů, které mi poslal Holger Kersten, a diktoval jsem:

„Tady to mám - to číslo je 22 29 05 59 v East Tambaramu. Ten pán se jmenuje Šrí Rámí Gurup.“

Manažer se zamyšleně podrbl na hlavě, mručel si cosi nerozumitelného do svého pečlivě přistříženého plnovousu a pak číslo vytočil. Následně se rozvinul hovor, jehož hlavní obsah zněl asi takto:

„Namaskaar, tady hotel Broadlands, manažer u telefonu.“

Na druhém konci: „Kdo to je? Nerozumím!“

„Tady hotel Broadlands, hotelový manažer!“

„Kdo je tam?“

„Člověče, copak jsi nahiuchlej? Tady hotel Broadlands!“

„Aha, hotel Broadlands. Čím mohu posloužit?“

„Cože? Nerozumím!“

„Pane bože, ten telefon je přišernej, hrůza!“

„Přesně tak, naprosto souhlasím!“

„Co? Co jste to právě říkal? Nerozuměl jsem!“

A tak to pokračovalo dál... Občas se v telefonu ozval úděsný

skřípavý zvuk, asi jako by manažer telefonoval s velitelem ponorky nacházející se někde na dně Indického oceánu. Nakonec to však vypadalo, že manažer - jemuž nyní stékaly po čele pramínky potu - přece jen získal potřebné informace. Něco si poznamenal na papírek a se zjevnou úlevou zavěsil. Indové jsou soucitní lidé. Když vám nemohou pomoci nebo je tíží povinnost sdělit vám neblahou zprávu, zachmuří se jejich tvář jako indické nebe před příchodem monzunového lijáku. Iba, co mi manažer musel sdělit, také plně odpovídalo výrazu jeho tváře.

„Srí Rámí Gurup opustil svou pozemskou schránku. Nepřebývá již na tomto světě.“

„Kdy se to stalo? Chci říci, kdy Srí Rámí Gurup zemřel?“

„Již před několika lety,“ řekl manažer nym vyrovnanějším hlasem.

Před několika lety... Proč mi tedy k čertu dal Holger Ker-sten jeho adresu? Copak to nevěděl?

„Muž, se kterým jsem mluvil, mi řekl, že z palmových listů nyní čte the *younger enlightened master* - mladší osvícený mistr. Jeho jméno je Šrí Rámaní. Nym však není ve městě, nachází se na cestách a vrátí se až 13. srpna. Máte mu prosím zavolat 13. srpna večer. Pro následující den určitě dostanete termín.“

Ze srdce mi spadl obrovský kámen - muselo to být slyšet na míli daleko!

„Ted' vypadáte mnohem šťastnější,“ řekl manažer. „Se Šrí Rámaním se určitě sejdete. Využijte volný čas. Prohlédněte si Madrás, je to zajímavé město! Udělejte si výlet do Pondy. Auto vám mohu obstarat, no problém. Nedejte si zkazit náladu, udělejte z toho to nejlepší, co se dá,“ poradil mi ještě a pak se s omluvným gestem obrátil k novým hostům, kteří právě dorazili.

Indická realita všedního dne tedy můj badatelský *elán* přibrzdila. Nyní jsem pochopil, že skepse, s níž jsem k tématu knihoven palmových listů od samého počátku přistupoval, by mohla ohrozit celý - do posledního detailu vypracovaný - časový plán mého podniku. Vědomě jsem se totiž vzdal možnosti domluvit si termín s vykladačem nádí telefonicky už z Evropy,

s dostatečným předstihem. Nikomu jsem rovněž neprozradil skutečný účel své cesty. Moje opatrnost se může jevit jako přehnaná - chtěl jsem však mít absolutní jistotu, že do knihoven palmových listů neproniknou nějakými pokoutnými cestami informace o mé osobě,

Nikterak jsem nepochyboval o tom, že v Madrásu se dají objevit různé zajímavosti. Hotelový manažer mi dal nejlepší možnou radu. Bylo na čase trochu se seznámit s tímto cizím, neznámým světem.

Začal jsem tím, že jsem prozkoumal nejbližší okolí. Hned za komplexem budov hotelu Broadlands se nacházelo náměstí, jemuž dominovala poměrně moderní mešita. Již jsem tušil, že náš hotel se zřejmě nachází nedaleko muslimské čtvrti, neboť při příchodu jsem slyšel ranní modlitbu muezzina. Duchovní se pochopitelně nespolehal jenom na své hlasivky. Moderní reproduktory umístěné na mnoha místech čtvrti tisícínásobně zesilovaly účinek Mohamedova poselství: „Alláh il Alláh! Není boha kromě Alláha a Mohamed je jeho prorok!“

K modlitbám se před nedůvěřivými pohledy svých hinduistických sousedů shromažďovaly tisíce věřících muslimů. Když jsem si razil cestu tísnicím se davem, cítil jsem ve vzduchu napjatou atmosféru. Přejít ulici bylo tady malým dobrodružstvím - člověk se musel proplétat mezi nákladními automobily zamořujícími vzduch výfukovými plyny, troubícími autobusy a osobními auty, skútry, rikšami a tisíci bicykly. Avšak i zde byli všichni účastníci provozu velmi hbití a obratní při vyhýbání se a celý ten mumraj se řídil určitými pravidly, jakkoli vypadal na první pohled chaoticky. Když zde však přesto dojde k nějaké nehodě, vina je téměř automaticky dávana vždy tomu většímu.

Bez přestání mě někdo oslovoval. „Přejezte si skútr, pane? Prohlídka města, tři sta rupií, velmi, velmi levné!“ Což mohlo znamenat: zvláštní nabídka okružní jízdy městem, pro green-horna extra mastná cena. S díky jsem odmítl.

Čajovny, knihkupectví, obchůdky s potravinami, drogerie -zdálo se, že všichni si umanuli prodat něco právě mně. Za půl

hodiny se mi ze všech těch nabídek točila hlava. Charakter ulic se pomalu měnil. Blížil jsem se k okrajovým chudším čtvrtím. Zde žili malí řemeslníci, rikšové, sezónní dělníci, poslíčkové. Příbytky byly velmi jednoduché, ze dřeva a palmových listů. Vypadalo to, jako by tu už po léta zuřila partyzánská válka: kam se jen člověk podíval, všude hory odpadků, polorozpadlé a úplně zničené domy, sutiny. Uprostřed toho všeho postávaly se stoickým klidem pohublé kravky a spásaly, co se dalo, aniž by věnovaly sebemenší pozornost houkajícím autům a neklidným masám lidí.

O několik ulic dál jsem narazil na lidi, kteří neměli ani tu chatrč z palmových listů. Žili na chodníku, pod dřevěnými ploty polepenými křiklavými reklamními plakáty, které hlásaly že jen Nokia dodává nejlepší mobilní telefony na světě a že život je nepředstavitelný bez kreditní karty Visa. Ten protiklad byl tak křiklavý, že působil až komicky. V Indii se nad takovými věcmi ovšem nikdo nepozastavuje. Takový je prostě dnešní svět, odpovídali mi rikšové, dělníci a obchodníci, když jsem na to téma zavedl řeč.

Pan Korand Singh byl čtyřicátník. Nosil turban a železný náramek Sikhů. Hranice mezi kastami pro něj neplatily. Byl ve čtvrti jakýmsi lékařem.

„Samozřejmě to je smutné, vidíte, ale co proti tomu můžeme dělat?“ odpověděl na mé otázky, týkající se křiklavých sociálních rozdílů. „Koneckonců žijeme v železném věku, kálí juze, lidé se bezmocně zmítají v chapadlech materialismu. Pro většinu z nich je přístup k vyšším sférám uzavřen. Hledejte brány k jiným světům, pokud v tom našem nejste šťasten; nesnažte se ale bojovat proti věcem, které není ve vašich silách změnit.“

Kdo se někdy za soumraku procházel rozbitými, přelidněnými a zapáchajícími uličkami Egmoru nebo Triplicanu, ten ví, co měl Korand Singh na mysli. Každý den prý přichází do Madrásu další nejméně stovka početných rodin. „To nezní tak dramaticky, vidíte? Musíte si však uvědomit, že taková početná rodina má 25 až 30 členů. To znamená každý den dalších 2 500 až 3 000 lidí, kteří potřebují jídlo, pití a střechu nad hlavou. Ti, které vidíte zde, to ještě nemají.“

Seděli jsme v Čajovně, která byla dost neúctná, nicméně nápoj okořeněný zázvorem a kardamomem chutnal skvěle, byť byl servírován v neumytých sklenicích, Korand Singh ukázal pohybem ruky směrem k bezdomovcům:

„Jsou to *pavement dwellers* - jejich domovem je ulice. Bytová situace je tady přímo zoufalá. Cokoliv v Madrásu seženete snadněji než bydlení. Nemyslete si, že to jsou všechno jenom žebráci. Většina těchto lidí má regulérní zaměstnání, někdy i dobře placené. Ovšem na byt se musí v Madrásu šetřit velmi dlouho.“

Když jsme se loučili, doporučil mi Korand Singh, abych se po setmění v zákoutích této čtvrti raději nepohyboval. Nebral jsem jeho slova příliš vážně, nicméně jsem usoudil, že tak jako tak nebude na škodu vydat se pomalu na zpáteční cestu k hotelu Broadlands. Prošel jsem ještě pár uliček a stal jsem se přitom svědkem ponurého divadla. Několik žen, bosých a v roztrhaných sári, neučesaných a zjevně již nejméně týden nemytých, se za hlasitého dohadování přehrabovalo v hromadě odpadků za restaurací s honosným názvem Mahárádža. Několik posvátných krav si se stoickým klidem prohlíželo lidskou konkurenci. Počinání žen bylo zjevně korunováno úspěchem. Vyhrabaly z odpadků několik nakousnutých chlebových placek, jimiž návštěvníci restaurace nejspíše pohrdli, a trs malých zelených banánů. Kromě toho ještě pár plastických lahví, nějaký drát a kusy plechu. Vše, co se jim jevilo jako upotřebitelné, ukládaly ženy do velkých košů, které nosily na hlavě. Těmto košům se zde říká *lákšmí* — podle Lakšmí, hinduistické bohyně domácího štěstí a blahobytu. Koše pohltily téměř vše, co jiní lidé považovali za nepoužitelné. Nedotknuto zůstalo pouze několik citronů, které přitom vypadaly docela čerstvě. I když jsem se vystavoval nebezpečí, že budu vypadat jako všetečný západní turista, zeptal jsem se žen, proč nechávají citrony ležet. K mému překvapení mi odpověděly velmi přátelským tónem a trpělivě mi vyložily důvod svého počinání. Ovocné plody, a v první řadě právě citrony (v Indii se pěstuje hlavně jejich menší odrůda nazývaná lemon), používají exorcisté a mágové k tomu, aby do nich zakleli zlé duchy. Pokud

je nějaká osoba takovým démonem - kterých existuje velké množství - posedlá, vyžene jej exorcista z těla oběti a donutí jej usadit se v lemonu. Ten potom umístí v noci na křižovatku v naději, že se jej někdo z procházejících dotkne. V takovém případě vklouzne démon do těla nic netušícího nešťastníka, který měl tu smůlu, že o plod zavadil. Neexistuje totiž prostředek, jak démona zahubit. Je pouze možné se jej právě popsaným způsobem zbavit, takže démon změní svého hostitele. Není tedy divu, že exorcisté mají dodnes hlavně ve venkovských oblastech Indie vzkvétající živnosti. Leckterý mág to dotáhl až k pěkně zakulacenému bříšku, které je ve všech chudých zemích považováno za známou blahobytu. Venkované mají často větší strach z dotyku „zakletého“ předmětu než z uštknutí hada. V odlehlých oblastech (pochopitelně už ne v moderních městech jako Nové Dillí, Bengalúr nebo Bombaj) se kouzelnictví provozuje dodnes. Občas dokonce prosáknou zprávy o lidských obětech, přinášených především krvežíznivé bohyni Kálí. Zpravidla je tomuto božstvu obětováno děvčátko, aby se rodina konečně dočkala vytouženého mužského potomka. Mnohé případy „posedlosti“ se ukáží být běžnými duševními poruchami, jiné však jsou pro psychiatry a lékaře stále hádankou. V dalším průběhu své indické cesty jsem o tomto fenoménu hovořil v Bengalúru s několika lékaři. Potvrdili mi, že většina pacientů, kteří o sobě tvrdí, že je „démon“ přinutil udělat to nebo ono, má prostě psychické problémy. Ujistili mě však také, že skutečně existují případy, kdy se těla oběti zmocní jakási cizí energie. Pak pomůže jen exorcismus ve spojení se složitými očistními rituály. Jeden doktor mi důvěrně sdělil, že prošel koncem osmdesátých let minulého století osobní a velmi nepříjemnou zkušeností s magickými praktikami. Byl tehdy na samém počátku své kariéry a nastoupil službu v nemocnici v Belgaumu, provinčním hlavním městě jedné venkovské správní oblasti. Výchovou i vzděláním byl vědecky orientován a o paranormálních jevech a silách neměl valné mínění. Tě se však mělo jednoho dne zásadně změnit. Byl přivolán k rodičce v jedné vesnici nedaleko Belgaumu. Porod byl komplikovaný a žena se ocitla v nebezpečí života. Protože sanitka byla právě

poslána jinam, musel jet lékař na kole po prašné silnici rozpálené sluncem. Byl asi ve třetině cesty, když spatřil skupinu sanyasinů, kteří přicházeli pomalým tanečním krokem z opačného směru. Až na vůdce skupiny měli všichni ostatní muži tváře zakryté maskami. Na zápěstích a kotnicích měli malé mosazné zvonečky, které cinkaly v rytmu jejich pohybů. Členové prastarého tajného společenství se ubírali na pohřební slavnost. Zvyklost vyžaduje, aby se člověk setkání s takovým průvodem vyhnul; a pokud to není možné, měl by alespoň zůstat stát na kraji cesty a počkat, než průvod přejde. To vše nebylo našemu mladému lékaři neznámé, ovšem v dané chvíli měl naprosto jiné starosti — myslel víc na rodičku, která byla v nebezpečí života, než na tradice a údajnou moc tajných společenství. Chtěl tedy kolem temně vyhlížejících postav projet. Avšak vůdce skupiny - byl to léčitel a mág, o jehož schopnostech si vyprávěli lidé v celé oblasti Belgaumu - jej zastavil. Lékař však jeho napomenutí ignoroval, naprosto nemínil zastavit a chvíli počkat, až průvod přejde. Zlobil se, že ho zdržují. Nakonec jej mág uchopil za zápěstí a řekl mu: „Tak jeď, ale budeš toho litovat!“

Lékař jen pokrčil rameny a šlápl do pedálů. K rodičce dorazil včas a poskytl jí potřebnou pomoc. Nebylo pochyb o tom, že jí zachránil život. Avšak jeho jednání skutečně mělo nepříjemnou dohru. Uplynuly dva dny a lékař už na nemilou příhodu skoro zapomněl, když začal pociťovat stále silnější ochablost pravé paže. Brzy s ní nedokázal vůbec pohnout. Navíc se mu na postižené paži začaly vytvářet hnisavé puchýře. Nedokázal si však vůbec vzpomenout na onemocnění, které by se projevovalo takovými symptomy, a stanovit diagnózu; proto navštívil jednoho kolegu v Bengalúru. Ani ten se však s podobným onemocněním ještě nikdy nesešel. Když se ale dozvěděl o příhodě s mágem, doporučil svému mladšímu kolegovi, aby mága okamžitě navštívil a požádal jej o pomoc. „Neberte to prosím na lehkou váhu,“ kladl mu na srdce. „Ta věc by mohla mít skutečně ošklivé následky. S takovými lidmi rozhodně není radno žertovat.“ Mladý lékař neměl jinou možnost, takže se značnou nevolí mága navštívil. Vysvětlil mu, že nijak nechtěl znevažít

tabu tajného spolku, že však nemohl jednat jinak, protože je zavázán lékařskou přísahou. Jeho slova vůdce tajného spolku zřejmě přesvědčila. Kouzelník několikrát přešel pomalými pohyby lékařovu ochrnutou paži. Nakonec mu ještě předal malou lahvičku s průzračnou tekutinou. „Vezmi si každé ráno několik kapek tohoto léku," řekl. „Nejpozději do týdne bude tvá paže v pořádku."

Lékař uposlechl bez námitek. Měl velkou radost, když cítil, jak se do jeho paže pomalu vrací síla. O týden později mohl paži normálně pohybovat a také puchýře zmizely. Zůstaly po nich jen malé jizvičky. Mladý medik byl pochopitelně zvědavý na složení léku, který jej tak zázračně uzdravil. Průzračná tekutina neměla žádnou zvláštní chuť, nějakou účinnou látku však musela obsahovat, když se paže tak rychle zotavila! Zbytek léku tedy poslal do specializovaného ústavu v Dillí se žádostí o rozbor. Výsledek analýzy vsak byl zcela jiný, než očekával. „Lék" se skládal z pouhé vody a jinak ničeho - dokonce ani neměla kvalitu pitné vody...

Pro ženy, které jsem oslovil za restaurací Maharádža na Triplicane High Road, nejsou podobné příběhy ničím mimořádným. I jim by se mohlo přihodit, že v haldě odpadků narazí na nějaký zakletý předmět. Každé povolání má své riziko! Tyto ženy patřily do sociální třídy takzvaných „nedotknutelných". Je to nejnižší společenská vrstva v Indii, stojící mimo čtyři hlavní kasty. Její příslušníci museli odjakživa vykonávat ty nejpodřadnější práce. Oficiálně byl systém kast sice zrušen, v praxi však dodnes hraje nemalou roli. To platí především pro venkovské oblasti indického subkontinentu.

Mahátma Gándí považoval za jeden ze svých hlavních úkolů vyvést „nedotknutelné" z jejich společenské izolace. Pro něho to byli „haržianové", děti boží, jak se kdysi nazývali. Po získání nezávislosti se první indické vlády snažily podporovat tyto chudáky jejich přímým upřednostňováním v nejrůznějších oblastech veřejného života. Často si tím vysloužily ostrou kritiku nejvyšších kast (kšátriů a bráhmanů). V důsledku toho také pojem „haržianové" postupně ztratil svůj původně kladný zvuk a má dnes spíše pejorativní význam. Není asi náhodou,

že v některých provinciích bylo používání tohoto slova v úředním styku zakázáno.

Hotelový manažer v Broadlands se mě se zájmem zeptal na mé zážitky z ulic Madrásu. Pak mi dal ještě jednu užitečnou radu: „Navštivte třeba zítra ústředí Teozofické společnosti zde v Madrásu. Každý rikša zná adresu a zaveze vás tam. Možná poznáte něco zajímavého."

Druhého dne ráno mě vytrhla muezzinova modlitba z bezesného spánku. Po skromném snídani jsem se podle doporučení skutečně vypravil do sídla Teozofické společnosti, které se nachází ve čtvrti Adjar. Můj rikša se bez bázně vrhl střemhlav do divoké vřavy ranní dopravní špičky. Zatímco obratně kličkoval a manévroval, stačil ještě vyprávět o své rodině. Projížďka indickým velkoměstem v motorové rikše je naprosto ojedinělý zážitek, V tomto otevřeném vozítku, jehož pasažéry chrání před rozmary počasí pouze malá stříška, se ocitáte v samém středu dění. Jste ovšem zcela odkázáni na řidičovo umění.

Ticho v parku obklopujícím Centrum Teozofické společnosti v Madrásu na mě působilo - po jízdě uprostřed rušného ranního provozu - až neskutečným dojmem. Celé hodiny jsem se procházel rozlehlým areálem, jehož jednotlivé budovy jsou od sebe značně vzdálené. Ranní teplo se postupně proměnilo v polední horko. V dálce šuměl příboj na písčném břehu Coro-mandlového jezera ve stejném rytmu jako od nepaměti. Zde v parku skýtaly mohutné koruny obrovitých banyanů dostatek příjemného stínu. O těchto stromech se říká, že v nich přebývá bohyně Šalabhanjika, symbolizující bohatství přírody. K jejímu uctění nosí ženy náhrdelníky ze semen tohoto stromu. Na tomto místě založila před více než sto lety madame Helena Petrovna Blavatská spolu s americkým důstojníkem Henrym Steelem Olcottem Teozofickou společnost. Členové tohoto sdružení se považovali za zárodek budoucího světového náboženství, o jehož založení paní Blavatská usilovala. Někteří autoři popisují zakladatelku teozofického hnutí jako velkou mystičku 19. století, pro jiné byla jen nestydatou šarlatánkou. Nikdo jí však nemůže upírat dar mimořádné představitosti.

Na tomto poli prokazovala skutečně ojedinělé schopnosti. Madame Blavatská, která se podle vlastních údajů narodila v roce 1831 jako dcera jedné z ruských princezen, patřila nepochybně k nejoriginálnějším ženám své doby. Během své neobvyklé kariéry - vystupovala například i jako krasojezdkyně v cirkuse nebo jako médium - si osvojila úctyhodné znalosti západní magie i východní filozofie. Ke kladným charakterovým rysům této ženy patřil nenasytný hlad po poznání, který se snoubil s touhou po dobrodružství. Při pátrání po ztraceném tajném vědění strávila více než čtvrt století na cestách východními i západními zeměmi. V Egyptě navštívila pyramidy a neohroženě pronikla až do samého srdce afrického kontinentu. V době, kdy byl Tibet pro Evropany „zakázanou“ zemí, se stala žákyní tibetských mnichů a indických mudrců.

Madame Blavatská se nebála být za věc, o jejíž správnosti byla přesvědčená. Bojovala například v řadách Garibaldiho partyzánů za nezávislost a jednotu Itálie. Její hledání pravdy a moudrosti došlo naplnění v nepřístupných oblastech Tibetu, u bytostí, které nazývala „mahátmové“ - velké duše. Podle jejího přesvědčení to jsou právě oni, kdo ve skutečnosti vládou světu. Děje se tak prý pomocí „proudu okultních sil“, které vysílají do všech světových stran.

V knihovně Centra Teozofické společnosti jsem se ponořil do studia obsáhlé biografie paní Blavatské a také jejího hlavního díla, několikavazkové *Tajné nauky*. Těto ne právě snadno srozumitelné dílo údajně napsala ve stavu jakéhosi vytržení podle diktátu již zmíněných mahátmů. Madame Blavatská proto nechtěla být považována za autorku tohoto díla, které je v jejím pojetí pouhým přepisem historického manuskriptu, jehož původní titul prý zněl *Knihy z Dyanu* a jehož autory měli být obyvatelé zaniklého kontinentu - Atlantidy. V *Tajné nauce* i následující knize *Odhalená Isis* shrnuje paní Blavatská výsledky svého hledání pravdy a moudrosti. Dochází nakonec k závěru, že k nejhlubším pravdám lze dospět různými cestami, které však všechny vedou transcendentně. Jejich poznání je možné jen za předpokladu, že člověk překročí práh běžného vnímání. Proto byla madame Blavatská přesvědčena

i o tom, že každé ritualizované náboženství je jen pokusem o pochopení univerzální pravdy. Z toho pak celkem logicky vyplynula její snaha o vytvoření základů světového náboženství, v němž by bylo místo pro všechny dosud praktikované víry - od animismu přes polyteismus až k monoteismu. Tak vzniklo teozofické hnutí. Ve Velké hale teozofického střediska v Madrásu jsou zvěčněny všechny postavy hlavních náboženských hnutí - Buddha, Ježíš, Mojžíš, Konfucius a Zarathustra. Jen Alláhův prorok Mohamed tu chybí. Antropozofové respektují islámský zákaz zobrazování boha i bytostí, které stvořil - tedy zvířat a lidí. Ve Velké hale se nachází pouze jedna sůra z Koránu, vyrytá do mramorové desky.

Při studiu spisů paní Blavatské jsem si uvědomil, že mezi jejím líčením moudrých nauk tibetských mahátmů a staroindickými legendami o říších existuje nápadná podobnost. Mahátmové dokázali podobně jako říšiové číst v nadčasové kosmické paměti, takzvané kronice Akaša. Tak získali poznatky o minulosti i budoucnosti nejen naší planety, ale i celého vesmíru. Podobně jako Bhrigú, Agaštja, Vášista a další říšiové představují i mahátmové skupinu nesmrtelných bytostí, které nelze přiřadit ani k transcendentním bohům, ani k lidské rase. Mahátmové i říšiové jsou také shodně popisováni jako strážci univerzální pravdy, poznatků o tajemství stvoření. Staré texty hovoří rovněž o tom, že mahátmové přebývají v podzemní oblasti nazývané Agartha. Tenkrát jsem ještě neznal význam tohoto pojmu, věděl jsem však z indických legend, že říšiové přebývají v říši podobného charakteru. Je to místo nazývané Kalapa - neznámé údolí v horách, kde prodlévají v nadčasové harmonii. Tibeťané znají Kalapu pod jménem Sambala.

Vládcové Agarchy, píše madame Blavatská, mají titul „rid-gen-yepo“, který lze volně přeložit jako „král světa“. Dále se v jejím díle dočítáme, že každý dalajláma je vyslanec Agarchy a strážce tajemství o přístupu do této skryté říše. I v turistických průvodcích se dočteme, že v Potale - sídle dalajlámy ve Lhase - existuje labyrint tajných podzemních chodeb, jimiž se lze do Agarchy dostat. Někteří teozofové tvrdí, že v osobním vlastnictví paní Blavatské byla kromě jiného také mapa, zná-

zorňující přístup k Agartě systémem jeskyní. Není však jasné, kde se tento dokument nachází dnes. Cestovatel a spisovatel Ferdinand Ossendovsky, jehož náklonnost k teozofii nelze přehlédnout, píše v knize *Lidé, zvířata a bohové* o Agartě:

„Tato podzemní oblast je veliké království. Žijí tu miliony lidí. Vládce této říše je i králem světa. Ovládá všechny síly světa a dokáže číst v duších lidí i ve velké knize jejich osudů. Toto království se nazývá Agartha. Všem národům žijícím pod zemí a všem podzemním oblastem vládnou panovníci, kteří jsou podřízeni králi světa. Podzemní jeskyně mají své vlastní světlo, díky němuž tam lze pěstovat obilí a prospívá tu i další vegetace; lidé v nich vedou dlouhý a svobodný život, nezkalený nemocemi a bolestmi. Metropole Agarthy je obklopena městy, v nichž přebývají kněží a vědci. Pokud by chtěli šílení obyvatelé svrchní země tuto podzemní říši napadnout a válčit proti ní, mohli by vládcové Agarty proměnit několika výbuchy celý zemský povrch v hromadu sutin. Obyvatelé Agarthy mohou vysušit oceány, přeměnit kontinenty v moře, proměnit horstva v písečnou poušť.“

Také tento popis obyvatel podzemního světa se v leccems podobal vlastnostem, které jsou přičítány říšiům. Pokud tedy knihovny palmových listů skutečně existují, určitě se vyplatí pátrat po dalších osudech tvůrců těchto nadčasových databank.

K mému nemalému překvapení se ve vskutku obsáhlém katalogu knihovny Teozofické společnosti nacházela i řada knih věnovaných umění interpretace textů zaznamenaných na palmových listech. Příslušné tituly jsem našel pod heslem nádí reading, což je dnes v této souvislosti v Indii nejčastěji používaný pojem. Zjistil jsem však ke svému značnému zklamání, že většina těchto děl je napsána v tamilštině nabo sanskrtu. Můj turistický slovník samozřejmě nepostačoval na to, abych náročným textům porozuměl. Lépe jsem pochopil u několika málo knih k dané tematice, které byly napsány v angličtině. I tady jsem však narazil na problém: textům mohl úplně porozumět jenom člověk dobře obeznámený s indickou astrologií, a to nebyl můj případ. Vedle astrologických pojmů známých ze

západních systémů - planet, domů, ascendentů - hrají v indické astrologii důležitou roli také měsíční uzly, označované zde pojmy *kethu* a *rohu*. Dále zná indická astrologie třináctý dům (vyhrazený „nosiči hada“) a dvě další planety, které v naší sluneční soustavě jako fyzikální hmota skutečně existují, ovšem jen v podobě pásu asteroidů mezi Marsem a Jupiterem a ještě dalšího pásu (pojmenovaného po jeho objeviteli Kuiperův pás) v blízkosti nejvzdálenější planety, Pluta.

Ačkoliv jsem v knihovně Teozofické společnosti strávil několik dní, podařilo se mi vrhnout pouze velice letmý pohled za závoj, do něhož jsou zahaleny indická astrologie a různé další metody předvídání budoucnosti. Podařilo se mi zjistit několik faktů o původu umění zvaného nádí reading. Autoři teozofic-kých děl vesměs zastávali názor, že umění interpretace textů palmových listů je jakýmsi velmi specifickým druhem vědecké astrologie, z níž se ovšem dochovaly jen malé střípky, roztroušené po celém indickém subkontinentu. Základem těchto re-a-dings je prý nauka o *šuká nádí*. Pojem „nádí“ se používá údajně proto, že původně byly informace o klientově budoucím osudu zjišťovány studiem jeho pulsu - tedy způsobem podobným tomu, jak ayurvédští lékaři ještě dnes stanovují diagnózu svých pacientů. Teozofičtí autoři se o systému šuká nádí vyslovovali s velkým uznáním - předpovědi jsou prý velmi přesné a detailní. Jediným předpokladem pro úspěšnost readings je prý co nejpřesnější údaj o dni a hodině (minutě) narození klienta. Podstata šuká nádí prý spočívá ve schopnosti vnímat minulost i budoucnost mimo nám běžný časoprostorový rámeček. To je výchozí bod, z něhož se dál rozvíjí „poradenství“, jehož účelem je dopomoci klientovi k poznání vlastního určení, hlavního úkolu a životních lekcí, jež by měl v právě probíhající inkarnaci absolvovat. To znělo naprosto rozumně a smysluplně. Poněkud divočejší se ta věc stala v okamžiku, kdy jsem se dočetl, že umění předvídání budoucnosti praktikovali jako první obyvatelé zaniklých kontinentů Atlantidy a Mu. Tajuplný kontinent Mu měl mít 64 milionů obyvatel a již před 50 000 lety prý dosáhl úrovně v mnoha ohledech vyšší, než jakou má naše dnešní civilizace. Pak ovšem v důsledku gigantické přírodní

katastrofy zmizel pod hladinou Pacifiku. Ti, kdo zánik této vyspělé civilizace přežili, přinesli metodu šuká nádi do Indie a předali ji zde „nejstarším mudrcům“ harappské kultury. Bájny kontinent Mu je prokazatelně duchovním dítětem francouzského lékaře Augusta le Plogeon (1826-1908). Tento muž byl jedním z prvních archeologů-amatérů, kteří kopali v oblasti mexického poloostrova Yucatanu, kde se nacházejí ruiny kultovních míst Mayů. Objevil zde takzvaný *TYoanský kodex*, jeden z mála dochovaných mayských textů. August le Plogeon rukopis přeložil a vypracoval velmi neobvyklý popis tajuplného kontinentu Mu. Francouzský lékař byl přesvědčen, že říše Mu ovládala celé Tichomoří, než byla zdevastována přírodní katastrofou v podobě ničivého zemětřesení. Navíc tvrdil, že má v ruce přesvědčivé důkazy o tom, že obyvatelé Mu byli prapředkové nejen Mayů, ale také Egyptů.

Americký badatel James Churchward navázal na Plogeonovu práci a spojil jeho poznatky s výsledky vlastních rešerší v Indii, kde pobýval koncem 70. let minulého století. V jednom z chrámových komplexů na jihu Indie našel velikou sbírku kamenných a kovových tabulek. Tyto tabulky obsahovaly texty napsané starobylym písmemvčetně zapomenuté řeči. Churchward prý potřeboval dva roky usilovné práce, než se mu podařilo s pomocí jednoho učeného kněze rozluštit toto písmo, které je podle jeho názoru původním jazykem lidstva. Lid, který tyto tabulky v dávných dobách vytvořil, nazval Churchward „Naca-alové“. Z textů vyplývá, že tento národ je pozůstatkem jinak zaniklé vyspělé kultury, která byla kdysi rozšířena na dnes neexistujícím kontinentu v oblasti, kde dnes jsou jen hluboké vody Tichého oceánu. I tomuto kontinentu dal Churchward jméno - Mu, mateřský kontinent lidstva. Američan došel na základě výsledků svých bádání k závěru, že Nacaalové založili v nejrůznějších částech světa kolonie. Před cca 12 000 lety opustili potápějící se kontinent a přemístili se nejprve do oblasti dnešního Myanmaru (Barmy). V průběhu další expanze se dostali také do Indie, kde se smísili s původní harappskou kulturou, již předali přinejmenším část svých znalostí. A právě útržky tohoto prastarého vědem Nacaalů se měly nacházet

na tabulkách, které Churchward objevil. Byly to vpravdě útržkovité informace o dějinách oné bájně vyspělé kultury. Autor však ve svých publikacích ujišťuje, že další tabulky s doplňujícími informacemi se nacházejí na „sedmi posvátných místech říší“. O těchto posvátných místech se zmiňuje pouze okrajově, protože se mu nepodařilo získat přístup do jejich archivů. Mohlo by jít o sedm posvátných měst hinduistů, z nichž neznámější je Varanasi (Benares). Dalšími indickými posvátnými městy jsou Krišnovo rodiště Vrindaban a na jihu země Kam chipúram neboli „město tisíce chrámů“. Je možné, že James Churchward objevil stopy našich nejstarších prapředků právě v některé z mnoha svatyní nacházejících se v Kanchipúramu? Podle jeho přesvědčení byli Bhrigú a další říšiové potomky prastaré vyspělé kultury, která existovala v časech před naším věkem. Potvrzení správnosti své hypotézy spatřoval Churchward nejenom ve výsledcích bádání Augusta le Plongeona, ale i v práci svého přítele a kolegy Williama Nivena, který při archeologických vykopávkách ve Střední Americe rovněž našel „tabulky Nacaalů“. Tyto senzační nálezy obsahovaly popis vzniku vesmíru a Země, původu života na naší planetě a také různých „světových věků“, v nichž existovaly vyspělé kultury dávno před vznikem dnešního lidstva. Poslední z těchto kultur byla právě kultura Nacaalů.

Churchwardovy, Plongeonovy a Nivenovy hypotézy se na poli etablované archeologie neprosadily. Pozoruhodné ovšem je, že se jim dostalo podpory z pramene, o jehož existenci neměli během své práce ani potuchy. Neboť také severoameričtí indiáni kmene Hopi znají legendy, které jsou možná nejstaršími zprávami o dějinách lidstva. V nich se hovoří o době, která předcházela éře lidského pokolení. Tato doba je nazývána „třetí svět“, z čehož vyplývá, že před ní existovaly už dvě jiné, starší epochy. Indiáni kmene Hopi tvrdí, že v prvním světě stvořil bůh Taiova lidi, pak ale tento svět zničil, protože jim stvořené bytosti zdegenerovaly. Dávni předkové kmene Hopi byli jediní, kdo tuto katastrofu přežili, a byli povoláni předávat zprávu o ní dalším generacím. Také druhý svět byl po velmi dlouhé době své existence zničen, zanikl pod přikro-

vem sněhu a ledu. Opět přežili pouze Hopiové a dostali se do třetího světa, na kontinent, jemuž dal James Churchward jméno Mu. Oni sami jej ovšem nazývali Kaskara. Původní význam tohoto pojmu je rovněž „mateřská země“, je však používán také ve významu „sluneční země“. Ve třetím světě -stejně jako ve světech předešlých - udržovali indiáni kmene Hopi kontakt s bytostmi, jež nazývají kachinové. Podle legend nebyli kachinové bozi nebo čistě duchovní bytosti, nýbrž tvorové podobní lidem, kteří na Zemi přilétli z hvězd. Původní vlastní kachinů je prý planetární systém nacházející se ve velmi vzdálené části vesmíru. Hopiové nazývají tento systém Tbona-otakha neboli „Spojení dvanácti planet“. Podle legend měli být kachinové jakýmsi pomocníky, poradci nebo učitelé mladého a nezkušeného lidstva, jejich role byla tedy podobná té, kterou připisují hinduistické legendy říšiům. Kachinové byli stejně jako říšiové fyzické bytosti, které potřebovaly pro své daleké cesty hmotné dopravní prostředky. Podobně jako vimany, o nichž hovoří staroindické legendy, měly i létající stroje kachinů různou velikost a specializované poslání. Existoval například *paatoova* neboli „létající štít“, používaný především pro přepravu těžkých nákladů. Označení *inioma* zase patřilo jakýmsi létajícím diskům, jež disponovaly mimořádnými manévrovacími schopnostmi. Tyto stroje používaly jako pohon blíže neurčenou magnetickou sílu. Technické informace o létajících strojích si kachinové nechávali pro sebe. Podle legend Hopiů hrály ovšem právě tyto stroje významnou úlohu při zániku třetího světa. Kontinent Kaskaru pohltily vlny oceánu po strašlivé přírodní katastrofě, kterou způsobil náhlý posun zemského pólu. Jako příčina tohoto jevu je udávána kosmologická katastrofa - blízký průlet obrovského vesmírného tělesa, nazývaného *hvězda smrti*. Další příčinou měl být válečný konflikt, který propukl mezi obyvateli Kaskary a národem obývajícím další v té době existující kontinent, nazývaný Talavaitichqua („Země na severu“). Během těchto zřejmě velmi těžkých a s neobyčejnou urputností vedených bojů použily armády Talavai-tichquy proti Kaskaře jakýsi typ geofyzikální zbraně, která dokázala vyvolávat zemětřesení a výbuchy sopek. Nasazení

těchto prostředků se ovšem obrátilo i proti samotným obyvatelům Talavaitichquy, která se potopila ve vodách Pacifiku ještě rychleji než kontinent jejich nepřátel, Kaskara. Zprávy o zemi, která začala válku se svým sousedem a byla při tom zcela zničena, nacházíme později i v helénském kulturním okruhu.

Řecký filozof Platon se jako první evropský autor zmiňuje o zaniklém kontinentu Atlantidě. Avšak také Kaskara - bájná země Mu Jamese Churchwarda - byla předurčena ke zkáze. S pomocí kachinů se však malé části jejich obyvatel podařilo zachránit a usadit se na jiném místě. Východně od Kaskary se totiž v důsledku těžké přírodní katastrofy, která tento kontinent zničila, vynořila z vln oceánu jiná země. Sem byli předkové kmene Hopi dopraveni - částečně pomocí létajících štítů, částečně na provizorních, ve spěchu postavených plavidlech. Hopiové označovali tento nový kontinent názvem „čtvrtý svět“, my jej dnes nazýváme Jižní Amerika.

Avšak ne všichni lidé a kachinové, kteří přežili zkázu Kaskary, se usadili ve „čtvrtém světě“ lidu Hopi. Někteří se doplavili k souostroví, které se dnes jmenuje Havaj. Vzpomínky na to přežívají až do dnešních dnů v legendách zde žijících mudrců, nazývaných kahunové. Není pochyb o tom, že označení „kahunové“ se odvozuje od pojmu „kachinové“. Jiné zbloudilce vyplavilo moře u asijského pobřeží. Někteří se usadili na ostrovech, které dnes patří k Japonsku. I zde si předávalo domorodé obyvatelstvo z generace na generaci prastaré legendy, jejichž obsah se nelišil od příběhů, které si vyprávěli američtí indiáni z kmene Hopi. Z Japonska pronikali vystěhovalci dále na asijskou pevninu a usadili se i v Barmě (dnešním Myan-maru), která je v legendách Hopiů označována za jednu z kas-karských kolonií. Zde je třeba hledat původ Churchwardových tajemných Nacaalů a jejich tabulek. Zjevně se jednalo o část přeživších obyvatel Kaskary, kteří se při hledání nového domova vypravili západním směrem. Přitom se snažili v rámci daných podmínek zachovat vzpomínky na původní domovinu i pro budoucí generace. Původně prý byly archivy z Kaskary souborem vědění vpravdě univerzálního charakteru - z něho

pochází moudrost rišiu, kachinů, těch kdo řídí svět, velkých mudrců; byly zde však zaznamenány i poznatky týkající se jak původu naší civilizace, tak i jejího konce. Velká část tohoto vědění se však v průběhu staletí ztratila. Přesto mohl James Churchward právem tvrdit, že jím nalezené kamenné a kovové tabulky obsahují doposud neznámé a přímo senzační informace o skutečných dějinách lidstva. Mimo ně je mnoho zpráv tohoto typu obsaženo v textech palmových listů (poději opisovaných především v jižní Indii na pergamen i na papír). Podstatné části dochovaných knihoven z Kaskary obsahují záznamy o osudech statisíců, možná dokonce milionů lidí. Nepochyboval jsem vůbec o tom, že posvátnými místy, na nichž jsou podle teozofických autorů tyto texty přechovávány, mohou být jedině knihovny palmových listů. Knihovny, které jsem se chystal navštívit.

Konečně nadešel vytoužený den. Pozdě odpoledne 13. srpna 1993 jsem znovu zavolal do knihovny palmových listů, abych si domluvil přesný termín mého nádí reading. Hned na první pokus jsem zastihl vykladače nádí osobně. „Z které jste země?“, zeptal se mě anglicky. „Z Německa.“ odpověděl jsem.

Nato mě Šrí Rámaní překvapil lámanou němčinou: „Oh, gutten tak.“

Tb mi nejprve vyrazilo dech, pak ovšem zvítězila zvědavost, a proto jsem se Šrí Rámaního zeptal, kde se naučil německy. Rychle se ovšem ukázalo, že jeho znalosti se omezují na několik zdvořilostních frází. Zato jeho angličtina byla perfektní, takže naše další konverzace probíhala bez nejmenších problémů. Šrí Rámaní mi prozradil, že občas navštěvuje i Německo, Švýcarsko a Rakousko, protože tam koná přednášky.

„Kdy bych mohl absolvovat své nádí reading?“, zeptal jsem se po delší konverzaci jen tak, jakoby mimochodem. Do té doby se náš rozhovor točil kolem úplně jiných věcí, protože také v Indii společenská etika vyžaduje, aby člověk nekonfrontoval druhou stranu se svou žádostí ihned a přímo.

„Zastavte se třeba zítra dopoledne, kolem deváté hodiny,“ navrhl mi Šrí Rámaní. „Rád se s vámi seznámím osobně.“

Druhého dne ráno jsem vstal velmi brzy. Hotelový manažer mě totiž varoval, že jízda rikšou do městské čtvrti East Tam-baram, kde se knihovna palmových listů nachází, trvá během ranní dopravní špičky nejméně hodinu. Můj řidič rikše se udatně propracovával pouličním chaosem, a přestože se několikrát musel zeptat na cestu, nakonec jsme jako zázrakem dorazili právě včas, těsně před devátou hodinou, ke knihovně palmových listů Šrí Rámaního. Knihovna se nachází na klidném místě, daleko od hluku velkoměsta. Jde vlastně o celý komplex budov, z nichž některé slouží jako noclehárny. Hosté jsou přijímáni ve vzdušné hale, jejíž střecha je zbudována z vysušených palmových listů. I v největších poledních vedrech tu panuje příjemný chládek. Moji pozornost vzbudila velká rozestavěná budova opodál, kolem níž vládl čilý stavební ruch. Jak jsem se dozvěděl, Šrí Rámaní ji zřizoval pro potřeby stále se rozrůstajícího okruhu svých přívrženců. Dnes je tento dům pro hosty dokončen, a kdo chce, může se za mírný poplatek ubytovat v bezprostřední blízkosti knihovny palmových listů.

Tb ráno jsem byl jediným cizincem mezi mnoha Indy, kteří si přišli k rišimu pro radu nebo aspoň požehnání. U vchodu do knihovny vítal návštěvníky sluha. Nejprve mě požádal, abych se zul. V každém tradičním indickém domě a samozřejmě i v chrámech a na posvátných místech nechávají návštěvníci obuv před prahem. Boty jsou považovány za nečisté a jsou samozřejmě „tou nejnižší“ věcí. Podobně jako hází nespokojený Evropan po politicích nebo špatných hercích shnilá rajčata, hází Ind své obnošené střevíce. Z téhož důvodu si také sedají Indové se zkříženýma nohama - jejich chodidla tak nemíří na nikoho jiného a hlavně ne na domácí oltář nebo jiné posvátné místo, které by tím bylo zneuctěno. Naštěstí mi bylo umožněno vyzkoušet si tento pro Evropana poněkud nezvyklý posaz již během čekání v předsíni knihovny, na speciálně k tomuto účelu připravené bambusové rohoži. Přístroje, jimiž jsem byl ověšen, mi to rozhodně neulehčovaly. Vyzbrojil jsem se totiž velkým fotoaparátem, diktafonem a brašnou s audiokazetami a bateriemi. Z rohože jsem však měl dobrý výhled na to, co se dělo v přilehlé knihovně. Místnost byla přeplněná soškami

a obrázky hinduistických božstev a rišiů. Sošky se doslova utápěly v množství květin. Tyto kytice a také kouřové tyčinky naplňovaly vzduch velmi příjemnou vůní. Knihovna byla ve shonu indického všedního dne oázou klidu a míru. Zde, v prostorách knihovny palmových listů, se čas na chvíli zastavil. Na čelní straně místnosti seděl vedle květy ozdobených obrazů jednoho z rišiů a neznámé ženy muž středního věku, zahalený do Šafránově žlutého splývavého šatu, tradičního indického *dhoti*. (O zmíněných obrazech jsem se později dozvěděl, že představují zakladatele madráské knihovny palmových listů Šrí Maharišiho a jeho družku.)

Muž - sedící mimochodem na tygří kůži - musel být Šrí Rámaní. Byl na indické poměry neobvykle vysoký a statný. Navíc i světlý odstín jeho pokožky prozrazoval, že pochází z bráhmanského rodu. Nosil brýle a poněkud prořídle vlasy měl sčesané dozadu. Jeho čelo zdobily tři příčné proužky namalované bílým popelem. Tento znak symbolizuje trojjednost božstva Sivý a také svědčí o asketickém úsilí, majícím za cíl zbavit se tří nečistot - sobectví, prospěchářství a iluze hmotného světa, kterou Indové nazývají *májin závoj*.

Zdálo se ovšem, že i s hmotnými statky tohoto světa si Šrí Rámaní umí dobře poradit. Na zemi vedle něho se nacházel moderní telefonní přístroj, který mistr čas od času používal. Když jsem se dostavil, prováděl Šrí Rámaní se svými stoupenci *puju* — ceremoniál vzývání vyšších sil, jak jej praktikují riši-ové. Plným, příjemným hlasem zpíval hymny známé ze starých spisů. Pak rozdával mezi přítomné ovoce a sladkosti, které se nacházely na oltáři ozdobeném obrazy Maharišiho, Sivý a bohyně Párvátí. Tyto dary jsou označovány pojmem *pra-sad* - potraviny z nichž symbolicky ochutnalo božstvo, a tím byly posvěceny. Po skončení bohoslužby jsou rozdávány mezi věřící. V některých případech - například ve Vanketaševarově chrámu v Tirumale - jsou také prodávány. Šrí Rámaní rozdával mezi své přívržence i posvátný popel *vibuti*, který zbyl po obětním ohni. *Vibuti* je používán jako lék a rovněž jako prostředek napomáhající k vnitřní proměně. Když byl ceremoniál u konce, většina přítomných místností opustila s gesty vyjadřujícími nej-

hlubší úctu. Pro tyto lidi není Šrí Rámaní jen opatrovatelem knihovny palmových listů a předpovědí v nich zaznamenaných, nýbrž i jejich osobním guru, duchovní vůdcem, který je provází procesem vnitřního růstu. Mistr z Madrásu má dnes úctyhodný počet stoupenců také v Evropě, především v Německu, Švýcarsku a Rakousku.

Ceremoniál trval asi půl hodiny. Po jeho ukončení mě Šrí Rámaní pokynem ruky vyzval, abych vstoupil. Usadil jsem se na malém koberečku u jeho nohou a vylíčil jsem mu důvod své návštěvy. Když jsem se jej však zeptal, kolik budu muset za nádí reading zaplatit, udělal rukou zamítavý pohyb. Vysvětlil mi, že tyto výklady považuje za svou posvátnou povinnost.

„Rozumějte, nechci za poskytnutou službu žádné peníze. Pokud něco chcete darovat, je to vaše rozhodnutí. Případný dar bude každopádně k užítku chudáků, kteří potřebují pomoc. A věřte mi, těch je v této zemi víc než dost," prohlásil se smutným úsměvem.

Pak mi přistrčil list papíru, na který jsem měl napsat své jméno a datum narození. Tajuplně to začalo být v okamžiku, kdy jsem musel na obraz mandaly rozhodit devět vyleštěných mušlí - podobně, jako se vrhají kostky. Šrí Rámaní pak sebral mušle, které byly ve středu mandaly. Jejich počet, ve spojení s oběma dalšími údaji, byl klíčem k nalezení mého osobního palmového listu mezi mnoha tisíci svazky rukopisů, z nichž každý obsahoval několik set palmových „stránek". Každý svazek byl uložený mezi dvě destičky z lakovaného dřeva a převázaný provázkem. V malé skříňce stojící vedle Šrí Rámaního bylo naskládáno na padesát takových svazků.

„V těchto rukopisech jsou uloženy palmové listy všech osob, které by dnes mohly přijít s žádostí o nádí reading. Každé ráno sem z knihovny přinesu svazky pro nový den. Někdy jich je jen pár, jindy zase tolik, jako například dnes," vysvětlil mi.

Po několika minutách hledání vyndal Šrí Rámaní ze skříňky svazek, který měl obsahovat můj palmový list. Opatrně rozvázal provázek, listy rozložil a začal se jimi probírat podobně, jako když hledáme knihu v kartotéce. Nakonec překvapeně mlaskl jazykem a spokojeně pokýval hlavou.

„Našel jsem váš palmový list," řekl. „Velmi zajímavá informace, také pro mě." Znovu významně pokýval hlavou.

„Mohu si váš výklad nahrát?" zeptal jsem se.

„Mám pro vás jiný návrh," odpověděl Šrí Rámaní. „Přeložím tento prastarý text hned teď do angličtiny. Pomůže mi to lépe se soustředit na přesnou interpretaci jednotlivých pojmů a dat. Provedeme to ve dvou etapách. Nejprve vám přeložím texty týkající se doby od vašeho narození až do dnešního dne. Následně vám přeložím to, co Šrí Kaká Bujanda Mahariši řekl o vaší budoucnosti až k okamžiku smrti. Některé výpovědi se ovšem mohou týkat jak budoucnosti, tak i minulosti. Musíte tedy mít trochu strpení. Překlad mi zabere nejméně půl hodiny. Zůstaňte zatím klidně sedět. Můžete se dívat jak pracuji, nebo meditovat, nebo se prostě jen rozhlížet kolem."

Během následující hodiny se zdálo, že Šrí Rámaní na mě úplně zapomněl. Soustředil se na text na palmovém listu a zřetelným, energickým písmem zaplňoval jednu stránku za druhou. Jeho tužka klouzala po papíru s udivující rychlostí. Občas zazvonil jeho mobilní telefon. Během hovorů, které vyřizoval tónem „zkuste mě ještě jednou obtěžovat", nepřestal ani na okamžik překládat. Bylo fascinující pozorovat, jak telefonuje, zatímco jeho tužka se stále pohybuje nezměněnou rychlostí. Rovněž když mi podával jednotlivé popsané listy, činil tak jakýmsi nepřítomným gestem, s odstupem. Jen jednou, když mi podal první list, se mě zeptal: „Přečtete to po mně?"

Jeho písmo ovšem bylo velmi dobře čitelné.

„To je váš dosavadní život."

Začal jsem napsané stránky pročitat. V následujícím textu je překlad vyznačen kurzivou, moje poznámky k němu jsou připojeny v závorkách. Co se uvedených dat týče, je tu jeden rozdíl, který vede k častým nedorozuměním. Když řekne Evropan, že mu je 30 let, znamená to, že už oslavil 30. narozeniny a nyní prochází 31. rokem svého života. Když řekne Ind, že má 30 let, znamená to, že oslavil 29. narozeniny a nyní prožívá svůj 30. rok. Z našeho hlediska mu tedy je 29 let.

Tento palmový list říká, že se nacházíš ve 26. roce života. Narodil ses 30. června roku 1968 podle západního kalendáře.

Tuto informaci obdržíš 14. srpna 1993 podle západního kalendáře. Tvé jméno je Thomas a jsi pod ochranou Kakabhujandy Maharišiho, který ti tímto uděluje požehnání.

Ve své minulé inkarnaci jsi pomohl mnoha lidem a hodnější toho pro ně udělal. V tomto úkolu budeš za současné inkarnace pokračovat a dokončíš ho. (To mohla být pravda, pokud Člověk věří v reinkarnaci, nedalo se to však dokázat.)

V tomto životě ses narodil poblíž města, které se během poslední evropské války stalo obětí velké nespravedlnosti a bylo téměř do základů zničeno rozsáhlým ohněm, jenž přišel z oblohy. Došlo k tomu 23 let před tvým narozením. Město je dnes znovu vybudované, již nikdy ale nebude vypadat tak, jak vypadalo před onou osudnou nocí, kdy na ně nepřítel seslal oheň. (Narodil jsem se v roce 1968 ve Freitalu u Drážďan. V noci na 13. března 1945 byly Drážďany cílem kobercových náletů spojenců, které město proměnily v hromadu sutin a popela. Město bylo postaveno znovu, ale jeho tvář je úplně jiná. „Staré Drážďany" existují už jen na pohlednicích.)

Matka tvé matky viděla z dálky osvětlené nebe nad tímto městem, když bylo v plamenech. (Moje babička Alma Ritterová jako mladá žena skutečně pozorovala letecký útok na Drážďany z jen 11 kilometrů vzdáleného Possendorfu.)

Otec tvé matky byl tou dobou v ohrožení života. Jen jeho dobrá karma ho zachránila před smrtí v plamenech. (Neumím posoudit, jak je to s karmou. Skutečností ovšem je, že dědeček z matčiny strany byl jako poddůstojník německého wehrmachtu těžce raněn na východní frontě. Tou dobou ležel v lazaretu právě v Drážďanech. Jen několik hodin před náletem byl kvůli nedostačující kapacitě lůžkové části převezen do jiné nemocnice v nedalekém Altenbergu. To mu zachránilo život, protože drážďanský lazaret byl srovnán se zemí už během první vlny náletů.)

Tvé zrození je obestřeno tajemstvím. Tvá matka se nikdy neprovdala. Vyrůstal jsi proto v rodině bez otce. Nevis, kdo je tvým otcem. Tři týdny před odletem do Indie ses poprvé setkal s mužem, který je za tvého otce považován. Tento muž opustí pozemský svět, až budeš star 26 let a pět měsíců, v listopadu

1994 podle západního kalendáře. (Tato předpověď se skutečně naplnila. Podotýkám, že chronologické údaje jsou převedeny do gregoriánského kalendáře.)

Do školy jsi chodil nedaleko svého rodiště, v místě, kde žije tvá matka. Vaše rodina tam vlastní už po dvě generace rodinný dům. (Deset let jsem chodil do školy v Possendorfu. Matka tam vlastní ve čtvrti Rundteil pozemek s rodinným domem, který koupil v roce 1938 její otec Alfred Ritter)

Matka tvé matky opustila pozemský svět v době, kdy ti bylo 16 let a 6 měsíců. Bylo to v prosinci 1984 podle západního kalendáře. (Alma Ritterová zemřela 12. prosince 1984.) *Matka tvé matky a její manžel jsou spřízněné duše. Bude na něho čekat, dokud i on neopustí hmotný svět. K tomu dojde téměř dvanáct let poté, co ona odložila svou tělesnou schránku, až tobě bude 28 let a 4 měsíce, v měsíci říjnu roku 1996 podle západního kalendáře. S dědečkem se rozloučíš, nebudeš však u toho, až jeho duše opustí své tělo. Budeš tou dobou v jiné zemi, na západ od své vlasti, na místě mezi horami a pobřežím, které je velmi blízké tvému srdci.* (Alfred Ritter zemřel po krátké těžké nemoci v třetím říjnovém týdnu roku 1996. Tou dobou jsem byl se skupinou turistů na jihu Francie, v zemi katarů, s nimiž se cítím duchovně spřízněn. V době mého odjezdu už byl dědeček v nemocnici. Ve smyslu předpovědi palmového listu jsem se s ním zašel rozloučit.)

Tvá matka má dvě vzdělání, jedno v technické oblasti a jedno v oblasti týkající se financí. Velkou část svého pracovního života strávila v oblasti plánování a organizace, byla ovšem zároveň i poradkyní a přicházela často do styku s veřejností. Pracovala tvrdě a dotáhla to daleko. V firmě, která ji dnes zaměstnává, však nezůstane dlouho. Ještě než otec tvé matky opustí tento svět, naskytně se jí dobrá příležitost, aby ze svého současného místa odešla. Po smrti svého otce bude žít sama ve svém domě. Celý život tu byla pro své rodiče a pro tebe, takže teď potřebuje čas pro sebe. Přesto budete i nadále udržovat dobrý a přátelský vztah. S tvou pomocí pro sebe matka objeví duchovní cestu a díky životu v harmonii s přírodou se jí podaří nahlédnout za májín závoj. (Moje matka Ursula Ritte-

rová absolvovala průpravu jako bankovní úřednice a později dálkově vystudovala energetiku. V šedesátých letech minulého století přešla z Emisní banky do Energetického kombinátu v Drážďanech. V tomto podniku pracovala více než patnáct let jako asistentka na podnikovém ředitelství a v souvislosti s tím měla na starosti i kontakt s veřejností. Po sjednocení Německa byly v podniku provedeny radikální změny, s nimiž nesouhlasila. V roce 1995 jí byla nabídnuta možnost, aby podnik za finančně výhodných podmínek opustila. Od té doby se s vášnivým zaujetím věnuje zahradě a dohání i v oblasti cestovém to, co dříve zameškala. Četbou vhodných knih nalezla svou vlastní cestu k duchovnímu světu.)

Ty sám jsi navštěvoval vyšší školu ve svém rodném městě, abys získal oprávnění k vysokoškolskému studiu. Zároveň jsi získal výuční list v oboru, který souvisí s výrobou a formováním železa a oceli vysoké kvality. Je to těžké povolání, v němž jsi pracoval jen krátkou dobu. Tento životní úsek trval od tvého 16. do 20. roku. (V letech 1985 až 1988 jsem absolvoval učňovskou školu s maturitou v továrně vyrábějící ušlechtilou ocel. Podnik se nachází ve Freitalu, mém rodišti. Vyučil jsem se v oboru válcování plechů a zároveň jsem složil maturitu.)

Od svého 20. do svého 23. roku jsi sloužil v armádě. Byl jsi činný v útvaru pro ochranu a předávání tajných informací. Tímto úkolem bylo pověřeno jen málo vojáků a byla to práce, která tě velmi zajímala. Udělal jsi tam slušnou kariéru. Byl jsi nasazen v blízkosti svého rodiště. (1. září 1988 jsem dostal povolávací rozkaz a narukoval jsem k jednotce zabývající se šifrovací službou. Bylo to poměrně malé tajné oddělení, přímo podřízené vojenské kontrarozvědce. Během pouhých 18 měsíců jsem to dotáhl z prostého vojína na rotmistra a sloužil jsem jen ve Freitalu a Drážďanech.)

V době, kdy jsi absolvoval vojenskou službu, došlo ve tvém životě k významné změně. Tato změna se týkala tvé vlasti. I když ses nepřestěhoval, najednou jsi žil v jiné zemi. Mluvílo se tam stejným jazykem, protože došlo k tomu, že se spojily dvě Části, které k sobě patří. To se stalo v 23. roce tvého života, v roce 1990 podle západního kalendáře. Ta nová země se ovšem

řídila úplně jinými zákony, než na jaké jsi byl od dětství zvyklý. Bylo to, jako by bylo vše, co ses do té doby učil a v co jsi věřil, chybné a špatné. Tb byl také důvod, proč jsi odešel z armády a rozhodl ses studovat. (Příhodnějšími slovy se sjednocení Německa snad ani nedá popsat.)

Když jsi byl z armády propuštěn, rozhodl ses studovat na univerzitě své domoviny. Začal jsi studovat zákony země, v níž jsi nyní žil, a pokračuješ v tom dodnes. (V březnu 1991 jsem začal studovat právo na Technické univerzitě v Drážďanech.)

Čím dál jsi pokročil ve studiu zákonů a jejich uplatňování, tím zřetelněji sis uvědomoval, že to nemůže být tvůj životní úkol. Jsi přesvědčený, že zákony mají být jasné, jednoduché a spravedlivé. Během studia jsi ovšem zjistil, že zákony jsou často nejasné, dvojsmyslné, že uvádějí ve zmatek i ty, kdo je mají uplatňovat, a spravedlnost trpí. Proto ses rozhodl, že studia sice dokončíš, kariéru právníka však nenastoupíš. Studium ti přesto bude k užitku, protože zbystřilo tvůj rozum a úsudek a pomohlo ti prohlédnout májin závoj. Budeš se věnovat také studiu minulých událostí, protože to je téma, které tě silně zajímá. I toto studium ti pomůže prohlédnout a rozpoznat skutečné souvislosti zakryté hmotným závojem. (Je to velmi přesné vyjádření mého rostoucího rozčarování ze studia práv; v roce 1996 jsem je ukončil a následujících 8 semestrů jsem studoval dějiny.)

Máš ovšem jiné talenty a schopnosti, které musíš rozvíjet, abys našel své určení a splnil svůj životní úkol. Již od svých deseti let jsi hodně cestoval. Rád poznáváš cizí země a kultury, protože to rozšiřuje tvůj duchovní horizont. (Skutečně jsem již od dětství cestoval, alespoň v té míře, v jaké to tehdy „železná opona“ dovolovala.)

Od svého 23. roku jsi často na cestách po zemích, do nichž jsi dříve nemohl jezdit. Tvá první návštěva patřila zemi v jihovýchodní Evropě, v níž žijí příslušníci různých národností. Propukl mezi nimi konflikt a nyní tam je válka, která potrvá ještě řadu let. (Od roku 1990 jsem byl často na cestách, hlavně po západní a jižní Evropě. V roce 1990 - v předvečer vypuknutí balkánské války - jsem navštívil tehdejší Jugoslávii.)

*Již před touto cestou ses věnoval psaní. Po návratu jsi napsal o svých zážitcích knížku. Psal jsi především o ženské postavě, která hraje významnou úlohu v západním náboženství. Nicméně názory, které jsi v této souvislosti vyjádřil, jsou velmi neortodoxní. V mnoha ohledech ses ovšem přiblížil pravdě. Knihu vydal tiskem muž, s nímž tě pojí přátelství. Již předtím jste spolupracovali na podobných projektech. (V roce 1992 jsem publikoval práci s titulem *Hádanka zjevení Panny Marie*. Vydalo ji nakladatelství CTT Suhl. Již předtím jsem psal články pro časopisy CHEOPS a SETI, vydávané rovněž tímto nakladatelstvím. Ve zmíněné knize zastávám názor, že takzvaná zjevení Panny Marie by mohly být manipulace prováděné cizí inteligencí. S tehdejším nakladatelem Thomasem Mehne-rem, dnes lektorem, mě pojí dlouholeté přátelství.)*

Do Indie jsi přijel, protože chceš psát o knihovnách palmových listů. Tato cesta změni tvůj život a urychlí tvé duchovní probuzení.

Šrí Rámaní ke mně krátce vzhlédl a zeptal se: „Souhlasí to, co palmový list říká o vaší minulosti?“

Mohl jsem jen souhlasně přikývnout.

Šrí Rámaní mi s úsměvem podal další hustě popsané listy „V tom případě si prosím přečtete i toto.“

Až se vrátíš z této cesty, nastane období změn v tvém životě. (Zážitky z cesty do Indie nakonec úplně změnilý můj postoj k životu. Hmotné záležitosti se posunuly na místo, které jim náleží - a rozhodně to není místo nejpřednější. Vytvořil jsem si tak prostor umožňující mi věnovat se ve větší míře duchovním, filozofickým a spirituálním otázkám.)

O svých prožitcích budeš promlouvat k velkému počtu lidí. Budeš jim vyprávět o sobě a o svých cestách. To je součástí tvé životní dráhy. Splníš tím hlavní úkol své současné inkarnace. (Od svého prvního návratu z Indie jsem uspořádal o této i o jiných cestách řadu přednášek.)

Od svého 27. roku, tedy od roku 1994 podle západního kalendáře, začneš vědomě pracovat na svém životním úkolu a strávíš při tom hodně času na cestách. Čas do zmíněné doby budeš potřebovat k tomu, aby sis definitivně ujasnil, kdo jsi

a co je tvým úkolem. Od svého 28. roku budeš doprovázet druhé lidi na cestách a seznamovat je s cizími zeměmi, podobně jako turistický průvodce. Ve 28 letech se znovu vrátíš do Indie, ne však na toto místo. Sem se dostaneš až o několik let později. (V roce 1994 jsem podnikl delší cestu jižní Francií, vydal jsem se po stopách katarů a templářů. Světonázorové postoje sekty katarů, která byla ve 13. století brutálně zlikvidována, se v mnohém podobaly východním představám. Vznikly přitom zcela autonomně ve středověké Francii. Spirituální ideje katarů mě přímo fascinují, a proto jsem pojal plán seznámit s nimi co nejširší okruh lidí. Za tímto účelem jsem od roku 1995 pořádal cesty do Indie a jižní Francie - zprvu jenom pro přátele a známé. Knihovnu palmových listů Šrí Rámaního jsem však znovu navštívil teprve v září roku 1997.)

*Až do svého 47. roku budeš zaměstnán především cestováním a psaním knih a článků. Budeš psát nejen o svých cestách, ale také o historických událostech, aby lidé pochopili, že musí hledět i do minulosti, pokud chtějí pochopit, kam směřuje jejich osud. Budeš psát i o dění ve své zemi a o tom, jaká ji podle tvého přesvědčení čeká budoucnost. Tím si získáš i řadu vlivných nepřátel, jimž se budeš muset bránit. (Nadále píše články pro časopisy jako *Véda bez hranic*, *ANNO DOMINI* nebo *Magazín 2000*. K dnešnímu dni vyšlo již více než deset titulů, jejichž jsem autorem nebo spoluautorem. Kromě toho jsem se podílel na přípravě celkem čtyř antologií. V současné době pracuji na dalších knihách s historickou i aktuální tematikou.)*

Během této doby přijdeš do kontaktu s mnoha lidmi, kteří se nacházejí na cestě duchovního hledání. Tím splníš a zároveň dokončíš úkol, který sis do této inkarnace přinesl z minulých životů. Budeš pro tyto lidi jakýmsi učitelem či kazatelem, který jim má co říci. Tvá největší síla spočívá v tvých slovech, jimiž dokážeš druhé léčit a pomáhat jim. (Během cest i v rámci příprav svých knih přicházím do kontaktu s mnoha zajímavými lidmi, vesměs duchovně a spirituálně orientovanými. Každý z nich je na své vlastní „cestě“. Snažím se být na daném životním úseku duchovním pomocníkem každému, kdo Čte má díla nebo se svěřuje do mé péče při cestách za poznáním.)

Po svém 47. roce už nebudeš tolik cestovat s jinými a pro ne, nýbrž hlavně kvůli svým knihám a svému vlastnímu hledání. Doba velkých cest skončí, až ti bude 70 let. Do té doby budeš mít procestované všechny kontinenty. Až do konce života pak budeš pracovat na knize o umění žít. Tak předáš své poznatky o tomto světě a o jiných světech těm, kdo přijdou po tobě. Dožiješ se věku přes 80 let. Pak bude tvůj úkol v tomto životě naplněn a ty se vrátíš ke zdroji, který tě sem poslal Milost boží i požehnání Šrí Kaká Bujandy Maharišiho tě budou provázet.

Om Šanti.

Takto detailní předpověď na mne pochopitelně velmi silně zapůsobila. Musím ovšem přiznat, že ji zde neotiskuji v celém rozsahu. Při veškeré snaze o objektivitu musím brát ohledy i na své soukromí a svou rodinu, abychom se nemohli stát objekty něčí spekulace.

Šrí Rámaní viděl můj neskrývaný úžas. I když byl náročnou prací nad palmovým textem jistě vyčerpán, objevil se na jeho tváři úsměv. Na závěr ceremoniálu mi namaloval posvátným popelem *vibuti* na čelo znak *tikha* (třetí oko) jako známem zvláštního požehnání Šrí Kaká Bujandy Maharišiho. Dovolil mi také, abych si vyfotografoval knihovnu, jeden z palmových listů i jeho samotného. Nakonec mi předal malou brožurku s názvem *Narbhavée*, která byla pozvánkou na příští obřad díkůvzdání za Šrí Kaká Bujandu Maharišiho. Nádí reading mě tedy přinejmenším na mé osobní historii přesvědčilo o hodnověrnosti tohoto postupu. Měl jsem navíc i řadu fotografií a anglický překlad svého palmového listu.

Byl to však dostatečný důkaz?

Existoval jen jeden průkazný dokument, a tím byl původní palmový list. Proto jsem se pokusil o něco, co se v danou chvíli jevilo jako zhola nemožné: požádal jsem Šrí Rámaního o svůj palmový list, o to, abych jej směl vzít s sebou do Evropy. Myslím, že takové přání nebylo ještě nikdy vyslyšeno. Šrí Rámaní se ovšem nezatvářil nijak překvapeně. Vypadal spíš, jako by se právě stal svědkem naplnění něčeho, co bylo předpovězeno. Požádal mne, abych chvíli počkal v předpokoji. Odebral jsem se tedy na již důvěrně známou bambusovou rohožku, ještě

předtím jsem ovšem předal Śrī Rámanímu velkorysý obnos jako odměnu za obsáhlý výklad, který pro mne vypracoval. S přátelským úsměvem odložil bankovky stranou. Brzy jsem pochopil důvod jeho žádosti. Takto jsem totiž získal jedinečnou příležitost stát se svědkem výkladu nádí pro domácí návštěvníky. Každý kdo se tímto netradičním způsobem věštění trochu blíže zabývá, uvědomí si dříve nebo později, že mudrci dávnověku nevytvořili knihovny palmových listů proto, aby uspokojili zvědavost západních turistů, nýbrž především jako nástroj, který má obyvatelům zdejšího kulturního okruhu pomoci zvládat krizové okamžiky života. V takových situacích se zjevně ocitli i rodinní příslušníci, kteří přišli požádat Śrī Rámaního o reading. Z rozpravy vedené částečně v angličtině vyplynulo, že jde o skutečně závažný problém. O radu požádal mladý muž, jehož tvar prozrazovala rozrušení a snad dokonce strach. Nebylo divu - učinil něco, co je pro hinduistu velmi neobvyklé a téměř odsouzeníhodné: zamiloval se totiž. V tradičních hinduistických rodinách je ovšem dodnes zvykem, že svým dětem vybírají nevěstu nebo ženicha rodiče. Manželství v Indii není ani tak svazkem dvou milujících se lidí, jako spíš spojenectvím dvou rodin, které je uzavíráno k vzájemnému prospěchu. Pro rodiče nevěsty bývá svatba spojena s velkým finančním břemenem, protože jsou povinni předat rodině ženicha dar ve formě peněz nebo hodnotných předmětů. V dnešní Indii to může být například i auto, počítač nebo videokamera. V bráhmanských kruzích se hodnota takového daru pohybuje na úrovni až pěti- nebo šestimístního obnosu, počítáno pochopitelně ne v rupiích, nýbrž v amerických dolarech. Některé indické rodiny se beznadějně zadluží u místních nechvalně proslulých „finančních žraloků“ jen proto, aby dceři zajistily stavovsky přiměřený sňatek. Sňatky jsou mezi rodinami často domlouvány už v době, kdy jsou hlavní protagonisté ještě malými dětmi. Především ve venkovských oblastech se i dnes stává, že manželé se poprvé vidí až v den své svatby. V případě mladého bráhmána, který nyní seděl před Śrī Rámaním, probíhala příprava sňatku zřejmě podobným způsobem. Na studiích se ovšem seznámil s dívkou, do níž se až po uši zami-

loval. I když jsou krásné dcery Indie proslulé zdrženlivostí při vyjadřování svých citů, tato dívka podle všeho mladíkovi city opětovala. Také její rodiče byli s jejich vztahem zjevně srozuměni. To se ovšem nedalo říci o rodičích mladého bráhmána a už vůbec ne o rodičích jeho „plánované“ nevěsty, která tím pádem byla „plonková“. Jak by bylo možné urovnat vzniklou delikátní situaci bez nevyhnutelného konfliktu? Na to měla dát odpověď knihovna palmových listů tím, že dá nahlédnout do budoucnosti mladého bráhmána i jeho nové lásky. Za tímto účelem se dnes sešli v East Tambaramu, v domě Śrī Rámaního, zástupci všech zúčastněných stran.

Ceremoniál začal stejně jako v mém případě rozhozením mušlí na mandalu. Vykladač tentokrát potřeboval víc času, než se mu podařilo najít správný palmový list. Text samozřejmě nepřepisoval, nýbrž jej přítomným přednesl formou jakéhosi zpěvu. Přitom jej překládal ze spisovné starotamilštiny do moderního místního dialektu. Během ceremoniálu upadl Śrī Rámaní do stavu jakéhosi vytržení nebo lehkého transu. Na rozzářeném obličejí mladého bráhmána bylo zřetelně vidět, jaký je asi obsah výkladu jeho palmového listu. Zjevně bylo možné, aby si vzal svou vyvolenou, aniž by kdokoli ze zúčastněných ztratil tvář a aniž by si rovněž on sám přivodil špatnou karmu, jejíž následky by cítil i v dalších životech. Jako vyrovnání za neuskutečněnou svatbu museli ženichovi rodiče zaplatit rodině opuštěné nevěsty určitý peněžní obnos, z čehož část byla splatná okamžitě. A opět se stalo něco neskutečného. Śrī Rámaní vzal peníze, které jsem mu předtím dal za jeho výklad, a podal je mladému bráhmanovi. Ten je uctivě předal otci své bývalé nevěsty. Hlava rodiny kývla hlavou na znamení toho, že omluvu přijímá a že vztah obou rodin nebude v budoucnosti touto záležitostí zatížen. Když všichni s obvyklými zdvořilostmi odešli, pozval mě Śrī Rámaní znovu k sobě. Skutečně vypadal, jako by se právě probral z jakéhosi somnambulního stavu. Znovu jsem přednesl svou prosbu - a neuvěřitelné se stalo skutkem. Śrī Rámaní bez zaváhání rozvázal příslušný svazek palmových textů, vyhledal můj list a s přátelským úsměvem mi jej podal.

„Na tomto palmovém listu je napsáno, že je určen pro vás a že vám ho mám předat, protože jej v budoucnosti budete potřebovat pro svou práci. Taková je vůle Kaká Bujandy Ma-harišiho.“

„Mám teď ještě trochu času,“ dodal Šrí Rámaní. „Pokud se chcete na něco zeptat nebo máte o něčem pochybnosti, můžeme si o tom pohovořit.“

„V jaké řeči jsou texty na palmových listech napsány? Je to starotamilština nebo nějaký jiný jazyk?“

„Starotamilština. Musíte vědět, že se ale dodnes rozlišuje mezi dvěma jazykovými variantami. Jednak je to hovorová tamilština, kterou se běžně mluví. Vedle toho existuje spisovná tamilština, kterou jsou zde v oblasti Tamil Nadu psány knihy a novinové články. Také televizní a rozhlasové zprávy jsou vysílány ve spisovné tamilštině. Někteří moji krajané mívají potíže při čtení textů, v nichž se spisovná tamilština používá. Starotamilština je předchůdcem dnešní spisovné tamilštiny. Kdo chce tento jazyk dobře ovládnout, musí jej několik let důkladně studovat.“

„Čtete texty tak, jak jsou napsány na palmových listech, nebo je nějakým způsobem interpretujete?“

„Ib není tak docela snadné vysvětlit. Texty recituji a jejich interpretaci sepisují v angličtině.“

Tbto vysvětlení jsem úplně nepochopil, a proto jsem se ještě zeptal:

„Anglický text je tedy soudobou interpretací textu na palmovém listu?“

„Správně. Text je interpretací v tom smyslu, že starotamilština je velmi květnatá a často používá opisná vyjádření daného předmětu nebo určitých charakterových rysů dané osoby. Mým úkolem pak je najít pro tuto květnatou mluvu kratší a preciznější formulaci v angličtině, která ovšem věrně vyjadřuje to, co chce starotamilský text sdělit. To se dá označit za interpretaci. Není to vždy snadné.“

„Co tedy stojí na palmových listech doopravdy?“

„Stojí tam psáno to, co jsem vám napsal v angličtině. Vaše minulost i budoucnost a také leccos o budoucnosti lidstva

a vašeho národa. Existují ovšem i jiné palmové listy, jejichž obsah se týká výhradně budoucnosti lidstva nebo jednotlivých národů. Další palmové listy zase popisují technické vynálezy a vědecké objevy.“

vJaké je doslovné znění starotamilské verze předpovědi? Jsou mezi původním textem a vaší interpretací rozdíly?“

„Recituji text a interpretuji jeho obsah. Ve vašem případě jsem například řekl, že studujete zákony své země, což souhlasí. Na vašem palmovém listě stojí napsáno ve starotamilštině: *Čte ve velkých sálech v knihách, v nichž lidé napsali, co má být právo a co bezprávi. Čte tyto knihy, protože chce pochopit, co říkají, aby to později sám použil.* Jsem přesvědčen, že tento text napsal kdysi Šrí Kaká Bujanda Mahariši. Kdo jej chce číst a interpretovat, musí mít říšiho požehnání.“

„Jaký smysl má ceremoniál s mušlemi?“

„Těchto devět mušlí symbolizuje devět planet védské astrologie. Počet mušlí, které dopadly do středu mandaly, a jejich vzájemná poloha mi ukáží, zda daný palmový list náleží této osobě, nebo tomu tak není. To musím zjistit jako první, ještě než přistoupím k samotnému výkladu.“

„Je tato metoda s mušlemi tradiční metodou, jak přiřadit palmový list k osobě, k níž se vztahuje? Nebo existují i jiné metody přiřazení?“

„Existuje celá řada tradičních metod. Já používám tuto.“

„Před chvílí, když jste vykládal obsah palmového listu, upadl jste do jakého si vytržení. Co se s vámi v tu chvíli děje?“

„Myslím, že je to velký dar od boha, který jsem dostal. Když rozhodí osoba, která mě přišla požádat o výklad nádi, devět mušlí, je pro mě vzniklá konfigurace jakýmsi znamením. Blíže to neumím popsat. Existuje jen jeden správný list pro tohoto žadatele a mušle mi pomohou zjistit, který to je. Na základě data narození a znamení, jež mi poskytnou rozhozené mušle, dokážu najít ten správný palmový list. Když ten list čtu a vykládám, nejsem to vlastně já, kdo čte. Jsem v té chvíli jen nástrojem, skrze nějž působí energie říšiů.“

„Jak jste se naučil číst texty palmových listů a vykládat je?“

„To je hodně stará historie. V roce 1962 jsem potkal v Himá-

laji svého guru a zůstal jsem u něho šest měsíců. On mi dal tento úkol. Naučil mě číst texty palmových listů a zasvětil mě do umění jejich výkladu. Nyní s těmito svatými texty pracuji."

„Můžete mi prozradit, jak se váš guru jmenoval?"

„Mým guru byl jogín Ramsuratkumar. Avšak jeho prostřednictvím ke mně promlouval Kaká Bujanda Mahariši. Autorem mých textů palmových listů je Šrí Kaká Bujanda. Jeho jméno znamená doslova ‚Tfen, kdo přebývá v domě vrány‘. Jeho symbolem je bílá vrána. Je to velký mudrc, mahariši - není to člověk. Žije věčným životem v Čisté zemi."

„Dostalo se vám od vašeho guru nějakého zvláštního zasvěcení?"

„Nu, předal mi energii Šrí Kaká Bujandy. Přiložil palec na mé čelo a na můj pupek a odrecitoval přitom mantru. Předal mi i jiné síly, například schopnost léčit a předávat lidem pozitivní energii."

Poděkoval jsem Šrí Rámanúnu za rozhovor a velice spokojen jsem opustil knihovnu palmových listů v East Tambaramu. Nyní jsem měl možnost dát palmový list vědecky prozkoumat. Netušil jsem ovšem, jak náročný úkol přede mnou stojí. Prvním krokem bylo určení stáří palmového listu. Bylo mi jasné, že v ruce nemám původní originál, protože životnost palmových listů není vyšší než maximálně 800 let. Během této doby nezbytně ztrouchnivějí a začnou se rozpadat. Přesto mě zajímalo, jak stará je tato kopie, opis jiného, staršího listu. Ještě důležitější - a mnohem náročnější - byla analýza obsahu textu. Tu mohl provést pouze znalec starotamilštiny. Po návratu z Indie jsem začal na obou úkolech pracovat. Ve specializovaném fotostudiu jsem nechal zhotovit zvětšené fotokopie napsaného textu. Tb mělo usnadnit práci vědcům, které jsem chtěl pověřit překladem. Současně jsem zvažoval, jak nejlépe stanovit stáří listu. Protože jde o organický materiál, nabízela se jako nej přesnější metoda datace pomocí uhlíku C^{14} . Pro lepší porozumění s její podstatou čtenáře seznámím.

V polovině šedesátých let minulého století se začala při určování stáří některých archeologických nálezů používat radiokarbonová metoda, v běžné mluvě označovaná jako meto-

da C^{14} . Tímto postup, který umožňuje stanovit velmi přesně stáří odumřelých organických látek jako kosti, dřevo nebo semínka, vyvinul americký vědec Willard Frank Lobby (1908 až 1980). Za tento objev obdržel v roce 1960 Nobelovu cenu za chemii. Princip této metody, která má i své kritiky, je následující: v zemské atmosféře jsou ve výšce zhruba 15 kilometrů kosmickým zářením generovány neutrony s vysokým energetickým nábojem. Pokud takový neutron (n) koliduje s atomem dusíku (N), dojde k jaderné minireakci, při níž se uvolní proton (p) a vznikne atom radioaktivního uhlíku s atomovou hmotností 14 (C^{14}), který reaguje s volným kyslíkem (O^2) a vytváří s ním kysličník uhličitý ($C^{14}O_2$). Molekuly radioaktivního kysličníku uhličitého jsou rovnoměrně rozptýleny v celé zemské atmosféře, v biosféře a v mořských vodách. Vytváří se konstantní poměr radioaktivního a běžného kysličníku uhličitého ($C^{12}O_2X$) a to tak, že na bilion molekul běžného kysličníku uhličitého připadá jedna jediná molekula kysličníku uhličitého s uhlíkem C^{14} . Poměr těchto dvou izotopů uhlíku je konstantní proto, že se neustále vytváří takové množství C^{14} , kolik se ho radioaktivně rozpadá. Tb se týká i organických látek. V procesu fotosyntézy se oba izotopy dostávají ve zmíněném poměru do rostlin, které zase slouží za potravu zvířatům a lidem. Když takový živočich nebo rostlina odumře, přestává pochopitelně přijímat další C^{14} . Ten, který v nich už je obsažený, se začne radioaktivně rozpadat, přičemž poločas rozpadu představuje 5 730 let. Jinými slovy: po této době je v odumřelé organické látce obsažena už jen polovina původního množství C^{14} . Tb znamená, že když stanovíme aktuální poměr izotopů C^{14} a C^{12} v určité organické látce, můžeme z toho vypočítat dobu, která uplynula od okamžiku, kdy daný organický objekt odumřel (přestal přijímat C^H). Tuto metodu lze spolehlivě používat jenom pro odumřelé tkáně, jejichž stáří není větší než 40 000 let, protože u starších nálezů je už záření izotopu příliš slabé. V průběhu posledních deseti let byla tato metoda podstatně zdokonalena, na jejím principu se však nic nezměnilo.

Úkolu kompetentně zjistit metodou radiokarbonového datování stáří mého palmového listu se ujali zaměstnanci Ústavu

iontového záření při Centru jaderného výzkumu v Rossendorfu. Především pánové dr. Friedrich a dr. Heise, vedoucí pracovníci ústavu, projevíli laskavé pochopením pro mou záležitost. Ústav se zabývá hlavně analýzou látek a často spolupracuje se Státními uměleckými sbírkami spolkové země Sasko.

Počátkem léta 1994 byl z palmového listu odebrán vzorek potřebný pro určení jeho stáří a přenechán k dispozici vědcům z Ústavu iontového záření. Radiokarbonová metoda si naštěstí vystačí s nepatrným množstvím zkoumané látky (zpravidla dostačuje několik miligramů), takže stačilo odstříhnout úzký proužek z okraje palmového listu. Text přitom nebyl poškozen. Samotná analýza však mohla být provedena teprve v zimních měsících roku 1994. Zpoždění způsobily technické potíže s používaným zařízením, které bylo instalováno teprve počátkem roku 1994. Během analýzy se vyskytly určité problémy související se způsobem, jakým byl na palmový list zaznamenáván text. Písmena velká jenom několik milimetrů nebyla psána inkoustem nebo nějakou podobnou látkou, nýbrž byla do listu doslova vyryta jemnými jehlami. Následně byl list posypán grafitovým práškem nebo tmavým popelem, aby se text stal viditelným. Tento pracovní postup si také vynutil způsob dalšího skladování palmových listů - jejich vměstnání mezi dvě destičky, které pak byly pevně převázány provázkem. Kdyby totiž byl text vystaven dennímu světlu, stal by se časem nečitelným. A tento technologický postup nyní způsobil nečekané problémy vědcům v Ústavu iontového záření. V důsledku použití grafitového prášku a popela, které rovněž obsahují organické látky mohlo dojít ke znečištění podkladu cizorodou materií, která mohla výsledek analýzy značně zkreslit. Proto musel být vzorek nejprve podroben procesu nákladné očištění, aby se takovému ovlivnění výsledku měření předešlo.

Po dlouhých měsících čekání však byl konečně oznámen výsledek analýzy. Stáří palmového listu bylo odhadnuto na nejméně 350 let. Protože určitá statistická odchylka se nedala zcela vyloučit, stanovili vědci spodní a horní hranici na 350 až 400 let. To byl zajímavý výsledek, přinejmenším co se týče materiálu, na němž byl text zaznamenán. Nyní jsem věděl, že

můj palmový list byl před nejméně 350 lety kýmisi upraven a popsán textem, jehož interpretaci mi nedávno předložil Srí Rámaní,

Jak to je ale s textem samotným? Jde skutečně o můj životopis, vyličený květnatou mluvou starotamilštiny? Se žádostí o pomoc při objasnění této otázky jsem se obrátil nejprve na katedru indologie berlínské Svobodné univerzity. Pracovníkům katedry jsem přitom neprozradil, že obsah textu už znám. Řekl jsem jim pouze, že jde o spis, napsaný nejspíš ve starota-milštině, a že bych potřeboval jeho překlad. S politováním mi oznámili, že tento úkol je nad jejich síly; že nespadá ani tak do kompetence indologie jako spíše do oboru srovnávací filologie. Jako vedoucího odborníka na tomto poli mi doporučili profesora Jaroslava Vacka, prorektora Karlovy univerzity v Praze. V srpnu 1994 jsem s tímto českým vědcem navázal spojení. Přes pochopitelné jazykové bariéry se naše kontakty úspěšně rozvíjely a vedly nakonec k tomu, že jsem mohl v listopadu roku 1997 ve Velkém auditoriu pražské Karlovy univerzity uspořádat přednášku o knihovnách palmových listů.

Profesor Vacek a jeho spolupracovníci se s velkým elánem pustili do práce, přes množství jiných úkolů, kterými byli zavaleni. Překlad starotamilského textu pro ně byl pochopitelně neodolatelnou výzvou! Byl to vpravdě nelehký úkol, který na sebe čeští učenci vzali. Profesor Vacek mi záhy prostřednictvím svého asistenta Jana Dvořáka sdělil, že zkoumaný text je velmi složitý a opírá se do značné míry o časové údaje, které ovšem nevycházejí z jemu známého indického kalendářního systému; to práci na překladu značně ztěžuje.

V listopadu roku 1994 mi profesor Vacek oznámil, že překlad textu palmového listu je hotov, přinejmenším do té míry, jakto bylo v jeho silách. Čeští filologové došli k závěru, že text není ani úryvkem z védských eposů, ani sbírkou životních ponaučení, jak jsou známa z jiných, západními vědci již dříve přeložených textů napsaných na palmové listy. Podle jejich názoru jde o individuální životopis konkrétního jedince. Profesor Vacek došel dále k názoru, že se zřejmě jedná o osobu žijící v současnosti. Části textu, jež se pražským vědcům podařilo

přeložit víceméně úplně, se s výroky vykladače nádl nekryly doslovně, obsahově jim však odpovídaly. Přesto mi informace profesora Vacka a jeho spolupracovníků neumožňovaly jednoznačně posoudit, zda Srí Rámaního výklad odpovídá vlastnímu obsahu palmového listu. Hlavním problémem zůstávaly časové údaje, které se českým učencům přes všechno úsilí nepodařilo objasnit.

„Tyto časové údaje nejsou kalendářní v běžném slova smyslu, jako je tomu v našem gregoriánském kalendáři," vysvětlil mi profesor Vacek. „Jsou to vlastně popisy astronomických konstelací, kterým je ale připisován určitý astrologický význam. Musím ovšem přiznat, že jejich obsah dalece přesahuje moje znalosti. Astrologie koneckonců není můj obor," dodal prorektor Karlovy univerzity s úsměvem. „Mezi svými kolegy ovšem znám jednoho, který by vám snad mohl pomoci. Je to soukromý docent z Eppenheimu, přednášející na Gottingenské univerzitě. Jmenuje se Dhamocharan,"

Spolu s vřelými doporučeními od profesora Vacka jsem tedy zaslal celý materiál dr. Dhamocharanovi. Již o dva dny později mi zavolaal, aby mi potvrdil, že zásilku v pořádku obdržel. A pak mě dokonale překvapil otázkou:

„Z které knihovny palmových listů pochází originál textu, který pro vás mám přeložit?" chtěl vědět. Vyprávěl jsem mu o své indické cestě. Během dalšího rozhovoru se ukázalo, že dr. Dhamocharan je sám Tamilec, jenž se jako takzvaný „rodilý mluvčí" zabývá výzkumem rodného jazyka a jeho kořenů.

I pro něj bylo zajímavé překládat text napsaný ve spisovné starotamilštině. Již o několik týdnů později mi dr. Dhamocharan potvrdil poznatky českých kolegů a doplnil je o preciznější údaje, co se kalendářních dat týkalo. Také v tomto případě se však ukázaly jisté odchylky od interpretace, kterou mi svého času předložil Srí Rámaní. Dr. Dhamocharan mi rovněž řekl, že správné časové přiřazení událostí, které jsou v textech palmových listů obsaženy, tvoří podstatu vykladačova umění. „Není náhodou," uvedl, „že předpokladem kvalifikovaného výkladu nádl je dlouholeté studium starých textů a nadto ještě i tajné zasvěcení. Člověk musí mít značnou praxi a rozsáhlé

znalosti, aby mohl tyto texty překládat tak, jak to učinil váš vykladač palmových textů v Madrásu. Kdyby šlo jen o to, porozumět významu jednotlivých názvů a pojmů a správně je seřadit, pak by se to v Indii vykladači nádl jen hemžilo. Avšak správné nádl reading předpokládá i rozsáhlé znalosti starých astrologických systémů. Ty tvoří klíč, který umožňuje správné časové zařazení jednotlivých událostí, které jsou v textu uvedeny. Indická astrologie je svým způsobem jedinečná a její údaje jsou naprosto přesné. Je prokazatelně praktikována již nejméně 1 500 let a v mé vlasti je považována za vědu. Vznikla jako produkt dvou velmi významných tradic. Jednak tu byla prastará ‚věda božské astronomie', později se k nám ze starověkého Řecka dostala astrologie. V podstatě si totiž jsou indická a západní astrologie velmi podobné. Oba systémy pracují se zvěrokruhem a v obou hraje významnou roli vliv planet. Indiští astrologové si však brzy uvědomili, že západní koncept astrologie musí obsahovat nějakou chybu. Starověká představa Evropanů o zemi jako ploché desce totiž nedokázala vysvětlit skutečnost, že hvězdné nebe nad Řeckem vypadá jinak než hvězdné nebe nad Indií, kde mají jednotlivá souhvězdí poněkud jiný tvar. Proto se v Indii prosadila mnohem dříve než v Evropě představa kulaté země. Existuje však ještě jeden, mnohem důležitější rozdíl mezi západní a indickou astrologií. V Indii tvoří výchozí bod všech astrologických propočtů ‚hvězdný čas', který se vypočítává podle postavení hvězd na obloze. (*Evropský systém vychází de facto z bodu jarní rovnodennosti, který se ovšem v důsledku tzv. precese znamenímí zvěrokruhu pomalu posouvá - pozn. překl.*) Jsem přesvědčen, že časové údaje uvedené v textu vašeho palmového listu se opírají o indický systém."

Protože dr. Dhamocharan se v komplikovaných výpočtech indické astrologie vyznal jen málo, navrhl mi, abychom přizvali ke spolupráci hinduistického astrologa. „Stejně musím svou vlast brzy navštívit, při té příležitosti tam vyhledám skutečně kompetentního astrologa. Víte, bratr mé matky má dceru, jejíž manžel má bratra, který je prvotřídní astrolog. Myslím, že jej mohu požádat, aby nám v této věci pomohl."

Dr. Dhamotharan musel svou cestu do Indie několikrát odložit, avšak v létě roku 1995 se mu nakonec podařilo na návštěvu rodiny skutečně odletět. Jak mi slíbil, využil této příležitosti i k tomu, aby konzultoval údaje z palmového listu se svým vzdáleným příbuzným-astrologem. Do Evropy se vrátil vyzbrojen řadou poznatků o zásadách správné interpretace časových údajů v textu mého palmového listu a hned se pustil do práce. Tentokrát odpovídal jeho překlad interpretaci Šrí Rá-maniho, a to i co se časových údajů týkalo. S určitými výhradami, které mi diktuje zásada opatrnosti, to hodnotím jako důkaz autentičnosti knihoven palmových listů. Nezpochybnitelné je přinejmenším to, že před nejméně 350 lety znal někdo můj životopis v tom smyslu, že jej opsal z nějakého staršího rukopisu, který byl rovněž jen opisem ještě starší předlohy - a tak dál až k originálu, kdysi pradávno sepsanému některým z říšiů.

Abychom lépe pochopili duchovní kořeny, z nichž tradice knihoven palmových listů vyrostla, měli bychom si na tomto místě vysvětlit dva základní pojmy hinduistického obrazu světa — pojem karmy a znovuzrození.

Představy znovuzrození a posmrtné existence patřily odjakživa k úhelným kamenům všech světových náboženství. V období raného křesťanství byla představa znovuzrození běžná i mezi křesťany. Přežívala pak v různých formách až do pozdního středověku. Origenes, jeden z nejvýznamnějších církevních otců, napsal ještě ve třetím století našeho letopočtu:

Každá duše přichází na svět posílená vítězstvími, kterých dosáhla během minulých životů na tomto světě, a oslabená porážkami, které v jejich průběhu utrpěla.

Oficiální církev se od víry v reinkarnaci odklonila nejpozději na nikajském koncilu. Stopy těchto představ však v Evropě nacházíme ještě v období renesance, kdy zesílil zájem o antickou kulturu a filozofii. Od konce 19. století pak v západní Evropě neustále rostl zájem o východní nauky a náboženské systémy. Mnoho lidí - mezi jinými i teozofové pod vedením již zmíněné madame Blavatské - se při hledání pravdy a smyslu života začalo zabývat učením hinduistů a buddhistů o rein-

karnaci. V dnešní materialisticky zaměřené době má většina lidí jenom velmi mlhavou potuchu o možnosti posmrtné existence a už vůbec žádnou představu o tom, jak by takový život po smrti mohl vypadat. Většinou je tedy možnost existence nějaké věčné, nezničitelné složky v nás, která přežívá smrt naší fyzické schránky, jednoduše popírána - s argumentem, že pro něco takového neexistují důkazy. Zpravidla to ovšem tvrdí lidé, kteří jsou buď líní, nebo neschopní o těchto věcech nezaujatě přemýšlet a zavírají oči před fakty. Je totiž skutečností, že v Indii byly případy znovuzrození vědecky prokázány a zdokumentovány.

V Bengalúru má sídlo Národní ústav pro duševní zdraví a neurologii. V sekci klinické psychologie zde působí zvláštní skupina vědců, kteří se zabývají výhradně výzkumem reinkarnace. Dr. Satwant Pasricha tady v posledních letech přezkoumal více než 250 případů údajné reinkarnace. Přitom se v 77 procentech těchto případů prokázalo, že údaje, které tyto osoby uvedly o svém minulém životě, byly správné. Toto číslo vysoko převyšuje pouhou statistickou pravděpodobnost. Dotázané osoby (ve věku od tří let výše) si vzpomínaly na svoje dřívější jméno, povolání, bydliště, rodinu a řadu dalších skutečností, o nichž vlastně, přinejmenším z našeho západního hlediska, nemohly nic vědět. Zajímavé je i to, že 49 procent těchto osob zemřelo v minulém životě násilnou smrtí. Vzhledem k těmto faktům a výsledkům bádání je dosti nepochopitelné, že západní humanitní vědy představu reinkarnace ještě stále odmítají. V Indii neexistuje zásadní rozkol mezi vědou a náboženstvím, jak je nám známý ze západních zemí. Věda a náboženství tam jsou chápány jako dva různé, ale komplementární způsoby, jak dospět k poznání a osvícení. V hinduistické vědě souvisí poznávání fyzikálního světa úzce s pojetím božství. Tradice Hindů říká, že vesmír je starší než bohové. Podstatným aspektem hinduistického pojetí světa, zvláště pak pojetí prostoru a času, je přesvědčení, že vnější svět je pouze produktem kreativní hry, pro který mají označení mája. Tento pojem by se dal nejlépe přeložit jako „iluze“. Iluzi přitom není svět sám o sobě, nýbrž naše představa o něm, tedy to, jak jej

vnímáme. Svět se zdánlivě skládá z různých objektů, struktur a událostí, které však ve skutečnosti tvoří nedílnou jednotu. Členění reality, které nám sugeruje naše vnímání, je pouhým výtvozem našeho mozku - ve skutečnosti neexistuje. Svět, v němž žijeme, je jen zdánlivě pevný a reálný. Pravá realita má mnoho rovin a neustále se mění. Čas přitom hraje zvláštní roli. Hinduisté jej chápou jako věčné kolo, které se pohybuje v cyklech (*kalpech*) neustálého střídání vzniku neboli tvůrčího aktu (*sargá*) a ničení, zániku (*pralajá*). Čas a iluze mája při-poutávají duši k nevědomé a bolestivé existenci v pomíjivém těle ve věčném koloběhu znovuzrození (*samsára*). Vysvobození z kola času se nazývá *mokša*. V tomto smyslu je cílem náboženského úsilí obyvatel Indie transcendování a konečné překonání času. Pokročilým asketům se proto v Indii říká *kala-atrita* neboli „ten, kdo překonává čas“. Určitou paralelou k této koncepci bylo učení katarů (z řeckého *katharoi* - čistí), středověkého náboženského společenství, které působilo v jižní Francii. Tbto hnutí bylo katolickou církví označeno za kacířské a světskou mocí doslova vyhlazeno během brutálního tažení v letech 1209 až 1244.1 kataři považovali za pravou domovinu člověka „říši čistého ducha daleko za hvězdami.“ Zde na zemi si připadali jako ve vězení zbudovaném neschopnými řemeslníky a z podřadného materiálu.“ Zemřít pro ně znamenalo odložit starý nepotřebný oděv, podobně jako motýl opouští neforemný kokon a vzlétá na rozkvetlou jarní louku. Kataři také znali představu znovuzrození. Duše, které se v tomto světě cítí dobře, tu mohou přebývat libovolně dlouho - přecházejíce z jednoho těla do druhého. "Teprve když i jich se zmocní touha po říši světla, přestanou se dál vtělovat. Podobně jako Indové věděli i kataři, že konečným cílem každé lidské bytosti je osvobození se z pout času a prostoru - *mokša*. V *upaníša-dách* se ovšem dočítáme, že předpokladem tohoto osvobození je vyrovnání všech karmických dluhů. Jak nejlépe definovat pojem *karma*? Karma je vlastně reálná hnací síla znovuzrození. Na Západě je často překládána jako „osud“, „vina“ nebo „předurčení“. To ovšem zavdává příčinu k zásadnímu neporozumění. Přesnější je proto hovořit o železném zákonu příčiny

a následku, který vládne v celém vesmíru. Každý následek má nějakou příčinu, každá příčina vyvolává nějaký důsledek. Slovo *karma* pochází ze sanskrtu a znamená tolik co jednání**" nebo, doslova přeloženo, „to, co je způsobeno a působí“. Jde tedy o působení nebo konání, a to jak ve smyslu skryté síly, která je jeho impulzem, tak i zjevného výsledku, který je jím způsoben. Žádný čin by proto nemel být posuzován izolovaně, vytržen z hlubších souvislostí. Existují různé druhy karmy, které je třeba rozlišovat. Existuje univerzální karma, karma jednotlivých národů a samozřejmě také karma každého jedince. Tyto karmy jsou složitým způsobem vzájemně propojeny. Jednoduše vyjádřeno karma znamená, že všechno, co konáme (nejen naše činy, ale i naše slova a myšlenky), vyvolává odpovídající účinky. Dříve nebo později - totiž vždy, když jsou pro to příznivé rámcové podmínky - na nás dopadnou účinky našich dřívějších skutků. Většinou se tak stane až v době, kdy jsme na vlastní karmickou příčinu už dávno zapomněli, velmi často teprve v dalších životech. Rozpoznat karmické souvislosti je obtížné i proto, že se proplétají různé typy karmy, jak již bylo dříve uvedeno. Lidé se pak domnívají, že k různým událostem jejich života dochází „náhodou“. Když jsou to události příznivé, říkají: „Měl jsem štěstí.“ Tb je však fatální omyl, kterému Západ podléhá už po mnoho staletí. Vše má totiž svoji příčinu. Koncepce karmy ovšem nevede nebo by neměla vést k fatalismu, k představě, že člověk nemůže stejně nic změnit, protože jeho osud je předurčen. Naopak: inspiruje nás k tomu, abychom rozvíjeli své schopnosti a pozitivní vlastnosti. Nabádá nás, abychom měnili sebe, a tím i svět, přesněji řečeno svou představu světa. Vše, co zažíváme v současnosti, je výsledkem dřívější karmy. Z této perspektivy se naše problémy už nejeví jako osobní selhání a naše utrpení jako neodvratitelná katastrofa. Nepříjemnosti, které nás potkávají, už nevnímáme jako trest. Není tedy důvod propadat pocitům viny nebo sebe-nenávisti. Na druhou stranu se ovšem nesmíme zříkat zodpovědnosti za svůj nynější život, neboť i ta je součástí kanonického zákona. Je skutečně lákavé zneužít koncepci karmy k útěku před odpovědností. V Indii jsem byl často svědkem

toho, že někteří lidé využívali argument karmického zákona jako výmluvu, aby nemuseli pomoci například člověku, který se stal obětí nehody. Údajně bylo „karmou“ postiženého, že se připlete do nehody a bude v důsledku toho trpět. Na Západě jsem zase zažil jinou, velmi rafinovanou variantu této výmluvy: pomoci druhému prý znamená zasahovat do přirozeného vývojového procesu, s nímž se musí postižený vypořádat sám. Avšak již Albert Einstein věděl:

Člověk je součástí celku, který nazýváme vesmír, jeho časově i prostorově omezená součást. Zažívá sám sebe, své myšlenky a emoce jako něco, co je oddělené od všech ostatních - jakýsi optický klam vědomí, lento klam vytváří cosi jako vězení, v němž jsme omezeni na své vlastní záliby a na náklonnost k několika málo lidem ve svém bezprostředním okolí. Naším cílem by mělo být osvobození se z tohoto vězení tím, že budeme rozšiřovat horizont svého soucitu tak dlouho, dokud neobsáhne všechny živé tvory a veškerou přírodu v celé její nádheře.

(Ideas and Opinions, New York 1954)

Karmický zákon požaduje na každém jednotlivci, aby převzal plnou odpovědnost za svůj osud - všechny své myšlenky, pocity, slova a činy. To je cesta, kterou se mnoho našich současníků odmítá vydat. Zdánlivě proto, že karmický zákon příčiny a následku se zdá být v rozporu s hodnotami západní civilizace; hrozí nám, že najednou nebudeme pány ve svém domě, že přijdeme o svou domnělou „svobodnou vůli“. Jedna z pouček karmické nauky říká, že asi 75 procent událostí v našem životě je přinejmenším v hrubých rysech předurčeno karmickými souvislostmi. Obrazně řečeno: Každý člověk řídí loď svého osudu oceánem života. Karma mu pro tuto plavbu připravila určité podmínky, například schopnosti nebo takzvané okolnosti. Je na každém jedinci, aby se v daných rámcových podmínkách zdárně dostal do cílového přístavu. Podle hinduistické tradice je tímto přístavem prohlédnutí iluze, kterou způsobuje mája, a transcendence času a prostoru. Teprve pak se můžeme navrátit k božskému prvopočátku všeho bytí. Svobodnou vůli máme k tomu, abychom buď využili nám daných schopností a řídili loď bezpečně do přístavu, nebo tyto schopnosti nechali

ležet ladem, a pak pochopitelně ztroskotali na některé z nesčetných mělčin života.

Dvacet pět procent svobodné vůle pro skutečně důležitá rozhodnutí v našem životě se jeví jako dostatečný prostor; někdy se dokonce zdá, že pro určitý okruh lidí je to zbytečně mnoho, neboť jej stejně nedokážou využít. Tři velké náboženské systémy starého světa se ovšem v průběhu staletí od nauky o karmě a znovuzrození odklonily. Dnešní západní člověk se již necítí být odpovědný za svůj osud, za jehož případnou nepřízeň dává vinu státu, společnosti, bacilům, v nejnovější době také zhoršujícímu se životnímu prostředí nebo prostě „náhodě“. To však je pouhý sebeklam. Karma je ale také zákon vyrovnání, takže jsme s určitým typem problému konfrontováni tak dlouho, dokud se s ním aktivním jednáním nevypořádáme. Vzhledem k tomu, jak jsou dnes problémy naprostou většinou lidí vytěšňovány, mám ovšem silnou pochybnost o tom, že se nám podaří problémy současnosti zvládnout. V teoretické rovině řada lidí myšlenkovou koncepcí karmického zákona přijímá, v jeho praktické aplikaci však silně pokulhává. Prvním předpokladem jeho uplatňování totiž je bezvýhradná upřímnost vůči sobě samému a s tím spojená ochota převzít odpovědnost za všechny svoje Činy. S odpovědností úzce souvisí i smyslupnost. Jedno podmiňuje druhé. Mnoho lidí dnes nenachází smysl života, protože nejsou ochotni převzít za svůj život odpovědnost.

Jestliže tu neustále hovoříme o důsledcích, jejichž karmické příčiny leží v minulých životech, nabízí se otázka, proč si na své minulé životy nedokážeme vzpomenout. Ve skutečnosti člověk nezapomíná lekce, které pro něj jsou podstatné. Zapomíná pouze konkrétní situace, rámcové podmínky, které pro jeho další vývoj nehrají velkou roli. To se týká především schopností a dovedností, které si osvojil. Schopnosti nabyté v dřívějších životech si s sebou přinášíme do současného života jako nadání, avšak jen potud, pokud je potřebujeme pro zvládnutí úkolů, s nimiž jsme se inkarnovali. Nepotřebné schopnosti by nás jen rozptylovaly. Rudolf Steiner k tomu svého času napsal:

Rodíme se znovu ne proto, abychom dělali to, co už umíme, nýbrž abychom dělali to, co umět chceme. (Tedy to, co ještě neumíme.)

Putování každého jednotlivce nesčítelnými pozemskými životy s cílem osvobodit se od samsáry - věčného koloběhu znovuzrození - je srovnatelné s procesem učení. Musíme procházet všemi zkušenostmi a lekcemi, které podmínky tohoto světa nabízejí, a to tak dlouho, až tu už nebude nic, co bychom se ještě mohli naučit. Pak ucítíme touhu po svém pravém domově, po „říši čistého ducha daleko za hvězdami“.

Legenda říká, že na místě, kde dnes leží město Bengalúr, žil kdysi dávno svatý muž, který se tu po dlouhá desetiletí oddával přísné askezi a meditacím. Jednoho dne se mu zjevil Nára-da, syn velkého říšiho Bhrígúaa, muž, který měl kontakt s bohy. „Svémi cvičeními sis získal veliké zásluhy,“ oznámil Nárada asketovi. „Bohové ti za to splní přání.“

„V tom případě bych rád věděl, kolik životů ještě musím tímto způsobem strávit, než budu osvobozen z koloběhu znovuzrození,“ odvětil jogín.

„Pohlédni na listí v koruně tamarindu, pod kterým sedíš,“ řekl mu Nárada. „Teprve až strávíš v askezi a meditaci tolik životů, kolik má tento strom listů, budeš vysvobozen.“

Nato asketa vyskočil, začal tančit radostí a zvolal: „Už jen tak málo životů, jaké to štěstí!“

Tuto legendu mi vyprávěl Gunjur Sachidánanda Murthy, vykladač nádí z Bengalúru, když jsem během své druhé návštěvy Indie v červenci roku 1995 navštívil jeho knihovnu palmových listů. Výklad v Madrásu na mě udělal velký dojem. Chtěl jsem však zjistit, zda je můj osud přechováván i v jiných knihovnách palmových listů, nebo zda je pro každého hledajícího určen jen jeden list v určité konkrétní knihovně. Proto jsem již při své první návštěvě Indie v roce 1993 zajel také do Bengalúru ve spolkovém státě Karnataka. Zjistil jsem ale, že Gunjur Sachidánanda Murthy pracuje podle přesně stanoveného termínového kalendáře. Průměrná doba čekání byla tehdy 14 dní. (V době vydání této knihy to už byly 4 týdny, takže se v každém případě vyplatí včas se předem ohlásit.)

Učinil jsem několik marných pokusů telefonicky se objednat - termínový kalendář vykladače nádí Gunjura Sachidánandy Murthyho byl beznadějně zaplněný. V této souvislosti bych rád uvedl, že knihovna palmových listů v Bengalúru je vyhledávaná víc cizinci než Indy. V červenci 1995 jsem však měl možnost osobně se přesvědčit, že to nikterak nesouvisí s kvalitou nabízených služeb.

Již podruhé jsem tedy přijel širokými alejemi hlavního města Kamataky (které je na indické poměry velmi moderní) do Chamarajpetu, což je čtvrt' starého města, obývaná převážně úředníky, řemeslníky a obchodníky, kteří si mohou dovolit skromný blahobyt. Můj řidič zastavil své řvoucí plechové monstrum značky *Ambassador* před nenápadným řadovým domkem, vedle něhož se nacházelo malé knihkupectví. Nápis nad dveřmi ohlašoval *Nádí gruha*. Náhodného kolemjdoucího by jistě nenapadlo, že za tímto skromným průčelím se nachází jedna z nejnámějších knihoven palmových listů v celé Indii. Tentokrát jsem se ohlásil s předstihem několika týdnů (telefonicky z Německa), takže jsem měl dojednaný pevný termín. To bylo nutné již z toho důvodu, že jsem tentokrát doprovázel skupinu známých a přátel, kteří přijeli do Indie jen kvůli knihovnám palmových listů. Chtěl jsem je ušetřit zklamání, které jsem sám zažil o dva roky dříve. Také jsem zašel do knihovny palmových listů Gunjura Sachidánandy Murthyho den před dojednaným termínem, jen abych se ujistil, že následující dva dny jsou opravdu vyhrazeny výkladu nádí pro mé přátele. Rathna Murthyová, vykladačova choť, mne přátelsky přijala a zeptala se, zda přicházím v domluveném termínu. Ačkoli jsem přiznal, že to není vlastní účel mé návštěvy, pozvala mě dál a slíbila zeptat se manžela, zda by pro mne přece jen neměl chvíli čas. Mezitím jsem se ovšem měl posadit v malé předsíni na poístrovanou, kůží potaženou lavici. Jistě to bude ještě chvíli trvat, než bude Gunjur Sachidánanda Murthy volný. Paní Rathna mi zatím nabídla masalský čaj - chutný a skvěle vonící nápoj s kardamomem, zázvorem a směsí domácího koření. Právě jsem dopil poslední doušek, když do místnosti vstoupil Gunjur Sachidánanda, oblečený do tradičního dhoti a bílé

kurty. Byl mi na první pohled sympatický. Byl středního vzrůstu, dobře stavěný, jeho světlé chytré oči se na mě dívaly z upřímného Širokého obličej. Pozdravil mě stejně přátelsky jako předtím jeho paní a řekl: „Rathna mě již upozornila, že nemáte sjednaný termín. Čekám dnes sice ještě několik klientů, ale jedné osobě ještě mohu nádi reading poskytnout. Zítra a pozítří zde bude skupina cizinců, to už čas mít nebudu.“ Tato informace mě potěšila, neboť byla potvrzením naší rezervace,

Vykladač palmových listů mě uvedl do své malé pracovny. Za masivním pracovním stolem visel na stěně portrét důstojného bělovlasého muže v životní velikosti. Byl to Narayan Sastrí, otec Gunjura Sachidánandy. Jeho rozsáhlé znalosti san-skrtu ve spojení s jeho jasnovidnými schopnostmi proslavily bengalúrskou knihovnu palmových listů po celé Indii. Gunjur Sachidánanda mi podal formulář, který jsem si dobře pamatoval ještě z minulé návštěvy. Vedle jména, data narození, zaměstnání, bydliště, rodinných poměrů a dětí jsem měl uvést také důležité události mého dosavadního života. Vzal jsem do ruky propisovačku a začal jsem dotazník váhavě vyplňovat. Náhle mě Gunjur Sachidánanda přerušil žádostí, abych mu sdělil datum svého narození,

„To je 30. červen 1968.“

Gunjur Sachidánanda si tento údaj poznamenal na papírek, omluvil se, že se na chvíli vzdálí, a odešel. Po necelých deseti minutách se vrátil, v rukou nesl silný, červenou šňůrou převázaný svazek palmových listů, které vypadaly skutečně starobyle.

„Myslím, že si vyplňování toho formuláře můžeme ušetřit,“ řekl Gunjur Sachidánanda a rozvázal červenou šňůru. „Zkusím to s vámi bez doplňujících údajů.“

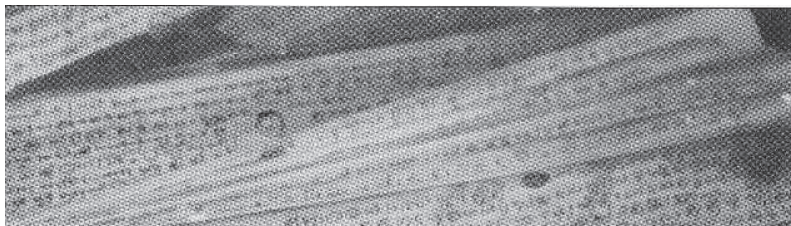
Chvíli obracel palmové listy a pak se na mě obrátil.

„Vyrůstal jste u matky, která nebyla provdaná. Váš otec zemřel minulý rok, v listopadu 1994.“

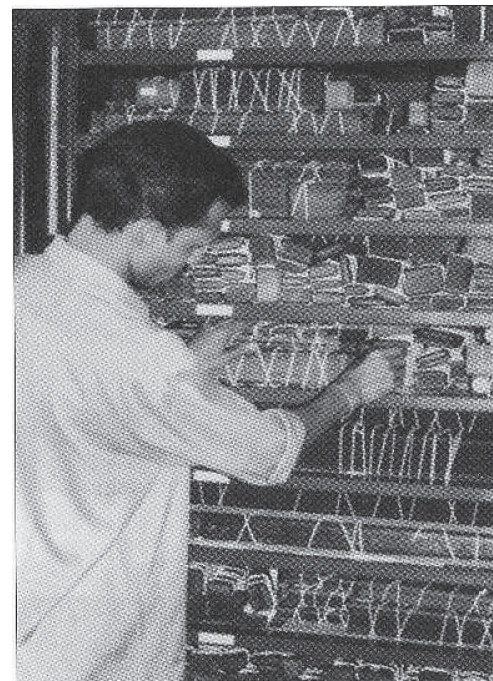
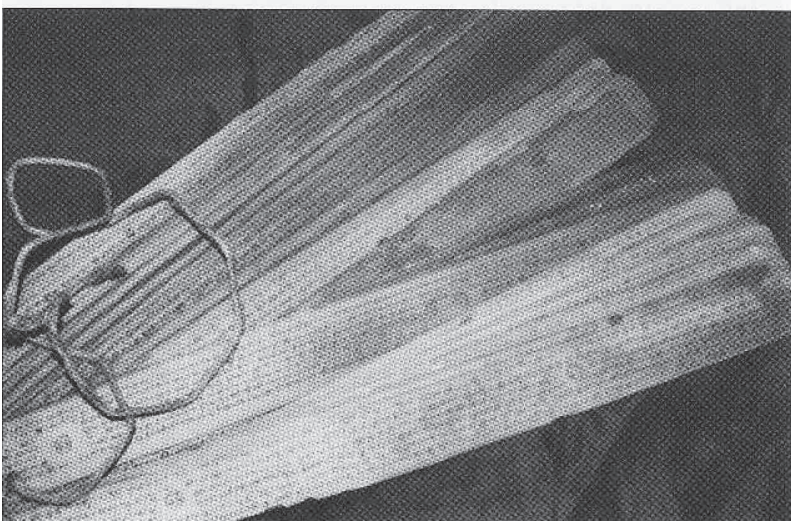
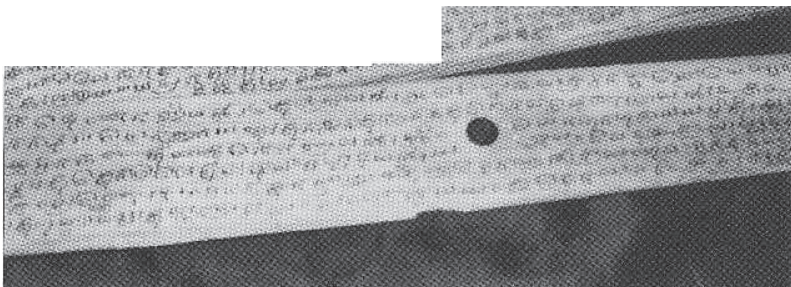
„To souhlasí,“

„Momentálně ještě studujete, předmětem vašeho studia jsou zákony vaší země.“

„Ano.“

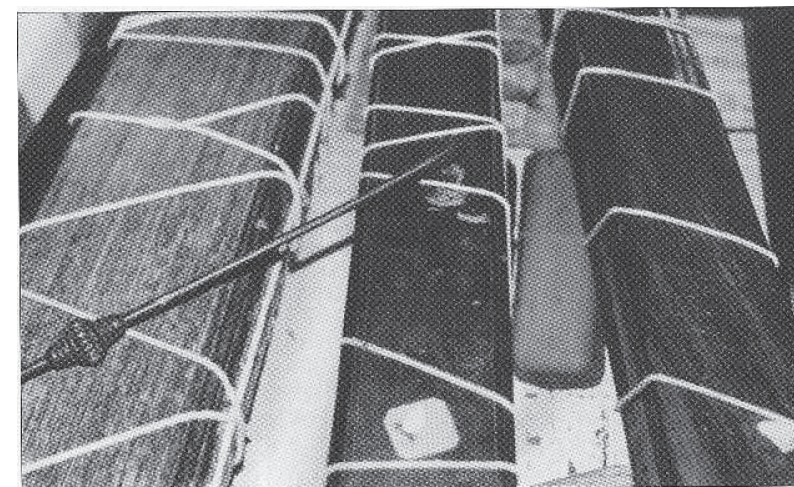

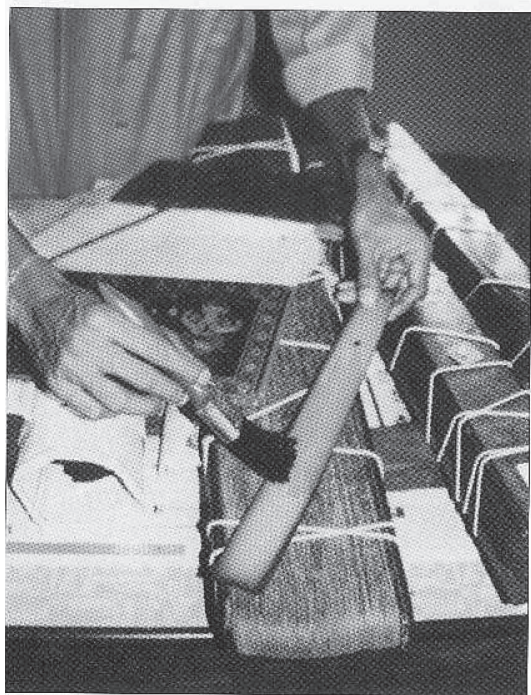
Rukopisy palmových listů s texty o budoucnosti Evropy.
(Foto: Th. Ritter)

Knihovna palmových listů v Mudabídriu - sbírka dr. Heggadeho.

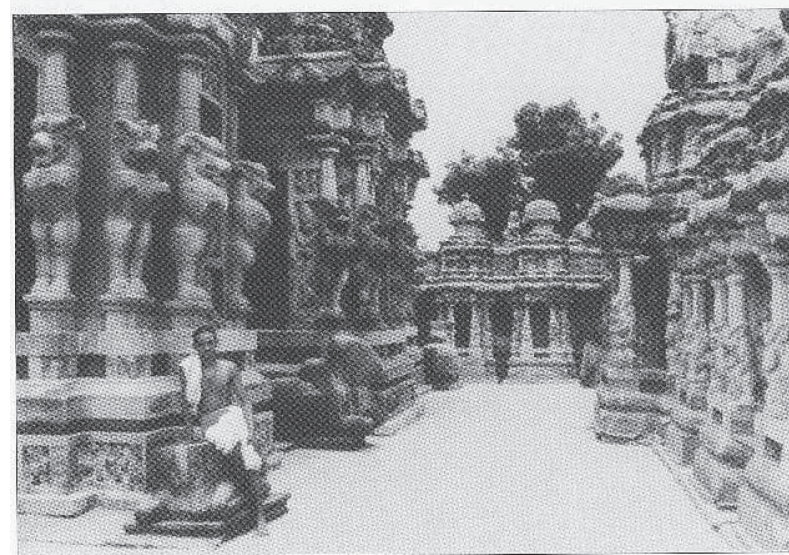
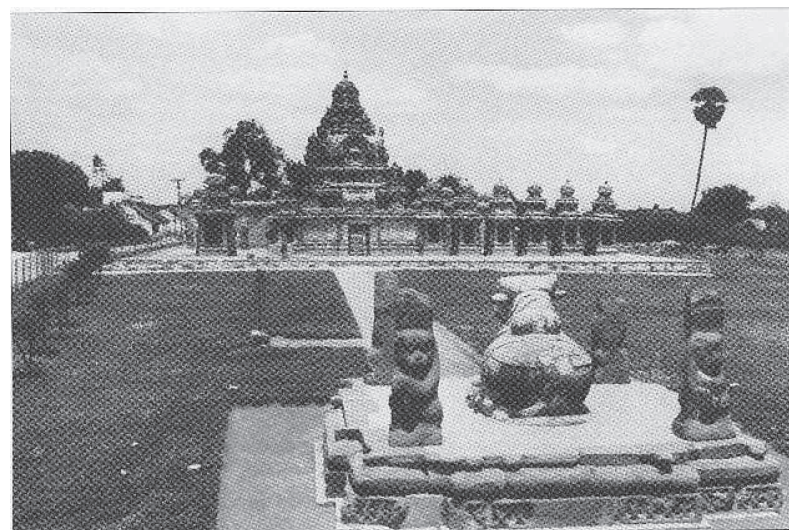
Dole: Detailnější pohled na rukopisy i s bronzovým písálkem.
(Foto: Th. Ritter)

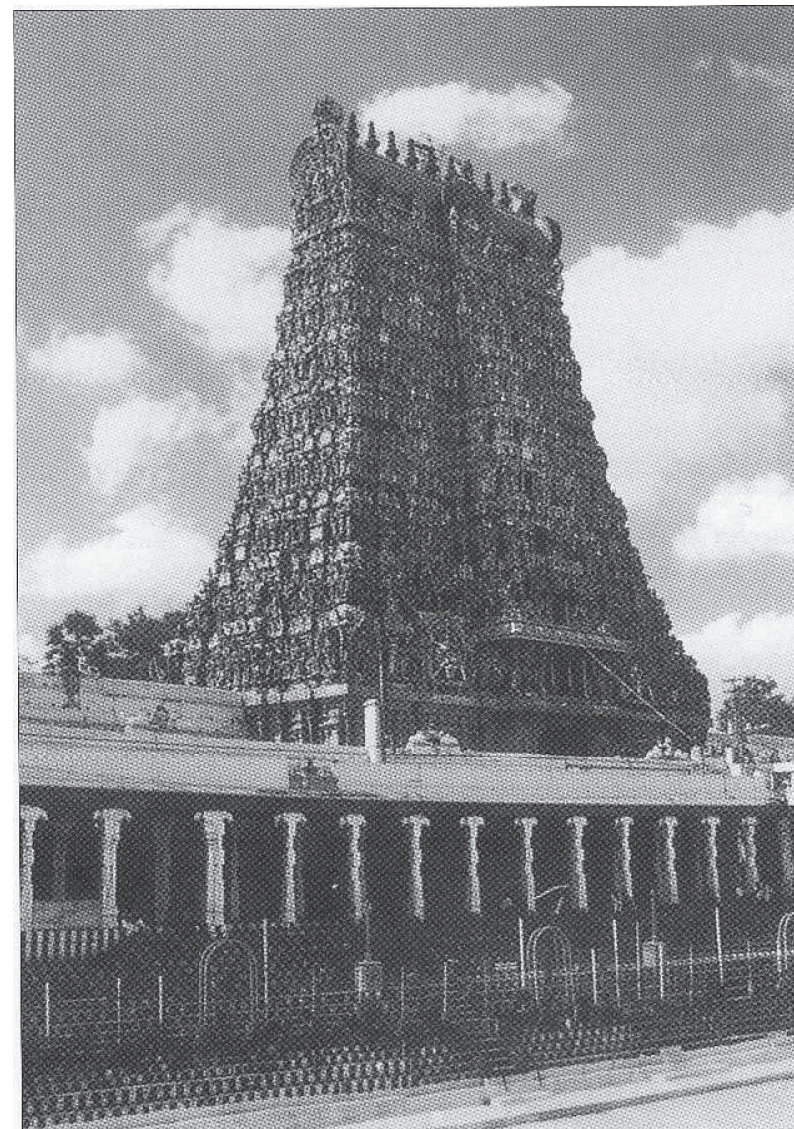
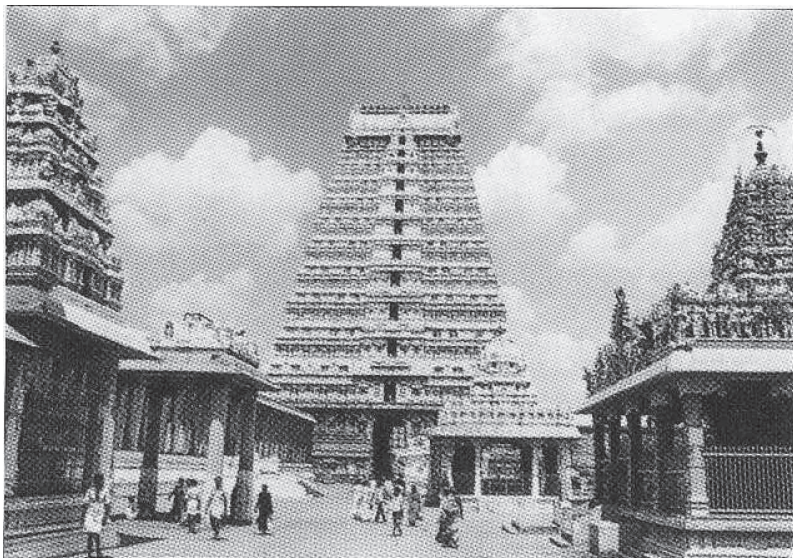

Rukopisy palmových listů s ayurvédskými texty.

Dole: Restaurační práce o na rukopisech palmových listů v knihovně dr. Heggadeho.
(FoLo: Th. htitter)

Celkový pohled na chrám Kailaš v Kanchipúramu.
Dole: Vnitřní nádvoří kailašského chrámu,
(Foto: Th. Ritter)

Chrám z 12. století v Tiruvarimalai, Tamil i vadu.
Dole: Pět monolitických kamenných chrámů v Mahabalipuramu.
(Foto: Th. Ritter)

„Vaše první jméno je Thomas.

Mohl jsem jen souhlasně přikývnout.

„Jste tady, protože sbíráte materiál pro knihu, kterou chcete o knihovnách palmových listů napsat.“

Opět jsem přikývl.

„Tak jsem se nezmýlil,“ řekl Gunjur Sachidánanda. „Toto je váš palmový list. Je tu však ještě jedna věc, která s výkladem bezprostředně nesouvisí.“ Zalistroval v termínovém kalendáři, „Vlastně jste nahlášen teprve na zítřek, nemýlím-li se?“ Dal jsem mu za pravdu.

„V palmovém listu však stojí napsáno, že přijdete již dnes.“

To byla „náhoda“ po indickém způsobu.

„V tom případě mohu začít s výkladem,“ konstatoval Gunjur Sachidánanda. „Nyní k vám promlouvá mými ústy Šrí Šuká Maharisi...“

Nechci čtenáře na tomto místě nudit novým výčtem základních životopisných údajů o mé osobě. Spokojím se s konstatováním, že výklad Gunjura Sachidánandy byl stejně správný a přesvědčivý jako výklad Šrí Rámaního v Madrásu. Byl tu ovšem rozdíl ve způsobu, jakým oba vykladači sdělovali obsah textu: Gunjur Sachidánanda mi text - sepsaný kdysi dávno legendárním tvůrcem palmových listů Sukou Maharišim v sanskrtu - okamžitě překládal do angličtiny. Souhlasil také s tím, že si budu reading nahrávat a dělat si písemné poznámky. Výklad textu palmového listu v podání Gunjura Sachidánandy se odvíjel v několika krocích: nejprve mi vysvětlil základní astrologická data týkající se mé osoby, a to na základě hinduistického kalendáře. Potom probíral můj dosavadní život v této inkarnaci. Opakovaně se přitom dotazoval, zda jeho údaje odpovídají skutečnosti. Tyto kontrolní otázky jsou nezbytné, protože v sanskrtu mají některá slova řadu odlišných významů a vykladač se musí ujistit, který je v dané souvislosti správný. Na závěr se mnou Gunjur Sachidánanda probral mé charakterové vlastnosti, nadání a schopnosti; dále pak úkoly, které z toho vyplývají a měly by hrát v mém budoucím životě důležitou roli. Tato část výkladu nádí pro mne byla svým obsahem nejvýznamnější a zabrala také nejvíc času. Šlo

v ní o to, co by se asi dalo nejlépe vyjádřit souslovím „mysl života“.

Bhagavan Srí Šuká Mahariši říká v tomto palmovém listě, že ses vrátil na tento svět, ačkoli byl cyklus tvých životů vlastně již ukončen. Přišel jsi, abys pomohl druhým lidem v jejich vývoji.

Tvou předností je schopnost komunikovat s druhými -píšeš pro ně, cestuješ, dokážeš jim poradit. To je tvůj úkol v tomto životě.

Budeš tu pro lidi, kteří hledají cestu, a pomůžeš jim k tomu, aby ji našli. Až dosáhneš věku třiceti let, uděláš z toho, čím se nyní zabýváš ve volném čase - tedy z cestování a psaní - své hlavní povolání. Budeš cestovat a pořádat semináře a tím si budeš vydělávat na živobytí.

Koncepcemi, které budeš ve svých knihách vyjadřovat, si získáš nejen mnoho přátel, ale také odpůrce. To budou lidé, kteří se brání zásadním životním obrátům, protože si nedokážou přiznat, že obraz světa, kterým se doposud řídili, není pravdivý. Pro neznamená hmotný svět kálí jogy především moc a v hromadění moci vidí smysl svého života. Ty jsi však přišel, abys přinesl změnu a pomohl lidem osvobodit se z pout materie.

V nadcházejících letech se budeš věnovat psaní v ještě větší míře než doposud. Řadu podnětů a inspiraci budeš čerpat z vědeckých textů a indických legend. Své poznatky a vědomosti budeš šířit dál prostřednictvím seminářů, přednášek a knih. Budeš ale také hodně cestovat, abys rozšířil své znalosti světa a starých věd. Při tomto hledání se ti podaří - nejprve duchovní cestou, později však také tělesně - projít branami do jiných světů a čerpat z vědění a moudrosti bytostí, které tyto světy obývají. To vše se stane, až se otevře a projasní tvé třetí oko.

Budeš ale také podnikat cesty, abys umožnil druhým projít stejnou zkušeností, jakou jsi prošel sám. Budeš organizovat cesty pro druhé a budeš je na nich provázet.

Gunjur Sachidánanda potom podrobně probíral moje další životní osudy po úsecích dvou tří let až k datu mého úmrtí (jež bylo totožné s tím, které mi předpověděl vykladač v Madrásu Srí Rámaní). V souvislosti s mým dalším vývojem se palmový

list zmínil o čtyřech minulých životech, jejichž různé události měly vliv na moji současnou mkarnaci. Gunjur Sachidánanda mi vysvětlil, že účelem těchto informací je oživit a aktivovat určité schopnosti, které jsem si v dřívějších životech osvojil, zatím si jich však nejsem vědom. Tyto schopnosti budu nyní potřebovat. V této souvislosti byla mým nejdůležitějším minulým životem inkarnace v Indii, kde jsem žil jako filozof pěstující jistý druh kundaliní jógy (jóga zaměřená na probuzení tzv. hadí síly). Cílem jógy kundalini je sjednotit protikladné principy spirituality a sexuality tím, že jejich energie v těle splynou; tím je dosaženo čistého vědomí jednoty duše a těla. Jogín, kterému se podaří toto sjednocení, dosáhne mokši - osvobození se z věčného koloběhu znovuzrození. Můj palmový list zmínil také další z minulých životů, který jsem prožil v Číně. Tehdy jsem se zabýval architekturou a praktikoval jsem tan-tru. Tantra se zdá být velmi neortodoxní formou jógy. Je to mystická, nicméně jasně vytyčená cesta extatického osvobození řízením nekonečných energií těla a duše - je to jóga konání. Tantrikové se nezřikají radostí života, ale naopak je aktivně prožívají. Vědomý prožitek těchto radostí má uvolnit značné množství energie, v důsledku čehož prý dojde k osvícení. Božství je přitom uctíváno v postavě ženy. Pro tantriky je žena nositelkou božské moci. Proto hraje v tantrické józe velmi důležitou roli pohlavní styk, který je zde považován za výraz sjednocení mužského a ženského principu, transcendentního a imanentního božství. Můj další minulý život se odehrával ve Španělsku, v rodině, která byla blízká tehdejšímu panovnickému rodu. Z této inkarnace také znám svoji současnou matku. V jižní Africe jsem žil na přelomu 19. a 20. století; na živobytí jsem si vydělával jako právník a makléř s nemovitostmi.

Další část výkladu nádí byla věnována mému zdravotnímu stavu, a to jak v psychickém, tak i ve fyzickém ohledu. Jako lék proti v budoucnosti se možná dostavivším zdravotním problémům mi text palmového listu doporučil některé techniky meditace a jógy a také ayurvédskou medicínu. Na závěr více než dvouhodinového výkladu mi Gunjur Sachidánanda zareci-toval mou osobní mantru, kterou jsem si měl opakovat vždy

v situacích, které vyžadují maximální vypětí sil. Mantra se obrací na Šivu Nataraju, mocného tanečníka, jehož tanec symbolizuje jednotu a rytmus života. Šiva Nataraja tančí v ohnivém kruhu, který znázorňuje věčný řetěz zrození a umírání, života a smrti. Vše se neustále mění. Ve hře tvůrčích sil nabývá energie stále nových forem, jen božský prazáklad je neměnný a absolutní. Určujícími principy poslední fáze současného věku nevědomosti jsou rozšíření, rozpad a likvidace. Šiva tančí *tandavu*, strašlivý tanec zkázy,

Gunjur Sachidánanda se spokojeně usmíval, když byl s výkladem nádí u konce. „Bhagavan Šrí Šuká Mahariši vám žehná. Řiší i já vám přejeme do dalšího života to nejlepší. Jsem rád, že jste s výkladem tak spokojen. Každý palmový list pro mne představuje nový úkol a novou výzvu, protože jsem vlastníkem této knihovny teprve několik málo let. Vykladačem nádí tu přede mnou byl můj starší bratr Rámakrišna a před ním můj otec.“ Pak mi Gunjur Sachidánanda vyprávěl, jak se stal strážcem knihovny palmových listů. Narayan Šastrí, jenž byl znám jako vykladač nádí a jasnovidce až za hranicemi Indie, určil původně Gunjura za svého nástupce. Avšak Rámakrišna uplatnil své právo prvorozeného syna, a tak to byl on, koho otec zasvětil do umění výkladu palmových listů i do védské mytologie a znalosti starých jazyků. Po otcově smrti proto poskytoval nádí reading v bengalúrské knihovně palmových listů Rámakrišna. Díky své důkladné přípravě se brzy stal stejně respektovaným vykladačem nádí, jako byl předtím jeho otec. Dostal pozvání k přednáškovému turné po Spojených státech a Kanadě, které rád přijal. Na jeho cestách jej doprovázel velký kufr naplněný palmovými listy, takže mohl poskytovat výklad také v cizině. Vydělával tímto způsobem hodně peněz. Porušil však starou zásadu, podle níž neměly texty palmových listů nikdy opustit zemi, v níž byly napsány. To mělo své důsledky. Rodina Murthy je přesvědčena, že do dění zasáhl sám Bhagavan Šrí Šuká Mahariši, aby zabránil něčemu horšímu. Ve věku pouhých 39 let se Rámakrišna Šastrí ze stavu vytržení už do tohoto světa nevrátil. Gunjur Sachidánanda mezitím vystudoval střední školu a univerzitu. Dobré studijní

výsledky mu zajistily úřednickou kariéru ve vládním sídle v Karnatace. Po bratrově smrti se však náhle musel rozhodnout mezi zaměstnáním a povoláním. Nejprve se pokoušel o obojí. Výklad nádí poskytoval ve večerních hodinách, potom, co se unavený vrátil z kanceláře. Není divu, že dělal chyby a výklad textů se mu hlavně na začátku jevil jako nesmírně obtížný. V této těžké situaci si Gunjur Sachidánanda vzpomněl na rady svého zesnulého otce a začal se intenzivně věnovat meditacím. Tato cvičení mu nakonec otevřela brány k vyšším světům. Byl jsem přítomen jednomu z jeho výkladů a nepochybuji o tom, že disponuje stejně mimořádnými schopnostmi, jaké prokazoval svého času jeho otec.

„Náš rod vlastní tuto knihovnu hodně dlouho, celých dvanáct generací, což odpovídá období asi 300 let,“ řekl mi Gunjur Sachidánanda. ^Její vznik je ovšem spojen se jménem říšího Bhagavana Šrí Šuky Maharišiho - Bhrigúova současníka.“

Rád bych se byl o historii říšíu a knihovny palmových listů v Bengalúru dozvěděl víc, Gunjur Sachidánanda se však omluvil, protože v předpokoji už Čekali další klienti. „Zitra budeme mít jistě čas si o těchto věcech promluvit, až přijdete se svými přáteli.“

Během následujících dvou dní jsem skutečně měl mezi jednotlivými výklady nádí pro mé přátele dostatek příležitostí položit mu další otázky. Chtěl jsem vědět, co si Gunjur Sachidánanda myslí o účelu knihoven palmových listů.

„Palmové listy obsahují nejen popis jednotlivých osudů, ale i poukazy na to, jak se bude utvářet budoucnost lidstva. Bylo by však nejen zbytečné, ale přímo škodlivé seznamovat s nimi všechny lidi. Mnozí hovoří o věcech kolem nás, které je nutné změnit. Neuvědomují si přitom, že změny ve vnějším světě mohou mít trvalý charakter jen v případě, že se změní i nitro lidí, jejich srdce a duše. Je zbytečné mluvit o svobodě, když jsme v zajetí hmoty. Je lživé hlásat mír, pokud jej lze nastolit pouze silou zbraní. Je charakteristickým rysem lidí žijících v době kálí jogy, železného věku, že se ztotožňují s objekty vnějšího světa. Kdyby každý člověk věnoval svému duchovnímu vývoji tolik času, kolik ho vyplývá na kritizování chyb

druhých a na uspokojování svých hmotných potřeb, bylo by mezi námi mnohem víc osvícených lidí. Poselstvím těch, kdo vytvořili tuto knihovnu, je nesobecká láska, protože problémy dnešního lidstva jsou důsledkem egoistických prám - ať již mají osobní, sociální, rasový nacionální nebo náboženský charakter. Jen když se podaří překonat toto lidské sobectví, budeme moci žít v lidském společenství hodném toho jména. To znamená, že změna musí začít v každém z nás. Pro všechny, kdo o tuto individuální proměnu budou usilovat, vytvořili riši-ové před více než 7 000 lety tyto knihovny palmových listů. Každý, kdo knihovnu navštíví, získá poznatky o svém duchovním poslání v současném životě a o způsobu, jak toto poslání nejlépe naplnit; osobním příkladem pak napomáhá i lidem ve Svém ? kolí aby rovněž změnili svůj život. Avšak cestu, kterou mu rišiové ukázali, musí ujit každý sám. Nikdo to za něj neudělá. To znamená, že člověk, jenž se sem přijde informovat na svůj osud, musí být také připraven převzít za svůj život zodpovědnost. Jenom tak může zvládnout úkol, který mu rišiové předloží. Ze stejného důvodu také není možné, abych vykládal nádí písemně na dálku, jen na základě vyplněného formuláře. Zpočátku jsem to zkoušel, ale nefungovalo to. Není to v intencích Bhagavana Šrí Šuky Maharišiho. Každý, kdo má vážný zájem poznat svůj osud a životní úkol, musí podstoupit cestu do některé z knihoven palmových listů." Gunjur Sachidánanda se potutelně usmál. „Avšak ve vašem palmovém listě je napsáno, že sem budete jezdit často a mnoha lidem tuto namáhavou cestu usnadníte."

Ve chvíli, která se mi pro to zdála příhodnou, jsem také Gunjura Sachidánanda požádal o svůj palmový list. Neuspěl jsem však.

„Jednotlivé palmové listy každého svazku jsou psány průběžně," vysvětlil mi. „Například text týkající se vaší osoby začíná zhruba v třetině tohoto listu, pokračuje pak na dalších pěti listech a končí zhruba v polovině tohoto šestého listu. Kdybych vám poskytl vaše listy, narušila by se tím návaznost celého svazku a chyběly by mi informace týkající se jiných klientů. V naší knihovně se údajně nachází 3 650 svazků, z nichž

každý obsahuje 365 listů. Nikdy jsem to nepočítal, ale těch svazků je skutečně obrovské množství. Odhaduji, že během posledních 60 let, kdy se výkladem zabýval můj otec a bratr, navštívilo naši knihovnu na 150 000 lidí."

„Neznamená to, že zásoba rukopisů bude dříve Či později vyčerpána?"

„Ne, protože knihovna je jistým způsobem neustále doplňována o nové svazky." Gunjur Sachidánanda se tajuplně usmál. „Až nastane správný okamžik, pozvu vás, abyste poznal, jak to probíhá."

V létě roku 1997 jsem skutečně dostal dopis, jímž jsem byl zván na puju, každoroční slavnost díkůvzdání zakladateli knihovny palmových listů. Bylo by nejen nezdrovilé, ale přímo ignorantské toto pozvání nepřijmout. Puja pro Bhagavana Šrí Šuku Maharišiho probíhala celých deset dní. V této době se skromný dům Murthyových přeměnil na malý chrám. Girlandy z květů a obrazy indických božstev zdobily stěny místnosti i malý oltář, na němž se hromadily obětní dary pro rišiho -květy, plody, vzácné oleje. Vzduch byl prosycen vůní květin, santalového dřeva, mošusu a ambry. Neustále zněly *bhájany*, posvátné védské hymny. Zpívali je jak Gunjur Sachidánanda, tak i jeho početní hosté, bráhmáni, sadhuové a učenci, kteří sem přijeli z celé Indie a někteří zřejmě i ze zahraničí, aby vzdali poctu rišimu. Jako jediný Evropan jsem si v tomto prostředí připadal zprvu poněkud nestranný. Avšak srdečnost mých hostitelů mi rychle pomohla překonat počáteční rozpaky. Nebyl jsem tu cizinec nebo pouhý divák, byl jsem účastník posvátného ceremoniálu. V malé místnosti byly svazky palmových listů, ozdobené girlandami z čerstvých květů, vyrovnány do stohů vysokých jako dospělý člověk.

„Během těchto deseti dní, kdy slavíme puju k uctění Bhagavana Šrí Šuky Maharišiho, se výklad nádí neposkytuje," vysvětlil mi Gunjur Sachidánanda. „Všechny svazky palmových listů jsou postupně přinášeny do této místnosti, vždy na jeden den. V této době se nově nabíjejí energií rišiů. Je to okamžik, kdy se uskutečňuje transformace textů. Během těchto deseti dnů se mění obsah palmových listů a knihovna se tak

každý rok obnovuje. Víím, že je pro vás těžké to pochopit, dá se to však vysvětlit i jinak. Naše vnímání světa není objektivní. Každý z nás vnímá jen malý výsek reality a navíc je naše vnímání silně zabarveno osobními přáními a představami. Člověk má pocit, že věci, které vnímá, jsou od něho oddělené a na jeho existenci nezávislé. Ve skutečnosti však vše tvoří nedílnou jednotu. V tvůrčí hře nabývá energie jen stále nových forem a stavů. My všichni jsme součástí této hry, a proto dochází k transformaci textů palmových listů. Je to jen otázka vnímání - jak vnímáme to, co je na listech napsáno. Některé listy vypadají jako prázdné, o několik let později jsou však najednou popsané. To se odehraje v okamžiku, kdy knihovnu navštíví osoba, pro niž jsou tyto listy určeny. To je hra, kterou nazýváme mája; moudrost rišiů spočívá v tom, že máju vnějšího světa prohlédli a své vědění předávají ve formě poselství všem, kdo se tím či oním způsobem snaží zbavit se pout vnějšího hmotného světa."

„Chcete tím říci, že rišiové ještě existují? Tady a teď?" „Bhagavan Šrí Šuká Mahariši je v těchto dnech mezi námi, je přítomen v energetické formě. Je také přítomen pokaždé, když poskytuji výklad nádi. Jsem pouze jeho médium, tlumočnick jeho slov. Rišiové nejsou lidé a čas plynoucí v tomto světě pro ně nehraje žádnou roli. Mohli bychom říci, že ve své původní podobě byly texty palmových listů vytvořeny před více než 7 000 lety. Stejně tak ovšem můžeme říci, že rišiové vytvářejí texty palmových listů dodnes. Možná je i jejich existence pomíjivá, podle lidských měřítek jsou však nesmrtelní. Vííme, že na počátku kálí jugy se ze světa lidí vzdálili do severní Čisté země, kterou si zbudovali a opevnili zdí z psychických sil, takže je pro nás neviditelná."

Kálí juga je epocha, během níž lidé věří, že dokážou své osudy řídit sami, bez pomoci jiných světů. Avšak palmové listy říkají, že v letech 1987 až 2002 (podle západního kalendáře) se na zemi vrátí osmnáct osvícených mistrů v lidské podobě, aby lidstvu pomohli při nadcházející transformaci planety."

„Říká se, že rišiové využívají své duchovní schopnosti k tomu, aby četli v kronice Akaša. Jak si to má Člověk představit?"

„Nuže, kronika Akaša není něco, co by existovalo v hmotné podobě," odvětil Gunjur Sachidánanda. „Není to nějaká Zlatá kniha osudu nebo něco na ten způsob. Akaša je Čistá energie schopná přechovávat informace. Čím silnější jsou emoce doprovázející určitý zážitek nebo životní situaci, tím výraznější je trvalá stopa, kterou v kronice Akaša zanechává ve formě informace. Vy jste byl ve svém minulém životě v jižní Africe jistě dobrý právník. Nicméně odborné znalosti, které jste si tenkrát osvojil, by pro vás dnes neměly velkou cenu, i kdyby se vám podařilo rozpomenout se na ně. Tyto informace jsou v Akaše zapsány jen fragmentárně. Když jste se však v některých právních sporech velmi silně angažoval i emocionálně, o čemž se zmiňuje váš palmový list, pak jsou odpovídající záznamy v Akaše mnohem zřetelnější."

Podle učení šuká nádi - umění vykládat texty palmových listů - existují kromě našeho trojrozměrného světa ještě jiné, velmi komplexní roviny nebo dimenze bytí. Jsou transcendentní a s naší realitou se určitým způsobem prolínají. Za normálních okolností se tyto různé reality vzájemně neovlivňují, proto si jich také nejsme vědomi. Jen v určitých mimořádných situacích, kdy je narušena rovnováha mezi těmito sférami, mohou být cizí světy obzvláště vnímavými jedinci registrovány. Typickými projevy tohoto fenoménu jsou předtuchy a přechodné pobyty v jiné časové rovině. K jedné takové události došlo 4. srpna 1951 ve Francii, ve vesničce Puy nedaleko města Dieppe. Dvě Angličanky, které tu trávily letní dovolenou, vytrhlo ve zmíněný den krátce před svítáním ze spánku dunění děl. V následujících třech hodinách byly obě dámy akustickými svědky boje, který jako by byl v zajetí časové smyčky. O devět let dříve, 19. srpna 1942, tady během druhé světové války zaútočily britské a kanadské jednotky na přístav Dieppe, obsazený německým námořnictvem. Za tohoto útoku získali spojenci mnoho cenných poznatků pro pozdější vylodění v Normandii, museli však za to zaplatit velmi vysokou cenu. Z 6 086 mužů, kteří se akce zúčastnili, jich bylo 3 623 zabito nebo zraněno. O devět let později slyšely dvě Angličanky děsivě identické opakování této události z roku 1942.

Vojenské záznamy později potvrdily jejich popis urputného boje na francouzském břehu Lamanšského průlivu. Tento příklad ukazuje, že v kronice Akaša jsou zaznamenány nejenom osudy jednotlivců, ale i historické události. Říká se, že v ní je zaznamenáno úplně všechno, co se v celém vesmíru dělo, děje a bude dít. Pro člověka vychovaného podle západních paradigmat o prostoru a času je jistě těžké si to představit. Koncepce kroniky Akaša je postavena na úplně jiném základě, než je lineární časová posloupnost událostí, kterou západní lidé chápou jako dějiny. Zde máme co do činění s jakýmsi druhem nad-časovosti, v níž všechny procesy ve vesmíru probíhají jakoby současně. To, co vnímáme a měříme jako takzvaný čas, je ve skutečnosti jen naším mozkiem vytvořený pořadač systém, který nám umožňuje orientovat se. Abych čtenáři lépe vysvětlil, jak mohli říšiové vyčíst z kroniky Akaša osudy určitých osob, použiji jednoduché obrazné přirovnání, postavené na našem (západním) pojetí času.

Představme si tedy čas jako mohutný říční proud, který se pohybuje od imaginárního pramene - pro zjednodušení můžeme předpokládat, že tímto pramenem byl prvotní třesk - přes neustále se měnící přítomnost až k onomu vzdálenému bodu, v němž náš vesmír přestane existovat (v indické kosmologii je tento bod nazýván *savarjana beeja*, konec všech forem). Představme si tento konec jako obrovský oceán, do něhož zmíněný proud času vtéká. My všichni se ocitáme v tomto proudu času - na určitém místě se vynoříme a o kousek dál v něm opět zanikáme. Přitom není v této souvislosti podstatné, zda se vynoříme pouze jednou, jak tomu věří většina lidí na Západě, nebo mnohokrát, opakovaně znovu a znovu, na různých místech tohoto proudu, jak věří lidé na Východě. Jako přechodní plavci v tomto proudu máme pochopitelně jen omezený výhled a zúženou perspektivu - dokážeme rozpoznat jen nepatrnou část cesty která nás čeká. Jsou to hodiny, dny, nanejvýš pár týdnů. V rámci tohoto časového úseku si skutečně můžeme udržet přehled o svém životě a aktivně jednat, místo abychom pouze reagovali. Do vzdálenější budoucnosti nedokážeme dohlédnout. V různých epochách lidských dějin se však opako-

vaně vyskytovali lidé, kteří dokázali toto přirozené omezení překonat. Můžeme si to představit tak, že se těmto lidem podařilo vystoupit z proudu řeky na břeh a procházet se po něm. Možná se tito osamělí výjimeční jedinci pohybovali po břehu rychleji než proud, který unášel jejich současníky. Proto mohli dříve než ostatní rozpoznat v proudu času mělčiny (zjalování duchovního života, materialismus), peřeje (války a přírodní katastrofy) a mrtvá ramena (ztroskotané osudy jednotlivců i národů). Tito lidé byli známi ve všech dobách jako věštcí nebo proroci. Za jině si můžeme uvést jména Nostradamus a Edgar Cayce. Jiným bytostem se zase podařilo vystoupit nad tento proud času a přehlédnout ještě větší úsek; někteří dokonce vystoupili tak vysoko, že se jim naskytl pohled na celý proud - od jeho pramenů (vznik vesmíru) až k místu, kde se vlévá do oceánu (zánik vesmíru, konec všech forem). Z této pozice potřebují jen popsat vše, co vidí a co považují za dostatečně významné. A z podobné perspektivy - samozřejmě v čistě duchovním významu - měli zřejmě přístup k informacím také říšiové, když pracovali na původní knihovně palmových listů. Uvedený příklad je jen názorný ale čtenář si na jeho základě může udělat jasnou představu o tom, jak brizantní informace se v knihovnách palmových listů nacházejí. Je v nich ukryt jízdni řád naší cesty v budoucnosti.

„Pro výklad nádi má velký význam popis minulých životů," vysvětlil mi Gunjur Sachidánanda, „protože z toho, jak jsme žili v minulých inkarnacích, co jsme mysleli a dělali, se odvíjí i naše současná existence. Dá se z toho rovněž odvodit, jaké úkoly a výzvy před nás současná inkarnace postaví a jak bychom je mohli nejlépe zvládnout.“

V průběhu puji k uctění Bhagavana Šrí Šuky Maharišiho jsem měl znovu příležitost uvědomit si, jak velký je rozdíl mezi pouze teoreticky nabytým věděním a osobní zkušeností, která se nedá ničím nahradit. Jedna věc byla dozvědět se od Gunju-ra Sachidánandy, že v průběhu puji je řiší přítomen mezi účastníky jako čistá energie a způsobuje regeneraci a transformaci textů na palmových listech. Úplně jinou věcí však bylo, že přítomnost oné energie během ceremoniálu šlo přímo

fyzicky cítit a že bylo možné vidět, jak jeden z mých palmových listů, původně prakticky prázdný, obsahoval po skončení denního rituálu zřetelný text s odpovědí na jistou velmi osobní otázku, která mě v té době silně zaměstnávala. Na otázku, s níž jsem se nesvědčil ani Gunjurovi Sachidánandovi.

Tyto zkušenosti z knihovny v Bengalúru mě přesvědčily, že záznamy na palmových listech nejsou mrtvým, před mnoha tisíci lety sepsaným věděním, nýbrž naprosto aktuálními informacemi, jejichž studium je mimořádně důležité. Proto jsem chtěl navštívit ještě jednu knihovnu palmových listů, o jejíž existenci se mi donesly neurčité zprávy. Kanchipúram je jedno se sedmi posvátných měst hinduistů. K těmto střediskům náboženského kultu patří dál Mathura, místo narození boha Krišny, Haridwar na horním úseku řeky Gangy, Rámovo rodiště Ayodhya, dále město Dvarka, kde Krišna vládl jako král, Ujjain, v němž se každých dvanáct let scházejí sadhuové u příležitosti svátku Kumbha-Mela, a nakonec, jako nejznámější z nich, legendární město Varanasi na březích Gangy, Angličany dříve nazývané Benares. Těmto poutním místům se říká *tirtha*, což v překladu znamená „brod“, protože v očích zbožných hinduistů znamenají přechod ze světské do transcendentní reality.

Kanchipúram, jehož posvátné jméno zní Šiva Višnu Kanchi, je často nazýván městem tisíce chrámů. V době své největší slávy, kdy bylo hlavním městem říší Pallava a Chola a pak rezidencí rádžů z Vijajanagaru, si město toto přízvisko nepochybně zasloužilo. Dnes tu zbylo z původně 1 000 posvátných staveb jen asi 150 chrámů. Přesto patří Kanchipúram k nejpodivuhodnějším chrámovým městům Indie. Jejich *gopúramy*, obrovité věže nad vstupními branami chrámů, se hrdě tyčí k nebesům a jsou již zdálky dobře vidět. Do tohoto města jsem přijel, když jsem pátral po další, na Západě méně známé knihovně palmových listů. Získal jsem informaci, že knihovna spravovaná panem Balasubramaniamem se nachází na předměstí, ve čtvrti nazývané „malý Kanchipúram“. Nádherné chrámy mě však zaujaly stejnou měrou jako zprávy o této knihovně. Hinduistické svatostánky jsou od nepameti považovány

za pozemská sídla božstev. Proto byly postaveny podle jednotných pravidel složité sakrální architektury, aby bylo zaručeno, že se v nich bohové skutečně usadí. Vybudování chrámu je v Indii dodnes určitou formou puji, tedy uctění božstva; je to rituál, s jehož pomocí se lidé chtějí přiblížit bohům. Chrám je považován za jakousi trojrozměrnou mandalu, za mikrokosmos symbolizující celý vesmír. V jeho středu se vždy nachází zpodobnění uctívaného božstva a kolem něj obrazy postav z jeho doprovodu v hierarchickém sledu. Nad *garbhagrihou* - sídlem božstva - se zvedá centrální chrámová věž jako symbol mytické hory Meru, která je v hinduistické kosmogonii osou vesmíru.

Chrám Kailasanatha, postavený z vápencového kamene, patří k nejstarším stavebním památkám Kanchipúramu. Dali jej zbudovat vládci říše Pallava. Vnější hranici tohoto chrámového okrsku tvoří zeď vysoká přes dva metry, v níž jsou zabudovány výklenky. Vnitřní chrám připomíná zastřešenou masivní pevnostní stavbu. Na rozdíl od naprosté většiny ostatních indických chrámů jsou zde i ústřední prostory přístupné také nevěřícím. Zdi nemají jedinou rovnou plochu - všechny byly starověkými architekty a kameníky až do posledního místečka ozdobeny sochami, soškami a ornamenty. Ve výklencích jsem mohl obdivovat dodnes zachované zbytky nástěnných maleb a reliéfů. Jména jejich autorů již dávno pohřbilo neúprosné kolo času. Veškerá výzdoba ilustrovala příběhy z nejstarších indických eposů. Avšak vedle obrazů Arjuna, Krišny, Rámy a dalších známých hrdinů *Mahábháraty* a *Rámájany* se tady nacházejí i podivuhodně moderně působící zobrazení objektů, které jednoznačně vypadají jako létající stroje. Vznášejí se nad hlavami zobrazených postav lidí a bohů. Některé z těchto létajících objektů se zdají stoupat na ohnivém sloupu kolmo vzhůru. Jiné provádějí na nebi letové manévry, Částečně dokonce ve formacích. Zeptal jsem se chrámového kněze, co tyto obrazy představují.

„Jsou to obrazy vimanů, létajících strojů,“ odpověděl bez sebemenšího zaváhání. „Před více než tisíci lety, když byl tento chrám budován, pobývali rišiové ještě mezi lidmi. I oni

sestrojili vimany. Později rišiové zmizeli a s nimi se ztratilo i posvátné umění stavby létajících strojů."

Starý kněz mi pak vyprávěl o velkém množství kamenných a měděných desek a také palmových listů, na nichž je údajně zaznamenána „věda o planetárních a meziplanetárních létajících objektech". Tyto dokumenty jsou přechovávány v archivech posvátných míst a nezasvěcencům nejsou přístupné.

„Jen my kněží dokážeme tyto staré texty číst a překládat. Nejsme však inženýři ani technici, jsme muži víry. Pokud by se ale našel nějaký konstruktér nebo technik, který by měl dost trpělivosti studovat tyto texty pod naším vedením tak dlouho, až by je úplně pochopil, pak by byl schopen vimany sestrojít -tak jak je kdysi stavěli rišiové. Konstrukční plány a návody k obsluze těchto strojů ještě stále existují, říkáme jim védy o vimanech. Je to prastará věda, která jen potřebuje být oživena."

Avšak doposud bylo oficiální vědou „znovu objeveno" a částečně přeloženo jen několik málo z těchto cenných rukopisů, například *Vaimanika šastra* - několik tisíc let starý sanskrtský text, údajně pocházející z pera Maharišiho Bharadváji, jednoho z rišiu. V deseti kapitolách pojednává o tak aktuálních tématech, jako je výcvik pilotů pro různé typy vimanů nebo popis starověkých leteckých linek. Hovoří se tady nejen o obsluze jednotlivých palubních přístrojů různých vimanů, ale rovněž o výbavě pasažérů a péči o ně. Ani vojenské aspekty v sanskrtském textu nechybějí. Vimany disponovaly zařízením, jež jim umožňovalo včas rozeznat nepřátelské manévry jiných létajících strojů a odpovídajícím způsobem na to zareagovat. Tato starověká „letadla" měla i velmi moderní komunikační zařízení, s jehož pomocí se údajně „mohla dorozumívat mezi sebou na velkou vzdálenost." V textech nechybí ani údaje o velikosti těchto strojů (měřeno počtem poschodí) a velmi účinných zbraních, kterými prý vimany disponovaly.

„Ukážu vám nádherný stroj," nabídl se kněz a požádal mě, abych jej následoval. V jednom výklenku, který jsem předtím přehlédl, se skutečně nacházelo velmi zdařilé zobrazení jednoho z vimanů. Létající disk stoupá kolmo k nebi nad hlavami

dvou přihlížejících. Řada okének a průzorů i realistické vypočtení proudů ohnivých zplodin nemohou nechat nikoho na pochybách o tom, že tu jde o objekt technického charakteru. Kněz ukázal na obe postavy nacházející se pod vimanem. „Tady jsou zpodobnění princ Ráma a jeho choť Síta. Vzdušná loď v pozadí patří jemu, s její pomocí dokázal zničit démona Rávanu ze Srí Lanky. Byl to velký boj, během něhož se Rámovi podařilo osvobodit Sítu ze zajetí, v němž ji démon držel. Podle jedné z našich legend přistál Rámův viman po vítězném boji právě na tomto místě, kde byl později zbudován chrám. Z tohoto důvodu tu také je tento obraz."

„Jak stará může ta malba být?" chtěl jsem vědět.

„Je stejně stará jako chrám, tedy více než 1300 let. Vědci nedávno zkoumali použité barvy a vysoké stáří zdejších obrazů potvrdili."

„Na druhou stranu jsou to ovšem také vědci, kdo tvrdí, že lidé v té době rozhodně nedokázali takové létající stroje zkonstruovat," odporoval jsem. „Byly to tedy bytosti z vesmíru, pravěcí bozi-astronauti, jejichž výrobky tu jsou zobrazeny?"

Kněz se shovívavě usmál a odvětil: „Představa, že naše země byla a dodnes je navštěvována bytostmi z vesmíru, entitami, jejichž domovinou jsou planety ve vzdálených slunečních soustavách nebo dokonce jiných galaxiích, tato představa je mezi hinduisty rozšířená již dávno. Také naši vědci ji při svých výzkumech zohledňují. Již dávno se neřeší otázka, zda vimany skutečně existovaly. Samozřejmě existovaly. Jde jen o rozlišení, kdo které vimany sestrojil a používal a zda je možné využít obsah starých rukopisů pro náš současný technický vývoj."

„Ve védách o vimanech jsou popisovány nejrůznější typy vzdušných lodí," pokračoval kněz ve výkladu. „Některé z nich docela určitě nebyly sestrojeny zde na zemi. V textech se hovoří o *rakšasech*, bytostech temnoty a násilí, které sem přilétly z hlubin kosmu. Avšak jiné létající stroje zkonstruovali už na zemi místní inženýři - rišiové. Nebyli to lidé, ale ani bohové. Dalo by se říci, že to byl zvláštní druh bytostí, zcela specifická rasa, která na naší planetě dlouhou dobu pobývala. Rišiové tu zůstali tak dlouho, než se lidé dostali ze svého polozvířecího

stavu a začali se pít po smyslu své pozemské existence. Z našeho lidského hlediska tady byli velmi dlouho, takříkajíc od počátku věků. Spolu s lidmi a bohy procházeli postupně všemi jugami, světovými dobami. Byli prostředníky mezi světem bohů a světem lidí, strážci univerzální moudrosti a nepomíjivých zákonitostí. Řišiové znají karmický zákon, který určuje osudy lidí i bohů."

Když si kněz povšiml mého souhlasného přikývnutí, zeptal se trochu překvapeně: „Vy znáte tyto staré legendy?"

Vyprávěl jsem mu o své badatelské činnosti a o svých cestách. S úsměvem přikyvoval. „Už mi bude brzy 80 let, ale nikdy není pozdě něčemu se přiučit. V některých ohledech toho o našich velkých předcích víte víc než já a myslím, že jste jejich podstatu pochopil velmi správně. Když je to vaše cesta, tak v hledání řišiů pokračujte. Především však hledejte jejich moudrost." Kněz mi ještě doporučil, abych navštívil Šrí Ekam-baranatharův chrám zasvěcený Šivovi, pokud se chci o řišiech a jejich díle dozvědět víc.

„Ptejte se po Narjanovi. Je ještě mladý, ale v mytologii se vyzná."

Šrí Ekambaranatharův chrám patří k největším sakrálním stavbám Kanchipúramu, Je postaven na ploše devíti hektarů. Jeho vnější ohraničení tvoří mohutná žulová zeď. Také jeho gopúram, věž nad vstupní branou, je mimořádně impozantní. Je vysoký šedesát metrů, celý ze žuly a bohatě zdobený postavami bohyň, bohů a hrdinů indické mytologie. Vrchní kámen celé stavby, vytesaný z jediného granitového bloku, váží nejméně šest tun. Možná kvůli ozdobným ornamentům, které vypadají jako předimenzované cívky nebo kondenzátory, je nazýván viman, stejně jako stroje indických božstev. Za dalšími pěti obezděními se nachází ústřední část chrámového komplexu, kterou tvoří hlavní stavba a hala o tisíci sloupech, typická pro indické svatyně. Jak mi později vysvětlil kněz Nar-
jan, ve skutečnosti zde stojí „pouze" 540 žulových sloupů, které jsou ale velmi bohatě ozdobeny kamenickými výtvary, představujícími vesměs scény z *Mahábháraty*, *Rdmójany* a některých dalších jihoindických eposů. Ze sloupů a arkýřů se usmívají

hinduističtí bohové, z rohů a koutů se šklebí démoni. Návštěvníka doprovázejí na každém kroku bohové ve zvířecí podobě a nejrůznější pohádkové bytosti. Některé otevírají obrovité tlamy, jako by všechny přítomné chtěly spolknout.

Narjan byl kněz vysokého vzrůstu a širokých ramenou, třicátník. Nejen svým vzrůstem, ale i světlým odstínem pokožky se dost lišil od místních Tamilů, kteří jsou tmavší a malé postavy. Také ostatní kněží tohoto obrovského chrámu vypadali, jako by byli posledními příslušníky jiné, téměř vymřelé rasy. Všichni pocházeli z kasty bráhmanů.

„Naši předkové sem přišli kdysi dávno z oblasti euroasijské stepi," začal Narjan vyprávět. „To bylo už před mnoha tisíci lety. Protože se však naši předkové nemísili s původním obyvatelstvem, zachovali jsme si původní vzhled, stejně jako originální tradice a mýty. Ty jsou přechovávány v chrámech jako je tento. Máme tu vlastní školu, v níž jsou mladí mniši připravováni na chrámovou službu. Pocházejí z více než osmdesáti bráhmanických rodin, které dnes v Kanchipúramu žijí. Kromě moderního školního vzdělání absolvují ještě výuku sanskrtu, starotamilštiny a dalších starých jazyků, jako jsou grantha nebo pali. Seznamují se také s našimi tradicemi, legendami a obětními rituály vykonávanými v rámci chrámové služby." Narjan mě dovedl k jedné stinné části haly tisíce sloupů, kde procvičovalo několik desítek žáků pod vedením úctyhodného kněze přednes jednoho verše. Mistr trpělivě opravoval jejich výslovnost a intonaci a nechal je verš stále znovu opakovat.

„Tito žáci se právě učí text *Bhagavadgíty*. Tímto způsobem se předává tradice dodnes," vysvětlil mi Narjan, Nespoleháme se jen na psané slovo. Každý kněz se kromě hymnů, které potřebuje pro vykonávání každodenních chrámových obřadů a rituálů, musí naučit nazpaměť také velkou část textů z *Mahábháraty* a dalších eposů, především ale posvátné sloky z *Bhagavadgíty*."

Po chvíli zamyšlení pokračoval ve výkladu: „Nejste ani hinduista, ani kněz. Cizincům nejsou naše knihovny přístupné. Prosím vás, abyste tento zákaz respektoval, neboť i ve vaší zemi právem očekáváte, že se hosté budou řídit vašimi pravi-

dly." Narjan mi pak vyprávěl, že kdysi dávno, mohlo to být před nějakými sto lety, přišel do Kanchipuramu muž, který pocházel z daleké Ameriky a cestoval napříč Indií. Spřátelil se s jedním knězem z chrámové školy; získal si jeho náklonnost i tím, že pomáhal zmírnit důsledky hladomoru, který zemi sužoval. Američan hledal stopy zaniklé vyspělé civilizace, která podle jeho přesvědčení kdysi existovala v oblasti, kde se dnes rozkládá Pacifik. Když kněz poznal, jak vážný je hostův zájem o minulost, naučil jej staré jazyky a zpřístupnil mu část oněch prastarých kamenných desek, do nichž je vyryta zpráva o zániku země, kterou cizinec nazýval Mu.

„Ani tento Američan nesměl vstoupit do chrámového archivu, přestože tu žil řadu let, neboť tato výsada je vyhrazena zasvěcencům chrámu. Byl ovšem i tak nadmíru spokojen s tím, co se zde dozvěděl. Později napsal o své činnosti knihu, která na Západě vzbudila velkou pozornost. To mi alespoň říkali moji učitelé, kteří se to zase dozvěděli od svých učitelů. Možná znáte jeho jméno, jmenoval se Churchward, James Churchward." Tak jsem zcela nečekaně znovu narazil na jméno muže, který po dlouhém pátrání s velkou pravděpodobností skutečně zjistil, kde se nacházela původní vlast říšiů. Byl to zaniklý kontinent Mu neboli Kaskara, jak jej pojmenovali indiáni kmene Hopi. Vyprávěl jsem Narjanovi o svém bádání a o tom, že sleduji podobnou stopu jako kdysi James Churchward.

„Rád vám povím vše, co o těchto věcech vím," ujistil mě Narjan k mé neskrývané radosti. Vedl mě přes otevřené prostranství obrovského chrámového dvora, sluncem doslova rozpáleného. Nezdálo se však, že by s tím měl problémy. Důstojně kráčel bos po rozžhavených kamenech. Chrám byl během nejteplejších denních hodin uzavřen, jak je v této oblasti zvykem. Také já jsem jej měl vlastně opustit, avšak Narjan mě zadržel. „Tedy je nejhodnější doba pro nerušenou obhlídku celého chrámového komplexu," vysvětlil mi. „Chcete se toho přece o říších dozvědět co nejvíc?" Ukázal na útvar, který již delší dobu budil moji zvědavost. Byl to nejméně pět metrů vysoký, cínovým plechem obložený sloup. Stál poněkud osamoceně uprostřed dvorany a poněkud připomínal sloupy elektric-

kého nebo telegrafního vedení. Měl i ramena se stylizovanými izolátory - chyběly jen dráty a iluze technického zařízení by byla dokonalá.

„To je takzvaný vítězný sloup. V té či oné podobě jej najdete v každém chrámu, který je zasvěcen Sivovi," pokračoval Narjan ve výkladu. „Připomíná Durgino vítězství nad démony." Durga je v hinduistické náboženské mytologii děs budící inkarnace bohyně Párvatí, jinak krásné a dobré dcery Himaláje. Zatímco Párvatí je uctívána jen jako Šivova družka, vystupuje Durga samostatně a bojuje veškerou silou své nespoutané energie proti mocnostem nevědomosti a nepravosti. Narjan mi pak vyprávěl legendu, která stála u zrodu uctívání Durgy. Tato legenda se dochovala v jednom z nejznámějších hinduistických mýtů, nazvaném *Durga chaňtra* (Durginy skutky). Za časů, kdy na zemi ještě pobývali bohové a říšiové, se démon Mahišasura oddával tak přísné askezi, že mu bohové museli propůjčit téměř neomezenou moc. Toho démon využil pro své účely, protože chtěl bohy připravit o vládu nad zemí. Proměnil se tedy v buvola a zaútočil na nebeskou bránu. Bohové byli tímto nečekaným výpadem tak zaskočeni a šokováni, že stvořili Durgu, aby mohli soustředit všechnu svou moc do postavy jediné bohyně. Durga pak porazila démonovo vojsko na hlavu a po vražedném boji zničila i samotného Mahišasuru.

„Říká se, že Durga a její spojenci zvítězili proto, že se dokázali domlouvat na velkou vzdálenost, aniž by démoni byli schopni je odposlouchávat. V celé zemi tenkrát stály takovéto sloupy, kterým dnes říkáme vítězné. Byly mezi sebou propojeny kovovými dráty. Díky tomuto zařízení se mohla Durga domlouvat se svými spojenci, s bohy a říši. Její záměry zůstaly nepřítelům utajeny, a proto se jí podařilo démony porazit. Konstrukce ze sloupů a drátů byla ovšem nápadem říšiů, takže i oni se značnou měrou zasloužili o vítězství nad démony," vysvětloval Narjan,

Mezitím jsme došli až k vítěznému sloupu a vzhlíželi jsme ke konstrukci na jeho horním konci. Zblízka byla jeho podobnost s moderním telegrafním sloupem ještě nápadnější. Uvedená legenda se k němu tedy velmi dobře hodila. Objekt, který

je dnes uctíván jako symbol vítězství nad nebezpečným nepřítelem možná mimozemského původu, byl svého času součástí technického zařízení, rozsáhlého komunikačního systému, který kdysi dávno spojoval vzdálená místa přinejmenším v celé jižní Indii,

Kamenný podstavec sloupu byl ozdoben reliéfy znázorňujícími božstva Sivu a Durgu a scény z boje proti vojsku démonů. O několik metrů dále stála socha představující vládce démonů Mahiśasuru. V sakrálním umění Indie je postava bohyně Dur-gy - zpravidla jedoucí na svém mytologickém zvířeti lvu - velmi oblíbeným motivem. Její protivník Mahiśasura je běžně znázorňován jako divoký, zbraněmi mávající útočník se zvířecí hlavou. U moderních ilustrací není výjimkou, že k jeho výbroji patří kalašnikov nebo dokonce dělo. Zde v Srí Ekam-baranatharově chrámu v Kanchipúramu však vypadal úplně jinak, abstraktně, téměř by se dalo říci technologicky. Jeho postava, vysekaná z tvrdého kamene a umístěná na žulovém podstavci, měla podobu létajícího disku, takového, jaký jsem již znal z obrazové výzdoby chrámu Kailasanatha,

„Tato skulptura nepředstavuje Mahiśasuru v jeho fyzické podobě, nýbrž v podobě jeho vimanu, který nasadil v boji proti Durze," vysvětlil mi Narjan. „Avšak ani tento létající stroj nedokázal odvrátit jeho porážku, Durga viman zneškodnila a démona zničila," Dodnes se na památku tohoto slavného vítězství konají každoročně v březnu velké chrámové slavnosti, které trvají deset dní. V jejich průběhu prochází chrámovým okrskem a přilehlými ulicemi procesí se sochami obou hlavních protagonistů. Na závěr tohoto procesí jsou na chrámovém nádvoří, v samé blízkosti sloupu vítězství, umístěny proti sobě - takříkajíc tváří v tvář - obrazy Durgy a Mahiśasury, Pák je tancem a zpěvem představován boj mezi nimi, přičemž kulisu doplňuje velkolepý ohňostroj. Portrét démona, zhotovený z hořlavého materiálu, je ostřelován světlicemi ve tvaru raket tak dlouho, až nakonec vzplane a shoří. Shromážděný dav pak oslavuje Durgirio vítězství nad silami temnot. Pozoruhodné přitom je, že tyto rakety mají symbolizovat střely, jimiž Durga kdysi dávno na démona údajně zaútočila.

Narjan mě vedl dál do hlubin chrámového komplexu, který připomínal labyrint. Ojedinelé louče a olejové lampičky osvětlovaly věčné přítmi těchto míst. Ze zapálených vonných tyčinek se vůkol šířila vůně santalového dřeva, ambry a éteric-kých olejů. Zdi a sknipy - zbudované ze stokilových žulových bloků, jež do sebe přesně zapadaly - nebyly zde v polotmě zdobené tak bohatě jako ve vnějších částech chrámu. Připadal jsem si spíše jako v prázdné výrobní hale než ve vnitřních prostorách posvátné stavby. Haly, výklenky a arkády působily podivuhodně funkčně a byly prosty jakékoli náboženské okázalosti. To bylo velmi překvapivé, zvláště když člověk pomyslel na pompézní, téměř přeplácanou výzdobu gopúramů a svatýň vnějšího chrámového okrsku.

„Tyto prostory byly postaveny tak, aby odpovídaly představám stavitelů o tom, jak asi mohly vypadat haly, v nichž byly kdysi dávno konstruovány vimany, vozidla bohů a mudrců," promluvil z příšeří Narjan. Některé oblasti chrámu Srí Kaila-sanathy si člověk skutečně mohl i bez velké fantazie představit jako překládačí rampy, dílny a hangáry. Pokračovali jsme dál. Prostory byly stále menší a členitější, průchody užší. „Sem se cizinci normálně nedostanou," řekl kněz, „Pojďte, ukážu vám něco zvláštního." Pln očekávání jsem ho následoval na galerii, matně osvětlenou velkým počtem olejových lampiček. To, co jsem tam spatřil, mi vyrazilo dech. Podél zdi tu stály na nízkých podstavcích desítky soch, vysokých asi půl metru. Postavy byly oblečené do nezvyklých úborů, jinak ale působily na první pohled lidsky. Ovšem jen na první pohled. „To jsou zpodobnění veleknězů tohoto chrámu," vysvětlil mi Narjan a ukázal na čísla, napsaná na zdi nad hlavami soch. „Jsou tu zaznamenány všechny generace od počátku stavby chrámu." Napočítal jsem jich přes sedmdesát. „Dobře si prohlédněte stavitele tohoto chrámu," vybídl mě Narjan a ukázal na představitele prvních generací. „Byli to říšiové." Zblízka jsem studoval tajuplné tvůrce nejen tohoto chrámu, ale také vimanů a knihoven palmových listů. Tyto bytosti měly na hlavách jakési helmy a výraz jejich obličejů, které byly pod přílbami vidět jen zčásti, v sobě měl cosi cizorodého. I jejich štíhlá a při-

tom silná těla připomínala téměř reptily, jako by se jednalo o amfibičká stvoření, která mohou žít jak na souši, tak i ve vodě. Měli moderně působící oblečení a přes rameno přehozený tlumok, který vypadal částečně jako kyslíkový přístroj, částečně jako vojenská torna. Na opascích měli zavěšené předměty připomínající zbraně. V této podobě, ověšení technickým vybavením, se stavitelé chrámu ani trochu nepodobali svým nástupcům, celým generacím asketicky žijících a od světa odvrácených kněží. Ti byli vyzbrojeni pouze typickými insigniemi šivaitů - trojzubcem, bubínkem a třemi svislými pruhy na čele, které symbolizovaly asketovo úsilí překonat tři nečistoty mysli: sobectví, prospěchářství a iluzi hmotného světa. Řišiové nevypadali jako kněží, nýbrž jako členové expedice, která je nucena operovat v extrémně těžkých podmínkách. Tb velmi dobře zapadalo do mé hypotézy o zániku třetího světa. Pokud byli řišiové opravdu podobní oněm kachinům, vysoce vyvinutým bytostem, o nichž vyprávějí legendy kmene Hopi, pak jsem před sebou měl sochy zpodobňující příslušníky prastaré zaniklé civilizace, která přišla v důsledku válek a přírodních katastrof o svou původní domovinu. Byli nuceni usadit se v cizí zemi, jejíž původní obyvatelé jim nebyli nakloněni vždy přátelsky. Není tedy divu, že se na to patřičně vyzbrojili! V této podobě se zapsali do paměti místního obyvatelstva a odpovídajícím způsobem byli také umělecky ztvárněni. Tak se nám dochovala jejich podoba až do dnešních časů, i když oni sami již tento svět dávno opustili.

Prošli jsme galerií kolem kamenných podob generací chrámových kněží a vstoupili jsme do jiné části svatyně. Zde rostl uprostřed malého vnitřního nádvoří obehnaného nízkou zdí mohutný a podle všeho prastarý mangovník. „Tento strom má zcela ojedinělou historii," řekl mi Narjan hlasem naplněným úctou. „Je starý 3 500 let. Tb mimochodem potvrdili také vědci, kteří zkoumali jeho kmen. Strom chrámu propůjčil jeho původní jméno." Název se údajně odvozoval od pojmu „eka amra na-thar" neboli „pán mangovníku". Čtyři obrovské větve starobylého obra symbolizují čtyři jugsy, světové doby, jak mi prozradil Narjan. Plody rostoucí na každé z nich proto také mají rozdí-

nou chut'. Legendy říkají, že pod tímto mangovníkem pojal kdysi Šiva svou družku Párvatí, krásnou dceru Himaláje, za právoplatnou manželku. Na věčnou památku této svatby zbudovali pak řišiové kolem stromu chrámový komplex Ekamba-ranathary. Strom sám je považován za jednu z mnoha manifestací boha Šivy. Do malé svatyně přímo pod stromem přinášejí věřící dary tomuto mocnému božstvu - vodu, éterické oleje, květiny, plody, šperky a peníze. Věřící kráčeli v hlubokém zamyšlení kolem Šivovy svatyně a já jsem tu scénu pozoroval s fascinací. Bylo vidět, že můj zájem Narjana těší.

„Představím vás Šivovi a jeho choti Párvatí," sdělil mi. „Pak pochopíte, že to nejsou jen sochy z kamene nebo obrazy, nýbrž že skutečně existují." Kněz mě vedl dál temnými halami a rozlehlými arkádovými průchody ke svatyni obou božstev. Tato svatyně byla jakýmsi chrámem uvnitř chrámu, vlastním příbytkem Šivy a Párvatí. Vstoupili jsme do ní úzkou kamennou brankou. Ve středu místnosti s vysokým stropem trůnil božský pár na malém oltáři. Asi metr vysoké sochy obou božstev byly oblečeny do vznešených úborů ze vzácného hedvábí (jehož výrobou je Kanchipúram proslulý), damašku a zlatého brokátu. V síti zavěšené vysoko nad jejich hlavami byly tisíce sušených semen velkých j ako lískové ořechy. Šlo o semena rostliny zasvěcené tomuto božskému páru. Jejich obrovský počet ve svatyni symbolizuje všemocnost a všudypřítomnost boží. Moji pozornost zaujala i dvojice zrcadel ve velikosti lidské postavy, která byla nainstalována po stranách oltáře. Zrcadla byla zasazená do cínových rámců a bylo zřejmé, že si svou kvalitou v ničem nezadají se slavnými benátskými výrobky.

„Ta zrcadla splňují určitý účel," řekl mi kněz. „Věřící, stoupenci Šivovi, mají uloženo, že když putují do posvátného města, jako je Kanchipúram, musí v něm navštívit všechny svatyně zasvěcené tomuto bohu. Tb je *bhakti*, cesta úplného odevzdání se božstvu. Zde v Kanchipúramu však stojí 108 chrámů zasvěcených Šivovi. Jistě si umíte představit, kolik času by člověk potřeboval, kdyby měl všechny chrámy navštívit a v každém z nich absolvovat předepsané rituály. Tblík času nikdo nemá. Proto přišel již před několika staletími jeden z vládců Pallavy

na nápad, jak by mohl svým poddaným takovou námahu ušetřit. Kdo oltář obejde, zahlédne v zrcadlech nejenom sebe, ale i 108násobný odraz obou božstev. Když tedy vykoná puju před tímto oltářem, splní tím zároveň také závazek, který pro něj vyplynul z toho, že přišel do svatého města Kanchipuramu uctít boha Sivu. Skutečně efektivní metoda uctívání, kterou vymysleli vládci Pallavy! Ne nadarmo je tato královská dynastie dodnes proslavená svou zdatností a nápaditostí."

Narjan poté odříkal nesčetné modlitební mantry a silným barytonem intonoval *bhájany* k počtě obou božstev. Ačkoli ve vnitřních prostorách chrámu vládl - přes extrémní vedro venku - příjemný chlad, zde jsem cítil zvláštní dusnou atmosféru, v níž mi vystupoval pot ze všech pórů těla. Ve vzduchu jako by se vznášel temný tón vracející se ozvěnou jako vzdálený monotónní zpěv - zvuk ticha.

„Sívá je mocný bůh. Tb je jeho energie," pošeptal mi Narjan. Náhle se ozvalo dlouhé vibrující dunění, které nás vyděsilo. Rozezvučely se *mridangy*, bubny, a k nim se pak přidaly flétny a další nástroje. Místnost se naplnila hudbou, jakou jsem ještě nikdy neslyšel. Začal ceremoniál. Očistil jsem se v plamenech posvátného ohně. Narjan mi na čelo vyznačil červenou barvou *thiku*, třetí oko. Pak mi udělil Šivovo požehnání tím, že na mou hlavu položil bohatě zdobenou přílbici ze stříbrného plechu, která symbolizuje Šivovo chodidlo. Neustále přitom odříkával posvátné mantry. Dotyk chladného kovu na mě zapůsobil jako elektrický výboj. Měl jsem pocit, jako bych se najednou ocítl v proudu mohutné energie, spojující v sobě síly kosmu a země.

Když jsem se s Narjanem srdečně rozloučil a vyšel jsem ze svatyně, zbarvily paprsky právě zapadajícího slunce mohutné gopúramy chrámu do zlatová. Zvedl se příjemný větřík a já, unášen proudem větrících a turistů, jsem se ubíral k hotelu, v němž jsem byl ubytován. Byl jsem malátný únavou, ale spokojený - zase jednou mě tato země dokázala překvapit. Na posvátné město začal padat soumrak.

Druhého dne po snídani jsem se sešel s panem Davisem, svým tlumočnickem. Pan Davis byl původně úředníkem indických drah. Poznali jsme se v Madrásu, v hotelu, kde jsem byl

ubytován a kde si on trochu vylepšoval svůj skromný důchod jako účetní. Tento muž ovládal vedle hinduistiny a tamilštiny ještě několik místních dialektů. Proto jsem byl velmi rád, když projevil i přes svých sedmdesát let ochotu provázet mě do Kanchipuramu jako tlumočnick. V knihovně palmových listů pana Balasubramaniama se hovořilo jen tamilsky takže přítomnost tlumočnicka byla pro zahraniční návštěvníky naprostou nezbytností.

Pan Davis pocházel z křesťanské rodiny, kterých je v jižní Indii poskrovnu. Můj řidič Kumar byl naproti tomu muslim. Oba muži ovšem hořeli zvědavostí poznat knihovnu palmových listů stejně jako já, nehledě na to, že je to vlastně hindui-stická záležitost. Náboženské předsudky a nesnášenlivost, obvyklé v našem takzvaném civilizovaném světě, byly těmto mužům - stejně jako majiteli knihovny palmových listů panu Balasubramaniamovi - naprosto cizí. Všichni se chovali ke krajanům jiné víry i k návštěvníkům z Evropy se stejnou srdečností a přátelstostí.

Knihovna palmových listů v Kanchipuramu se nachází ve velkém, ale skromně vybaveném domě při výjezdové silnici na Chengalpattu. Její existenci prozrazovala jen prostá tabulka vedle autobusové zastávky, s šípkou a nápisem *Sri Agathyar Nadi Jothida Nilayam*. Náhodný okoljdoucí by knihovnu mohl považovat za vícegenerační dům nějakého obchodníka nebo úředníka. Na prahu domu nás uvítal mladý muž s příjemným úsměvem.

^Já jsem Siddhárta," překládal Davis mladíkova slova. „Mistr sám se nyní nachází mimo město. Kromě toho poskytuje pan Balasubramaniam osobně výklad nádí už jen výjimečně. Není již nejmladší, proto přenechává tuto práci svým žákům a sám se soustřeďuje na jejich výuku. Až pan Balasubramaniam jednoho dne opustí svou tělesnou schránku, musí vedení knihovny převzít důstojný nástupce, jak to vyžaduje tradice." Siddhárta, mladý vykladač palmových listů, byl podle všeho jedním z aspirantů na tuto pozici. Ostatní vykladači a jejich asistenti se k němu chovali s velkou úctou. Siddhárta mě zavedl do knihovny, v níž probíhalo v oddělených prosto-

rách několik výkladů palmových listů souběžně. V dalších místnostech se tísnili čekající klienti. Všichni přítomní byli téměř bez výjimky Indové.

„Takhle to tady vypadá každý den“ řekl Siddhárta téměř omluvným hlasem. Bylo mu nepříjemné, že musí nechat evropského hosta cekat. „Naše knihovna je velmi známá, a to nejenom ve státě Tamil Nadu. Lidé přijíždějí i z velké dálky a žádají radu.“

Někteří klienti skutečně přijeli až z Kalkaty nebo Bombaje. Jedna rodina se dokonce dostavila až z Nového Dillí, města jinak britsky střízlivého a skrz naskrz světového. Některé návštěvníci se chtěli jen dozvědět něco víc o svém osudu, jiní měli zcela konkrétní otázky a palčivé problémy, v nichž potřebovali poradit. Lidé se obvykle musí pro reading v knihovně pana Balasubramaniamu objednat několik měsíců dopředu. Já dostal svůj termín jen díky dojemné neodbytnosti a četným známostem pana Davise. Tyto kontakty měl ještě z dob, kdy jako úředník státních železnic cestoval křížem krážem po celé Indii. Ačkoli vykladači i jejich asistenti vykonávali svou práci klidně a důstojně, vládla v knihovně atmosféra jako v úlu. Tady si asistenti poznamenávali nezbytná data klientů, tam zase přicházeli vykladači z archivu a nesli pod paží několik svazků palmových listů. Ze všech stran bylo slyšet hlasy vykladačů, kteří přednášeli příjemným melodickým hlasem starobylé texty. Také Siddhárta musel ke svému dalšímu klientovi. Ujistil mě však, že se mi bude věnovat hned po obědě. Smířil jsem se tedy s několikahodinovým čekáním a posadil se na dřevěnou lavici na zastřešené verandě.

Brzy jsem na sebe upoutal pozornost čekajících Tamilů. Než jsem jim však stačil odpovědět na otázky, odkud a proč jsem přišel, dostavil se znovu Siddhárta a požádal mě, abych s ním zašel k jeho asistentovi. Rámu měl za úkol poznamenat si základní údaje o klientech. K tomu, aby našli příslušný palmový list, potřebovali zdejší vykladači pouze první písmeno návštěvníkova vlastního jména a otisk jeho palce. Tento otisk byl přitom snímán různým způsobem, podle toho, zda šlo o muže nebo o ženu. Mužům byl snímán otisk pravého palce,

ženám otisk levého. Tb mě poněkud překvapilo vzhledem k tomu, že levá ruka je v Indii obecně považována za „nečistou“: je používána pro všechny úkony prováděné pod úrovní pasu a u nejchudších vrstev dodnes nahrazuje toaletní papír. Pro věštění však hrála tato očistná pravidla zcela zjevně jen podřadnou roli. Rámu mi sdělil hlasem nepřipouštějícím dis-kuzi nebo pochybnosti, že tento postup kdysi nařídil sám osvícený riši Šrí Agasthya osobně. Poté Rámu zastrčil do náprsní kapsy své kurty lístek s otiskem mého pravého palce a krasopisně namalovaným písmenem T. „Nyní půjdu do archivu vyhledat váš palmový list,“ oznámil mi. „Jakmile jej přinesu, začne Siddhárta s výkladem nádi.“

Znovu jsem se tedy posadil mezi čekající. Mladá rodina vedle mě přicestovala i se dvěma malými dětmi až ze Spojených států. „Vlastně žijeme v Oregonu, ale vždy jednou za rok se vracíme do Indie,“ vysvětlil mi muž. „Moji rodiče bydlí zde v Kanchipúramu. Každé návštěvy využijeme k tomu, abychom zašli také do zdejší knihovny palmových listů. Zatím jsme nikdy nelitovali, když jsme se řídili radami, které nám poskytl Šrí Agasthya.“

Chtěl jsem se o jeho zkušenostech s knihovnou palmových listů a s jejími předpověďmi dozvědět co nejvíc. Zajímala mě i historie vzniku tohoto místa. „Pokyny a podněty, které nám dává Šrí Agasthya, bereme naprosto vážně a snažíme se podle nich žít. Avšak co se historie této knihovny týče, mohu vám říci pouze to, že za jejího zakladatele je považován osvícený riši Agasthya a že je údajně velmi stará. Říká se, že existuje nejméně od té doby, co byl postaven chrám Vaikuntha-Peru-mal. A ten byl v našem městě zbudován před více než tisíci lety. Je však docela dobře možné, že knihovna je ještě starší než tento chrám. Ale pro nás není otázka, kdy přesně knihovna vznikla, koneckonců příliš důležitá. Podstatnější pro nás je, co stojí v textech palmových listů a jaký to může mít užitek pro náš život.“ Během pozdějšího rozhovoru se Siddhártou jsem se dozvěděl, že knihovna palmových listů v Kanchipúramu skutečně patří k nejstarším svého druhu a již po několik staletí je provozována tradičním způsobem. Budoucí vykladači nádi

bydlí a pracují v mistrově domě jako jedna velká rodina a jejich náročná příprava trvá dlouhou řadu let. Když mistr ucítí, že se blíží jeho konec, vybere svého nástupce; ten pak převezme řízení knihovny i výuku adeptů. Říši Agasthya, mytický zakladatel knihovny, je v jižní Indii uctíván dodnes. I on patří k Velkým starcům, mudrcům dávného věku, kteří uchovali a dál předali prastaré vědění o dřívějších dobách a zaniklém „třetím světě“, kontinentu Kaskaře. Doslovný význam jeho jména je „ten, který zdolal kopec“. Údajně byl totiž prvním, kdo překročil bájně pohoří Vindja a přinesl tak hinduismus i do jižní Indie. Avšak tento syn Mitry a Waruny je uctíván i jako tvůrce starotamilského písma. Před více než tisíci lety, tedy dlouho předtím, než se začali zaznamenávat historie, legend a náboženských nauk zabývat indiští básníci a učenci, byly pod Agasthyovým vedením sepsány texty palmových listů - písmem, které stvořil speciálně k tomuto účelu. Údajně to jsou stejné písemné znaky, jakými jsou napsány texty na kamenných deskách objevených koncem 19. století v Kanchipúramu Jamesem Churchwardem, které popisují zánik bájně země Mu (kontinentu Kaskara). Texty zaznamenané starotamilským písmem na palmových listech a též na Churchwardových deskách se dají svým způsobem přirovnat k informacím ukládaným do počítače. V obou případech jde o to, umístit co nejúspornějším způsobem a za použití omezeného počtu znaků co nejvíc informací na nosič, jehož kapacita je omezená. Siddhárta mi také řekl, že v domě pana Balasub-ramaniama žije a pracuje už téměř patnáct let. Jako první věc si musel osvojit starotamilské znakové písmo a četné možnosti interpretace jednotlivých znaků a jejich kombinací. Během prvních let výuky patří k hlavním žakovým úkolům přepisovat pomocí písátka a jehel texty ze starých a špatně čitelných listů na nové listy. To mu pomáhá rychleji proniknout do zpočátku nezvyklých pojmů a formulací starotamilsčiny, V průběhu další výuky je vedle ovládnutí jazyka kladen důraz také na duchovní a spirituální přípravu nastávajícího vykladače nádl. K ní patří nejenom znalost náboženských zpěvů a rituálů, bez nichž se neobejde bohoslužba v hinduistickém chrámu, ale

i praktikování jógy a fyzická cvičení, která mají žakoví otevřít přístup k duchovním světům, aby pak mohl přijímat energii říšiho Agasthyi. Koneckonců se i zdejší vykladači palmových listů nepovažují za nic jiného než za média, jejichž prostřednictvím promlouvá moudrý říši. Siddhárta sám již praktikuje jako nádl reader osm let, zpočátku pochopitelně pod vedením a dozorem svého mistra pana Balasubramaniama. Dnes již pracuje samostatně. Nijak se ovšem neskrýval s tím, že čtení a výklad starých textů je pro něho dodnes výzvou a těžkým úkolem, při jehož zvládnání se stále znovu učí novým věcem.

„Tak si to ale Srí Agasthya také přál," vysvětlil mi Siddhárta. „Výklad nádl tedy pomáhá nejen klientovi v tom, aby lépe pochopil svůj osud a úkol svého života, ale i samotnému vykladači tím, že jej zdokonalování se v tomto umění přibližuje k mokše, vysvobození z věčného koloběhu znovuzrození." Na tento rozhovor, který předcházela vlastnímu výkladu nádl, jsem musel čekat několik hodin. Takové čekání je pro Evropana žijícího v neustálém stresu a hektickém shonu skvělým cvičením trpělivosti; navíc mu názorně přibližuje uvolněný, stoický přístup Indů k vyřizování každodenních záležitostí. Pojem času je zde vnímán naprosto odlišně. Spolu se mnou čekala na své nádl reading mladá Korejka. Byla tu již čtvrtý den a věděla, že na ni přijde řada až o den později. „Pan Balasubramaniam mi řekl, že v mém palmovém listu je zdůrazněno, že výklad obdržím teprve zítra," sdělila mi. „Doma studuji indickou filologii a až do odjezdu jsem se zabývala jen svou dizertačn prací. Považovala jsem za skvělý nápad vypravit se sem a doplnit si teoretické znalosti praktickou zkušeností s texty palmových listů. V mých očích jsou tyto dokumenty ideálními autentickými objekty filologického studia. Výklad nádl je koneckonců umění staré několik tisíc let a představuje integrální součást indické kultury. Jak jsem se dozvěděla od pana Balasubramaniama, palmové listy knihovny v Kanchipúramu jsou v průměru asi 700 let staré. Zpočátku jsem si ani pořádně neuvědomovala, jaký význam mají tyto rozsáhlé archivy a množství informací v nich uložených nejen pro hinduisty, ale i pro všechny ostatní, kdo s nimi přijdou do styku. Nyní,

během čekání na svůj výklad nádí, mám dost času o tom přemýšlet - a také o tom, co bylo skutečným důvodem mé cesty do Indie, co si od toho v nejhlubším koutku své duše slibuji."

Siddhárta mi později vyprávěl, jak knihovna palmových listů v Kanchipúramu kdysi vznikla. Za středisko umění výkladu nádí bylo původně považováno starobylé město Tiruchi-rapalli, lidově nazývané Trichy. K tomuto místu se váží dlouhé a slavné dějiny. V prvním tisíciletí našeho letopočtu zde vládli - po mocenských bojích, během nichž se štěstěna přikláněla hned na jednu, hned zase na druhou stranu - Pallavové a Pan-duové. V desátém století se stali novými vládci Cholové. Po dlouhou dobu bylo Trichy jedním z jejich nejvýznamnějších mocenských center. Když se říše Cholů rozpadla, přešlo město do rukou dynastie Vijayanagarů z Hampi. Ti je museli v roce 1556 po prohrané bitvě postoupit dekkanskému sultánovi. Také v 18. století, kdy mezi sebou v oblasti jižní Indie soupeřily o vliv Francie a Anglie, hrálo město významnou úlohu. Nejznámějším symbolem tohoto životem kypícího města je dnes chrám Vinayaka (Angličany nazývaný Rock-Fořt). Je postaven na masivní kamenné pyramidě a majestátně se tyčí nad městem. Návštěvník, který zdolal 437 schodů vedoucích na vrchol pyramidy, může vstoupit do chrámu i v případě, že není hin-duistického vyznání. Každý také může obdržet požehnání od chrámového slona, který přijímá obětní dary ve formě peněz i naturálií. Peníze poctivě předává svým opatrovatelům, dary v podobě banánů, ananasů a sladkostí si nechává pro sebe. Z platformy chrámu Vinayaka se nabízí úchvatný pohled na celé město. Z moře kokosových palm přitom jasně vyčnívá druhý známý symbol Trichy - chrám Srirangam. Tento rozsáhlý chrámový komplex se nachází na ostrově uprostřed řeky Cauvery a rozkládá se na ploše téměř tří čtverečních kilometrů. Chrám zasvěcený bohu Višnuovi je obehnán sedmi koncentrickými zdmi a pyšní se 21 gopúramy. Komplex je jednou z největších sakrálních staveb v celé Indii. Podle legendy sepsal právě zde ríši Agasthya se svými žáky původní texty palmových listů, jejichž opisy jsou dnes přechovávány v knihovně v Kanchipúramu. Siddhárta mě ujišťoval, že v současné době

jsou v knihovně uloženy životopisy zhruba 500 000 lidí. Za vlády rádžů z Vijajanagaru bylo středisko výkladu nádí přeloženo z Trichy do Vaithisvarankoilu, z něhož se postupem doby stalo duchovní centrum jižní Indie. Nádí reading je v Kanchi-púramu dodnes prováděno v duchu tradic šuká nádí, prvmmi vykladači, keři sem kdysi dávno přišli, byli žáci školy ve Vaithisvarankoilu. Knihovna palmových listů v Kanchipúramu však rychle získala dobrou pověst po celé jižní Indii. Klienti sem přicházeli z daleka, aby si vyžádali radu a pomoc při řešení svých problémů. Neodradily je ani námaha a nebezpečnost dlouhého putování, nelitovali vynaložených prostředků. A tak je tomu dodnes.

Koluje zde legenda o jistém bohatém obchodníkovi z Kalka-ty, který vyhledal knihovnu palmových listů v Kanchipúramu. Chtěl vědět, zda manželství, které nedávno uzavřel jeho jediný syn, bude šťastné a zda mu snacha daruje vnuka, tolik potřebného pro zajištění další existence rodu. Vykladač palmových listů však obchodníkovi sdělil, že se nedočká žádných vnoučat - ani chlapců, ani dívek. Muž byl nejprve překvapen a pak rozhořčen. „Palmový list lže," prohlásil. „Můj syn i snacha jsou mladí a zdraví. Proč by neměli mít děti?" Když vykladač nádí trval na svém, obchodník se rozzuřil: „Všude rozhlásím, jaké lži jsi mi tady vykládal!"

„Mysli na to, co přesně palmový list uvádí," odpověděl mu reader, „a myslí také na to, jak nejlépe naložit s časem, který ti ještě zbývá."

Obchodník však nad mudrcovými slovy jen mávl rukou a vyběhl rozčileně z knihovny. Ve svém rozrušení nevnímal varovné syčení kobry vyhřívající se na cestičce v trávě a přišel až k ní. Had jej uštkl. Jakákoli pomoc byla marná, muž o něco později zemřel v deliriu. Jeho syn a snacha měli v následujících letech celou řadu dětí, chlapečků i holčiček. Obchodník se však žádného vnoučete nedočkal.

Tato legenda může být pouhou smyšlenkou, já sám jsem se ovšem stal svědkem dosti podobného případu. Mladí manželé z Japonska cestovali po jihu Indie a pochopitelně si nechtěli nechat ujít příležitost k návštěvě proslulé knihovny palmo-

vých listů v Kanchipúramu. Jejich palmové listy byly také rychle nalezeny a výklad nádí mohl začít. Všechny informace, které text obsahoval, byly správné. Manželský pár byl unesen. O to nepřijemnější byla reakce mladého Japonce, když mu vykladač nádí sdělil, že jeho rodiče již nejsou naživu. Vždyť se s nimi teprve před několika dny rozloučil ve svém rodišti Kóbe a oba byli naprosto zdraví! Přinejmenším v tomto bodě se tedy palmový list nepochybně mylí. Byl přivolán pan Balasubrama-niam, aby vzniklý spor rozsoudil. Po pečlivém prostudování textu však i on potvrdil správnost původní interpretace svého žáka. Mladý Japonec trval na tom, že do Japonska zatelefonuje, aby vykladačům nádí dokázal, že jsou na omylu. Pan Bala-subramaniam mu ochotně nabídl telefon ve své kanceláři. Po několika neúspěšných pokusech se přece jen podařilo navázat s Japonskem telefonické spojem. Na druhé straně se ozval Japoncův tchán a mladý muž se zhroutil v pláči, když se od něho dozvěděl, že jeho rodiče jsou opravdu mrtví, protože se stali obětí zemětřesení, které předešlého dne postihlo právě město Kóbe.

Siddhárta mi řekl, že připravil všechny rukopisy palmových listů, které vykazují jistou afinitu se základními znaky mé osoby - tedy otiskem palce, počátečním písmenem mého jména a astrologickou konstelací, která se váže k datu mé návštěvy. Pokud budou další základní fakta týkající se mé osoby souhlasit s tím, co je v textu určitého listu uvedeno, může reading pokračovat dál. Pokud se vyskytnou nesrovnalosti, list bude vyřazen z výběru a začne se znovu s jiným. V první linii šlo o to, ověřit správnost mého jména a data narození a jmen mých rodičů. Tak začala hra na otázky a odpovědi, během níž si Siddhárta ověřoval, zda údaje uváděné na palmovém listu souhlasí s realitou. Šlo přitom vesměs o údaje týkající se mé minulosti a mé současné situace. Pan Davis tlumočil plynně a přesně. Chvillemi však nedokázal zadržet úsměv - nechápal, proč někdo váží dalekou cestu až z Evropy jen proto, aby si dal od místního vykladače nádí přečíst z nějakého starého dokumentu, jak se jmenují jeho rodiče. „Na základě tohoto palmového listu, který si dovolím označit za

váš kartotékový list, bude nyní možné najít v archivu veškeré informace o vašem životě," oznámil mi nakonec Siddhárta. „Vyhledáme odpovídající rukopis, který sestává z dvanácti obecných kapitol, jež nazýváme *khandamy*. Tyto *khandamy* popisují jednotlivé sféry tazatelova života. Kromě toho existují čtyři další, speciální *khandamy*, vztahující se ke specifickým otázkám. Posledně jmenované *khandamy* však klient - lhostejno zda Ind nebo cizinec - nikdy nespátří; jsou přístupné jen vykladačům nádí. Dnes pro vás otevřu první kapitolu, která obsahuje obecné údaje týkající se nejširších souvislostí vaší současné inkarnace a vaší rodiny, a to až k okamžiku, kdy opustíte svou tělesnou schránku. Text prvního *khandamu* pak napíšete v současné tamilštině do zvláštního sešitu, založeného za tímto účelem. Potom jeden z mých asistentů znovu text nahlas přečte. Obsah je zároveň nahráván na audiokazetu. Na základě textu a zvukové nahrávky bude váš tlumočník schopen bez problémů přeložit obsah prvního *khandamu* do angličtiny."

A tak to skutečně proběhlo. O dvě hodiny později jsem obdržel slíbený sešit s textem i kazetu a pan Davis se mohl pustit do práce. Jak Siddhárta předpověděl, překlad do angličtiny proběhl bez potíží. Již druhého dne ráno mi zářící pan Davis předložil plody svého překladatelského úsilí. A stálo to skutečně za to. Na šesti hustě popsaných stranách sešitu jsem měl anglickou verzi obsahu první kapitoly svého palmového listu. Stejně jako v obou předcházejících případech byly i zde v Kanchipúramu všechny údaje, které se daly ověřit, naprosto přesné a správné. Tato první kapitola pochopitelně neobsahovala tak detailní informace, jaké mi poskytl výklad v Madrásu nebo v Bengalúru. To však také nebylo účelem první kapitoly, která obsahovala jen nejobecnější údaje týkající se základních souvislostí mé současné inkarnace. Podrobnější výklad základních motivů měl následovat v dalších kapitolách. Na rozdíl od knihoven v Madrásu a v Bengalúru musí tedy návštěvník knihovny v Kanchipúramu absolvovat několik - přesněji řečeno až 16 - nádí, pokud se chce dozvědět všechny informace obsažené v Jeho" *khandamech*, včetně *khandamu* tajných. Zpravidla to

však probíhá tak, že klient se dostaví na další reading vždy až několik dnů, týdnů nebo dokonce měsíců poté, co byl seznámen s obsahem předešlé kapitoly. Každý khandam (s výjimkou prvního) je zaměřen na určitou oblast života. Například druhá kapitola se týká klientova vzdělání, jeho profese a majetkových poměrů. Pátá kapitola zase pojednává jen o osudu klientových dětí, případně vysvětluje, proč je klient bezdětný; naznačuje pak možnosti, jak lze problém vyřešit, počínaje lékařskými zásahy a konče adopcí. V sedmé kapitole se hovoří o lásce a partnerství a jsou uvedeny astrologické parametry ideálního partnera. Tyto údaje jsou někdy tak přesné, že se klient dokonce dozví, kdy a kde se s nastávajícím partnerem poprvé setká. Osmá kapitola pojednává o zdravotních a dalších existenčních rizicích dotyčného i o možnostech, jak jim předejít. Kromě toho jsou zde přesně popsány okamžik, místo a okolnosti klientovy smrti. Devátá a jedenáctá kapitola se zabývají výhradně spirituálními otázkami, především otázkou smyslu a náplně současné existence a úkoly, které by měl klient v tomto životě zvládnout. Probírají se tu i možnosti jeho dalšího duchovního růstu například prostřednictvím studia u určitého mistra nebo sounáležitosti s některou náboženskou obcí. Devátá kapitola se především soustřeďuje na návštěvy posvátných míst a jogínská nebo tantrická cvičení. Jedním takovým tradičním cvičením, které má navodit spojení se základní energií vesmíru, je *surja namaskar* neboli modlitba ke slunci. Provádí se časně zrána, aby praktikující absorboval energii vycházejícího slunce. To prospívá krevnímu oběhu a trávicímu ústrojí. Jedenáctý khandam se dotýká i otázky doby a místa příští inkarnace, případně možnosti vyprostit se z koloběhu znovuzrození na tomto světě.

Knihovnu palmových listů v posvátném městě Kanchipúra-mu jsem opustil s pevným přesvědčením, že o texty zde uložené bude i nadále dobře postaráno - navzdory tomu, že indická společnost a kultura jsou vystaveny silicím vlivu sekularizace a expandujícího turistického ruchu. V tom se projevuje mimořádná síla tradice udržované po několik tisíc let. Znalosti řišů, předávané z generace na generaci, nezaniknou. Při

svých cestách do Indie jsem navštívil tři knihovny palmových listů a přesvědčil jsem se, že jejich předpovědi jsou naprosto přesné.

V roce 1999 jsem pak navštívil ještě jednu knihovnu palmových listů, o níž jsem se dočetl v různých publikacích. Nachází se v městečku s komplikovaným a téměř nevyslovitelným názvem Vaithisvarankoil, ležícím jižně od Chidambara-mu. Tady mě čekalo velké překvapení. Místo jedné knihovny vedené panem Poosou Muthem jsem jich tady našel hned deset! To mě poněkud zmátlo, vzhledem k tomu, že údajně mělo být v celé Indii těchto knihoven jen dvanáct. Vykladači nádí ve Vaithisvarankoilu mi to později vysvětlili. Zdejší knihovny jsou podobně jako knihovna palmových listů v Kanchi-púramu pozůstatkem obrovské knihovny rádžů z Tanjavuru, v níž se původně - v 18. století - nacházelo na 300 000 rukopisů palmových listů. Ty ovšem obsahovaly nejenom životopisy, ale také souhrn veškerého tehdy známého vědění. V polovině 18. století se rádžové z Tanjavuru zúčastnili povstání Hydera Alího a Tipuy Sultána proti cizácké vládě tehdejší koloniální mocnosti Velké Británie. Povstání však bylo potlačeno a rádžové ztratili zbytek své nezávislosti i velkou část svého majetku. Britům padla do rukou i jejich knihovna. Protože si s nesrozumitelnými texty neuměli nic počít, prodali rukopisy palmových textů jedné z rodin klanu Panditů. Potomci tohoto rodu knihovnu opatrovali a část jejích textů dodnes užívají pro výklad nádí. Rukopisy týkající se dějin a přírodních věd se už dnes nepoužívají, jsou však nadále uchovávané. V současné době se jednotlivé části původní knihovny rádžů nacházejí u více než dvaceti rodin ve Vaithisvarankoilu, Tanjavuru a Kanchipúra-mu. Z toho také vyplývá, že ne každý klient najde v kterékoli knihovně svůj palmový list.

Všechny čtenáře, kteří zvažují, že se rovněž vydají do Indie a začnou pátrat po „svém palmovém listu“, avšak nevědí, ve které z knihoven mohou být úspěšní, bych na tomto místě rád ujistil o jedné věci: Každý skutečný vykladač nádí se vyznačuje nejen skromností, pohostinností a hlubokou spiritualitou, ale také obsáhlými znalostmi vědeckých nauk a jejich uplatňo-

váním v praxi. Nádí reading by se tedy nemělo spojovat s tím, kolik za ně budete muset zaplatit; jde tu v první řadě o otázky, které vás vnitřně silně zaměstnávají a na něž doufáte dostat během výkladu nádí odpověď. Není přítom ani nutné, abyste kvůli tomu jezdili do kulturně mimořádně zajímavé, ale zároveň tropicky horké jižní Indie. Rovněž v severních oblastech indického subkontinentu, v Paňdžábu, naleznete ve městě Hošiarpur knihovnu, která se odvolává na riših Bhrígú. V tomto smyslu se tato knihovna osudů také nazývá *Bhrígú Santa*. Texty zde ovšem nejsou napsány na palmových listech, nýbrž na papíře připomínajícím pergamen. Slyšel jsem však, že někteří vykladači, ovlivnění duchem moderní doby, začali prastaré texty zadávat do počítače. Je tedy docela dobře možné, že v budoucnosti třeba půjde vyžádat si svůj osobní výklad nádí online přes internet. Otázkou ovšem je, zda něco takového odpovídá původním představám rišiů. Má osobní zkušenost mi říká, že pouhý příjem informací v rámci výkladu nádí sám o sobě nevyvolá v životě klienta změnu. K tomu je zapotřebí získat osobní zkušenost s tisíciletou kulturní tradicí Indie i s jejím každodenním životem. Jen takovýto zážitek dokáže změnit navykklé vzorce chování a nazírám a otevřít dveře nové životní orientaci. Není pochyb o tom, že mé cesty do Indie a zážitky s nimi spojené změnily zásadním způsobem jak můj život, tak i můj obraz vidění světa. Avšak přestože se fenoménem knihoven palmových listů zabývám již několik let, jsem si naprosto jist, že je to teprve začátek nové a dlouhé cesty, která začala v srpnu roku 1993.

DĚDICTVÍ RIŠIŮ

Celá řada otázek kolem knihoven palmových listů zatím není dostatečně objasněna - především ta, co se stalo s jejich tvůrci. Kam odešli rišiové, velcí mudrci dávných věků? Přezkoumal jsem řadu legend a mlhavých^ zpráv a stále znovu jsem přítom narážel na záhadný pojem *Šambala*. Protože je to tibetský výraz, bude nejlepší, když jej vysvětlí Tibetan. Současný čtrnáctý dalajláma jej v roce 1981 definoval svým tehdejšími žákům, které zasvěcoval do kalačakra-tantrismu, takto:

Kalačakra-tantra vždycky neodmyslitelně souvisela se zemí zvanou Šambala - s jejími šestnácti správními oblastmi, s jejími králi a královskými družinami. Když však před sebou rozložíš mapy a budeš tuto zemi hledat, nenajdeš ji. Je to podle všeho čistá země, kterou lidé nemohou jednoduše vidět a navštívit, s výjimkou těch, jejichž karma a zásluhy jsou dostatečně zralé. Podobně jako je tomu v případě Radostné čisté země, nebeských oblastí, Blažené čisté země a hory Da-La. I v případě, že Šambala je reálná země - skutečná čistá země - nemůže se do ní obyčejný člověk jen tak dostat. Snad to bude možné, až lidé dokážou konstruovat vesmírné lodě, které se budou pohybovat nadsvětelnou rychlostí. Zatím se však může do Šambaly dostat pouze ten, kdo má mimořádné zásluhy.

Dalajlámův tajemník Khamtul Jhamyang Thondup doplnil tento popis následujícím prohlášením: *Podoba, v jaké se Šambala jeví, závisí na duchovním rozpoložení jednotlivce. Proto je těžké přesně ji popsat.*

Nauka kalačakra-tantry však říká, že Šambala je vytvořená z atomů pěti elementů promítaných do středu prázdného prostoru. Pokud je jevová podoba Šambaly závislá na duchov^ nich kvalitách nazírajícího, může platit všechno, co o ní bylo řečeno, stejně dobře třeba o Londýnu, Paříži nebo Tokiu. Každému se bude toto místo jevit jinak - někomu jako peklo, jinému zase jako nebeský ráj, dalšímu coby očištec. I zde se projevuje nesmírná moc, kterou má nad všim mája - iluze hmotné-

ho světa. Ve skutečnosti neexistuje ostrý předěl mezi hmotným a nehmotným, mezi světem materie a světem ducha. Co jiného je nějaké město nežli výsledek myšlenek milionů lidí v průběhu staletí nebo dokonce tisíciletí? Město je uskutečněním kreativních idejí těchto lidí - více nebo méně zdařilých a estetických. Stejně dobře je tedy možné připustit, že Samba-la je reálným místem pro všechny kdo je vidí, podobně jako je Berlín reálným městem pro každého, kdo se v něm pohybuje. V současnosti se Šambala nachází za hranicemi toho, co dokážeme postihnout našimi smysly; je však docela dobře možné, že tomu tak nebylo vždy. Za otce kalačakra-tantry je tradicí považován Siddhárta Gautama, historický Buddha. Ten tuto nauku zformuloval na přání Suchandry, tehdejšího krále Šam-baly. Také Suchandroví následovníci udržovali tradici kalačakra-tantry živou, takže mohla být v 10. století přenesena do Indie.

Obyvatelům Sambaly je připisována nejenom velmi vysoká morální a společenská úroveň, ale i na naše poměry vysoce vyvinutá technika a především mimořádné duchovní síly. Jde tu především o schopnosti, jimiž disponují i ríšiové. Obyvatelé Sambaly dokážou pomocí levitace překonávat gravitační síly, dorozumívat se mezi sebou telepaticky na velkou vzdálenost a objevovat se na několika místech současně (schopnost bilo-kace). Tyto bytosti mohou vykonávat i takzvané astrální cesty. Především v knihovnách palmových listů, ale také mezi prostým obyvatelstvem Paňdžábu se udržuje legenda, podle níž odešli ríšiové na počátku železného věku - káli jugy - do Sambaly poté, co byla při zániku „třetího světa“ zničena velká část jejich kulturního dědictví. Z tohoto bezpečného místa sledují a budou i nadále sledovat osudy lidstva až do té doby, než se lidé vypracují na duchovní úroveň, která jim umožní rovněž přesídlit do vyšších sfér.

Ve všech dobách však existovali lidé, kterým se podařilo do této skryté říše ríšiu neboli mahátmů - velkých duší, jak jsou dnes tyto bytosti především v teozofické literatuře nazývány -, proniknout. Nemale proslulosti nabyli v tomto ohledu členové rodiny Roerichů. Nicholas Roerich, nadaný malíř, filozof a ne-

únavný bojovník za světový mír, jeho manželka Helena, činná jako médium pro ríšioho nebo mistra Moryu, a jejich společný syn George, který se později stal profesorem na renomované Yalské univerzitě, podnikli v letech 1925-1928 velkou expedici, při níž procestovali Indii, Čínu a Mongolsko až k hranicím Tibetu. O této cestě napsali několik knih, z nichž jedna měla titul *Šambala*. Pro Nicholase Roericha byla Šambala symbolem nadcházejícího věku světového míru a osvícenství. Vše, co se během expedice zmíněnými zeměmi dozvěděl, zabudoval do svého světonázorového systému. Expedice Roerichových měla i určitou hluboce spirituální, možná dokonce magickou dimenzi. S tím souvisel i jistý politický úkol. Roerichovým však nebylo dopřáno, aby dosáhli svého vytouženého cíle -Lhasy. Protože jim nebyl povolen vstup do města, museli strávit zimu 1927/28 před jeho branami. Nebyli na něco takového připraveni a krutému mrazu padla za oběť řada jejich průvodců a zvířat nesoucích náklad. Ani potom však Nicholas Roerich nepřestal pátrat po místě zvaném Šambala, které charakterizoval takto:

Šambala je posvátné místo, v němž se spojují pozemský svět a nejvyšší duchovní stavy. Lidé Východu vědí, že existují dvě Sambaly - jedna pozemská a jedna neviditelná. Hodně se už naspekulovalo o tom, kde se pozemská Šambala nachází. Podle jedné teorie měla být daleko na severu - záře vydávaná Aurorou Borealis byla považována za záři vycházející právě z neviditelné Sambaly. To však neodpovídá skutečnosti. Šambala se nachází na severu jen zperspektivy Indie. Proto je nutné hledat ji v Himálaji Pamíru nebo Turkestánu, případně v centrální oblasti pouště Gobi.

Ve svých publikacích spojuje Roerich představu Sambaly s legendami o ríšiiích nebo mahátmech a také s idejí podzemní říše Agarthy. V Indii i v Číně Roerichovi stále znovu naráželi na legendy o rozsáhlém systému podzemních jeskyní, který se údajně nachází pod nahorními plošinami centrální Asie. Tyto ohromné podzemní prostory jsou prý dodnes obývány lidem Chůd, pocházejícím z Agarthy. V celé Asii slyšel Roerich zkazky o tomto vysoce civilizovaném mírumilovném národu, který

byl neustálými útoky svých agresivních sousedů donucen hledat útočiště v podzemí. Legendy o Agartě však Nicholase Roe-richa příliš nezajímaly, což čtenáři jeho spisů rychle vycítí. Roerich se o těchto zprávách zmiňuje vlastně jen proto, že souvisejí s legendami o Šambale.

Knihy, které údajně diktoval riši Morya paní Heleně, se věnují otázce, co je takzvaná *agni* neboli oheň Šambaly a jak se budou vyvíjet události na sklonku současné jugs, právě probíhajícího světového věku. Agni je obvykle definována jako „velká věčná energie, které je vsudypřítomná a stále k dispozici.“ Riši Morya předpověděl, že ve čtyřicátých letech 20. století „se energie kosmického ohně přiblíží Zemi a vytvoří nové životní podmínky.“ K tomu pak bohužel skutečně došlo. Kdyby Roerichovi tušili, v jaké formě se *agni* v srpnu 1945 projeví nad japonským městem Hirošimou, určitě by ji lidem Západu tak vřele nedoporučovali,

Asi bychom si na tomto místě měli připomenout, že expedice Roerichových přihlížela 5. srpna 1927 v oblasti Kukuroru klasickému zjevení UFO. Došlo k tomu tedy dvacet let před „oficiálním zrozením“ tohoto fenoménu: až v roce 1947 zpozoroval Američan Kenneth Arnold v oblasti Rocky Mountains formaci neidentifikovatelných létajících objektů. Zatímco Arnold dal těmto objektům poněkud nešťastný název „létající talíře“, čímž je od samého počátku - byť jistě neúmyslně - vystavil zesměšňování, je Roerichova informace podstatně věcnější a střízlivější:

Všichni jsme viděli, jak se cosi velkého a lesklého, protože to odráželo sluneční paprsky, pohybuje vysokou rychlostí od severu k jihu. Když oválný objekt přelétl náš tábor, změnil poněkud směr a vzdaloval se na jihozápad. Zmizel před našima očima v sytě modré obloze. Neměli jsme ani čas vzít do ruky dalekohled. Přesto jsme naprosto zřetelně rozpoznali oválnou formu objektu a jeho zářivý povrch na té straně, jež byla osvětlena sluncem.

*Místní průvodce, starší láma, k tomu úkazu poznamenal: „To je dobré znamení. Jsme ochraňováni. Samotný rigden-yepo (král světa) na nás dává pozor.“ **

Také asijská expedice německého cestovatele a badatele dr. Ernsta Schafera se stala svědkem podobné události. Proto je možné předpokládat, že většina pozorovaných UFO s největší pravděpodobností není mimozemského původu, nýbrž že jde o vimany rišiů ze Šambaly. Ve prospěch této hypotézy hovoří i skutečnost, že posádky těchto objektů mají mimořádný zájem o vývoj lidstva a naší planety. Kdyby tito návštěvníci skutečně přiletli z hlubin kosmu, neměli by důvod nás tak naléhavě varovat před kolektivní sebevraždou v podobě světové války s nasazením jaderných zbraní nebo před katastrofálními důsledky znečišťování životního prostředí. Pokud však na větví, kterou pod sebou podřezáváme, sedí společně s námi i rišiové, mají samozřejmě všechny důvody k zásahu. Legendy o rigden-yepovi a pánech světa se tak rázem dostávají do zcela nového a velmi aktuálního světla. Pro Nicholase Roericha byl rigden-yepo vládcem nové éry Šambaly, jehož příchod oznámili proroci. Ten nyní připravuje neporazitelné vojsko. Roerich ztotožňuje tohoto vládce světa s Maitreyou, posledním avata-rem, který ukončí káli jugu a zároveň zahájí nový věk, satya jugu.

Je možné, že expedice Roerichových sehrála v tomto procesu střídání věků určitou roli. Naznačuje to existence tajuplného kamene z jedné vzdálené hvězdy, který by se dal přirovnat ke kameni grálu z Eschenbachova eposu *Parcival* nebo ke kameni mudrců, v nějž věřila středověká západní alchymie. Větší část tohoto kamene zůstala podle legendy v Šambale, zatímco menší kus je v oběhu v různých oblastech světa. Obě části přitom zůstávají v neustálém spojení pomocí magnetických (nebo duchovních) sil. Velký kámen se podle legendy nachází „ve věži rigdena-yepa“ a vyzaruje odtud pozitivní energii ku prospěchu celého lidstva. Profesor George Roerich vyjádřil domněnku, že tajuplný kámen pochází ze souhvězdí Siria. Jeho úlomek byl prý poslán do Evropy, aby zde napomáhal ke vzniku Společenství národů. Jedním z úkolů Roerichovy expedice pak bylo dopravit úlomek kamene zpět do Šambaly. Některá plátna Nicholase Roericha se k této tajemné misi zcela zjevně vztahují.

I já považuji za jeden z hlavních cílů svých cest a expedic ukázat jak lidem, kteří mě doprovázejí, tak i obyvatelům zemí, které navštěvujeme, že člověk by neměl v druhých vidět možné nepřátele a protivníky, nýbrž především potencionální přátele. V tomto smyslu nestojí problém existence řešů a jejich vlasti Sambaly v ohnisku mého zájmu, jakkoli představuje nedílnou součást mých aktivit ve vnějším světě. Mnohem důležitější je pro mě otázka, jak mohou hledajícímu prospět informace, jež získá v některé z knihoven palmových listů, těchto pokladnic prastaré moudrosti řešů. Když nádi reading potvrdí nějakému návštěvníkovi, že je skutečně na cestě duchovního sebezdokonalování, bude tento člověk možná zklamán, jakmile se později vrátí do reality všedního dne a začne se v něm rozmáhat pocit, že jeho vývoj ve skutečnosti stagnuje. K tomu dojde v případě, že nechá své duchovní vlohy zakrňt. Jen v případě, že bude své nadání dále rozvíjet a bude se řídit pokyny, které obsahoval jeho palmový list, dosáhne toho, co mu vykladač nádi předpověděl. Zklamání budou všichni, kdo si představují, že v Indii absolvují bez velké námahy jakýsi rychlokurz osvícení. Návštěva knihovny palmových listů nemůže uspokojit ani toho, kdo si od ní slibuje pouze potvrzení svého stanoviska v nějaké konkrétní záležitosti. Kdo se sem však dostaví se skutečnými otázkami a s otevřeným srdcem, tomu se dostane odpovědí, po kterých pátrá a které potřebuje pro svůj další duchovní vývoj.

V jedné z kapitol této knihy jsem přirovnal čas k mohutnému vodnímu proudu. Na toto přirovnání bych nyní rád navázal. Výpovědi rukopisů palmových listů představují jakousi duchovní mapu tohoto proudu času - mapu, s jejíž pomocí můžeme řídit loď svého života mnohdy nesnadno zdolatelnými vodami. Mapa nám ukazuje nejen mělčiny, nebezpečné víry a zrádná skaliska, ale můžeme podle ní stanovit i optimální kurz, jímž bychom měli plout. Každý se musí sám rozhodnout, zda se bude tohoto kurzu držet. Dobrý kapitán své mapě věří, zároveň se však řídí i vlastním pozorováním například síly a směru větru. Přesnou dráhu lodí pak stanoví sám. Jakmile se dostane na dohled svého cíle, mapu už nebude potřebovat.

Ve vztahu ke knihovnám palmových listů to znamená, že každý, kdo své duchovní schopnosti průběžně a disciplinovaně rozvíjí, dokáže nejen splnit životní úkoly, které popisuje jeho palmový list, ale může si navíc rovněž otevřít přímý přístup jak k duchovním světům, tak i ke kronice Akaša. Rukopisy palmových listů jsou popisem našeho života. Prožít jej však musíme sami, den po dni, stále nově. Tak se stáváme autory knihy svého osudu.

PROROCTVÍ PALMOVÝCH LISTŮ O BUDOUCNOSTI EVROPY

Do Indie jezdím od roku 1993. Tento subkontinent mě fascinuje při každé cestě něčím novým. V průběhu let jsem tam získal řadu přátel, především v jižní provincii Tamil Nadu. K těmto přátelům patří i můj tlumočnick svámí M. K. Srini-vásan, milý pán, který už překročil šedesátku. Od turistů, jež doprovází, si nechá říkat „Mike“, jelikož se to snadno vyslovuje a pamatuje. Těmto muži vděčím za cenné informace o knihovnách palmových listů i o indické astrologii, kterou sám s vášnivým zaujetím praktikuje. „Mike“ Srinivásan je typický tradiční Hindu, který se nejdříve věnoval naplnění světských životních úkolů - vyučil se dobrému povolání, založil rodinu a vychoval děti, jimž také zajistil dobré vzdělání. Nyní, když nadešel podzim jeho života, se věnuje osobnímu duchovnímu růstu. K tomu patří jak studium astrologie, tak i pravidelné návštěvy chrámů a účast na náboženských ceremoniálech, vegetariánská strava a umírněnost ve všech oblastech života.

Svámímu Srinivásanovi vděčím za to, že se mi podařilo získat několik rukopisů palmových listů ze zrušené soukromé sbírky. Během jedné ze svých indických cest, v létě roku 1998, jsem se o této sbírce doslechl poprvé. V městečku Kadambodhi, asi 6 kilometrů od malebného přímořského letoviska Mahá-balipúramu, tehdy žil Ánandh Rámeš, rolník, který v době našeho prvního setkání už dávno překročil osmdesátku. Tento neobyčejný člověk pocházel z prostých poměrů, v průběhu několika desetiletí se však jako samouk naučil několik starých drávidských jazyků. Kromě jiných ovládal slovem i písmem starotamilštinu a jazyky malayam, grantha a páli. Se svými těžce nabytými znalostmi naložil způsobem vpravdě neobvyklým. Ačkoli se jeho rodina v Kadambodhi rozhodně nepočítala mezi zámožné, vynakládal nemalou část svých skromných příjmů na nákup starých rukopisů palmových listů. Ánandh Rámeš byl bibliofil v pravém slova smyslu. Jeho sbírku tvořilo

téměř 300 svazků palmových textů nejrůznějšího obsahu. Byly mezi nimi recepty podle ayurvědy, staroindické medicíny využívající léčivé vlastnosti bylin; dále vesnické kroniky, astrologická pojednání, náboženské spisy a pohádky. Můj zájem vzbudily především texty prorockého charakteru. Ánandh Rámeš střežil svoje manuskripty jako oko v hlavě, používal je však výhradně k soukromým účelům. Patřil sice ke společenské třídě panditů (staroindických učenců), nebyl však astrolog ani vykladač nádí; s texty palmových listů pracoval pouze pro své potěšení. Není divu, že jej někteří členové rodiny a mnozí vesničané z okolí považovali tak trochu za blázna. Vzpomínám si na náš první rozhovor, při kterém musel můj průvodce Mike trpělivě tlumočit, vzhledem k tomu, že já mluvil jen anglicky a Ánandh jen tamilsky. Ukázalo se, že má velmi dobrý přehled o staroindických eposech, recitoval z paměti púranu a pochlubil se mi i vzácným vydáním *Mahdbháraty*, které bylo jeho nejcennějším pokladem; věřil, že jeho kniha byla kdysi majetkem rádžů z Tanjuru. Když jsem se po odpolední stráveném zajímavou debatou s Ánandhem Rámešem loučil, slíbil jsem mu, že při své příští cestě do Indie jej opět navštívím. K tomu jsem však již neměl příležitost. Moudrý stařec zemřel v lednu 1999, několik týdnů před mou další cestou po indickém subkontinentu.

Pro pozůstalé členy rodiny byla Ánandhova sbírka rukopisů palmových listů prakticky bezcenná. Nikdo kromě něj nedokázal texty přečíst. Je nutné si uvědomit, že spisovná starota-milština je dnes pro většinu Indů stejně nesrozumitelná jako sanskrt. Několik svazků prodali dědici do antikvariátů, určité množství jich zřejmě posloužilo jako topivo v kuchyni. V této situaci se svámí Srinivásan projevil jako anděl spásy. Věděl o mém zájmu o rukopisy i o neutěšené finanční situaci pozůstalé rodiny Ánandha Rámeše. Přesvědčil je tedy, aby se mnou navázali kontakt. Od té doby kupuji při každé návštěvě Indie několik rukopisů z této sbírky. Jednak tím trochu pomáhám Ánandhově rodině, jednak - a to je moje hlavní pohnutka - tím zachraňuji rukopisy před zničením. V Německu jsou nyní k dispozici pro vědecké bádání. Při tomto výzkumu mi pomá-

há několik dobrých přátel a účastní se ho i Ústav tamilistiky při Kolínské univerzitě. Mezi takto získanými texty je i několik příruček ayurvědy a také pojednání o stavbě a používání vimanů - staroindických létajících strojů.

Zcela ojedinělý rukopis se mi podařilo získat v roce 2001. Na tento svazek mě upozornit svámí Srinivásan, který také ovládá starotamilštinu - byť zdaleka ne tak dobře, jak ji ovládal Ánandh Rámeš. Rukopis byl podle všeho částí vícesvazko-vého díla, jakési encyklopedie yothir vědy, věšteckého umění. Svámí Srinivásan mě ubezpečoval, že zmíněný svazek pojednává o budoucnosti národů a celých kontinentů. Tento nezvyklý obsah pochopitelně vzbudil moji pozornost. Svazek jsem tedy zakoupil s úmyslem, že jej dám přeložit do již zmíněného Ústavu tamilistiky při Kolínské univerzitě. Tento plán ovšem nevyšel vzhledem k tomu, že univerzita neměla dostatek pracovníků, kteří by se tak náročnému úkolu mohli věnovat. Nicméně se aspoň potvrdilo, že se skutečně jedná o text prorockého charakteru. Právě díla yothir vědy jsou však pro evropské badatele prakticky nerozluštitelným oříškem - vyžadují totiž nejen dobrou znalost starotamilštiny, ale navíc ještě speciální vědomosti zasvěcenců, kterými pracovníci univerzity pochopitelně nejsou. Příslušní specialisté mi sdělili, že překlad textu by si vyžádal zhruba deset let intenzivní práce - bez záruky, že toto úsilí bude nakonec korunováno úspěchem. Pokud jsem přesto chtěl získat překlad tohoto starodávného textu, musel jsem se vrátit do země jeho původu, do indického státu Tamil Nadu. Než jsem tak učinil, požádal jsem ovšem již dříve zmíněný Ústav iontového záření při Centru jaderného výzkumu v Rossendorfu o určení stáří rukopisu. Analýza pomocí radio-karbonové metody prokázala, že dokument je starý přibližně 440 let. Dověděl jsem tedy, že byl napsán někdy v 16. století. Nikdy se mi však už ale nepodaří zjistit, jakými cestami se dostal do sbírky Ánandha Rámeše.

Po příjezdu do Indie jsem se mohl znovu spolehnout na pomoc svámího Srinivásana. Ten navázal kontakt s vykladačem palmových listů Ganešbabuem Šastrím z chrámového města Kanchipúramu, který se mohl od srpna 2001 překlada

mého rukopisu věnovat. Podle jeho prvních informací měl text tohoto svazku palmových listů obsahovat předpovědi týkající se budoucího světového dění. Ganešbabu Šastrí byl přesvědčen, že velká část textu bude pojednávat o Evropě. „Možná se tam najdou i podněty pro vaše německé politiky," mrkl na mě. Sdělil mi rovněž, že svazky týkající se karmy jednotlivých kmenů a národů byly ve staré Indii standardní součástí knihoven palmových listů. V oněch dávných dobách k nim však měli přístup pouze právě panující vládcí a bráhmanští kněží. Jejich úkolem bylo odvrátit od vlastního lidu a státu případné hrozící nebezpečí. Poté, co byl indický subkontinent dobyt portugalskými, francouzskými a britskými kolonizátory, upadla tato část védské moudrosti v zapomnění. Podle Ganešbabua Šastrího to byli především puritánští Angličané, kdo tvrdě potlačoval starou kulturu Indie.

V rozsáhlých archivech knihoven palmových listů se svazky s proroctvími určitě nacházejí, nejsou však už vůbec nebo téměř vůbec používány, protože si na ně nikdo ani nevzpomene. Vykladači palmových listů se nijak nesnaží na tyto svazky upozorňovat vnější svět - svůj úkol spatřují v přechovávání starého vědem, ne v jeho šíření a osvětě. S obsahem předpovědí jsou seznámeni jen návštěvníci, kteří do knihovny osobně zavítají speciálně za tímto účelem. Pokud řadovým návštěvníkem není politik nebo jiná veřejně činná osoba, nemají vykladači nádi důvod vůbec se o textech s proroctvími zmiňovat. Každý klient totiž dostává pouze takové informace, které mu mohou pomoci k osobnímu duchovnímu růstu. Jen v případě, že k jeho karmě patří aktivní podílení se na politickém životě země a spoluutváření její budoucnosti, obdrží i potřebné informace z příslušných svazků palmových listů.

Tyto souvislosti ve mně zprvu vzbudily určité pochybnosti, zda mám právo obsah prorockých textů palmových listů zveřejnit. V průběhu diskuzí s Gašbabuem Šastrím a dalšími vykladači palmových listů v Madrásu a Bengalúru jsem však dospěl k přesvědčení, že je mým úkolem v tomto životě, abych se pokusil tyto informace zpřístupnit co největšímu počtu lidí. Tato povinnost pro mne vyplývá již ze skutečnosti, že se mi

dostalo té mimořádné cti a mohl jsem tyto vzácné proročké rukopisy získat.

Brzy se mělo ukázat, o jak brizantní text se jedná! Počátkem září 2001 jsem od Ganešbabua Sastrího obdržel zprávu napsanou v „indické angličtině“. Ke zprávě byly přiloženy i do angličtiny převedené úryvky z rukopisu. Z průvodního dopisu jsem vyčetl, že text palmových listů „proročkého“ svazku obsahuje předpovědi týkající se dalšího vývoje Evropy a západní hemisféry počínaje druhou polovinou 20. století. Podle Ganešbabua Sastrího byl text strukturován podobně jako palmové listy týkající se karmy jednotlivců. Nejprve tu byla kapitola líčící v obecných pojmech základní rysy vývoje západního světa v nejbližších desetiletích. Následující pasáž se detailněji zabývá jednotlivými aspekty - politikou, hospodářstvím, společenskými poměry, vojenskými konflikty a zdravotními problémy. Tato předběžná informace pana Sastrího mě jen utvrdila v přesvědčení, že rukopis je pouze malou částí původně mnohem rozsáhlejšího díla. Vlastním účelem jeho dopisu však bylo něco jiného. Vykladač palmových listů mě chtěl varovat před nadcházející událostí, která bude mít celosvětový dosah. Nechme však přímo promluvit přeložený text:

Jedenáctého dne devátého měsíce roku 2001 dle západního kalendáře dojde ke zločinu dosud nevidaných rozměrů. Místem činu bude nejvýznamnější město východního pobřeží severní části západního dvoj kontinentu: Cílem zločinu se stane velká budova, která je považovaná za symbol západního světa. Stavbu tvoří dvě vysoké věže. Na tyto věže zaútočí vimaný. Dva z nich se vrhnou přímo na věže a způsobí tím obrovské škody. Věže se zřítí, nikoli však v důsledku nárazu vimanů, nýbrž působením záměrných a cílených explozí v nitru každé z nich. Při útoku zemřou tisíce osob. Miliony lidí na celém světě budou tímto neslýchaným činem šokováni. Ib však ještě není vše. V hlavním městě země, v níž k tomuto útoku dojde, se uskuteční ještě jeden nálet. Do objektu vrchního velení vojenských sil vlétne nebeský šíp (staroindický výraz pro rakety - pozn. G. Š.). Veřejnost bude informována, že do budovy nazývané pěťhvěz-da (miněn je Pentagon - pozn. G. Š.) narazil rovněž viman. To

však nebude pravda. Stejně nepravdivá bude zpráva, podle níž byl nepřátelskými válečníky unesen ještě jeden viman, posádka a pasažéři však kladli odpor a viman se nakonec zřítíl v neobydlené oblasti. Tento viman bude ve skutečnosti sestřelen, protože se bude blížit k letnímu sídlu vládce této země. Vládce napadeného státu krátce nato obviní z útoku spiklence z arab-^ ských zemí a pohrozí některým z nich válkou. Tuto hrozbu také o něco později uskuteční. Přitom si bude sám dobře vědom toho, že vznesená obvinění se nezakládají na pravdě. Ve skutečnosti bude předem vědět o útocích, na jejichž přípravě se budou podílet i lidé z jeho okolí. Ze zločinu nebudou mít užitek jím obvi-^ není spiklenci, ale jen on sám, protože jeho lid bude v té době pochybovat o tom, zda se k moci dostal legální cestou. Po zká-zonosném útoku se však touto otázkou již nebude nikdo zabývat. Zločin tak splní svůj účel. Vládce západní mocnosti bude mít příležitost rozpoutat ještě několik dalších válek, jejichž účelem bude prosazení vlastních mocenských zájmů. Tyto války budou vedeny ve jménu míru, bezpečnosti a svobody, ve skutečnosti však jde útočníkům jen o území a suroviny.

Tento děsivý dokument se mi dostal do rukou v pozdních odpoledních hodinách 10. září 2001. Druhého dne skutečně došlo k událostem, které měly změnit svět mimořádně dramatickým způsobem. V radě bodů ovšem text přeložený Ganeš-babuem Sastrím nesouhlasil s tím, co jsem vyslechl ve zprávách. Nebyly tu snad zřetelné stopy vedoucí k islamistickým teroristům? Nebyla unesena čtyři letadla a tři z nich následně použita jako zbraň proti budovám Světového obchodního centra a Pentagonu? Nežřítilo se snad čtvrté letadlo v důsledku odporu statečných Američanů ještě dřív, než mohlo ohrozit Camp David? Co znamenaly tajemné nárážky na exploze ve věžích WTC v New Yorku? A proč byl v textu palmových listů vylíčen útok na Pentagon jako raketový nálet? Existují snad skutečně nějaké indicie, které by naznačovaly, že prezident USA byl o chystaných útocích nebo přinejmenším o jejich nebezpečí informován, a přesto nechal věcem volný průchod?

Již záhy se ukázalo, že oficiální verze událostí z 11. září 2001 vykazuje četné rozpory- Americký badatel a autor Eric

Hufschmid hovoří v této souvislosti o „době palčivých otázek“. Některými z nich se nyní chci krátce zabývat.

K teroristickým útokům se zpravidla bezprostředně po jejich provedení přihlásí organizace, která je provedla. Zároveň vyhlásí své požadavky nebo propaguje vlastní ideologii. Ibuto praxí se vždy řídil i Usáma bin Ládín. Jen tajné služby mají ve zvyku nehlásit se ke svým drastickým operacím a atentátům a pokud možno se je snaží podstrčit někomu jinému, případně je deklarovat jako „čin jednotlivce“. K útokům z 11. září 2001 se kupodivu nikdo nepřihlásil. Pachatelé chtěli zůstat utajeni. Zároveň se ale údajně dopustili takové neopatrnosti, že nechali stát před letištěm v Bostonu auto, v něm *Korán* a arabsky napsaný návod, jak pilotovat letadlo. Přitom museli vědět, že se k autu již nevrátí. Tak mohl jednat jen někdo, kdo chtěl zanechat falešné stopy.

Již hodinu po útocích oznámil prezident George W. Bush, že za nimi stojí islámští teroristé. Jim i zemím, jež jim poskytují azyl, vyhlásil válku. V té době však ještě pro taková obvinění neexistovaly sebemenší důkazy.

Tyto důkazy se však následně začaly vynořovat jeden za druhým. V Bostonu se našlo před letištní halou auto údajně patřící teroristům. Na palubu letadla se prý nějakým nedopatřením nedostaly dva kufry - náhodou právě ty, které patřily teroristům! Obsah zavazadel: *Korán*, arabský návod na obsluhu letadel, dopisy na rozloučenou, vzkazy komplicům. To vše působí značně nevěrohodně: fanatický muslim by nenacpal *Korán* do kufru, který má být umístěn v zavazadlovém prostoru. Profesionální piloti nepotřebují v poslední minutě návod, jak řídit letadlo; vycvičený terorista nepotřebuje písemnou připomínku, aby si ještě jednou zkontroloval zbraně. To spíše připomíná kýčovitý hollywoodský scénář. Potom média 13. září oznámila, že v troskách Twin Towers byl nalezen cestovní pas jednoho z teroristů. Žár z explodujícího letadla prý způsobil, že se roztavila ocel nosníků budovy. Může v takové situaci někdo odlétnout papírový doklad a přitom neshořet? Jak velká je statistická pravděpodobnost, že se tímto způsobem uchová nějaký pas - a ještě k tomu právě pas teroristy?

I televizní stanice CNN, nechvalně proslulá přinejmenším od první války v Perském zálivu, měla ve WTC své kanceláře. O tom mimochodem nepadla během nonstop vysílaného zpravodajství jediná zmínka. Přitom zřejmě nikdo z pracovníků CNN při útoku nezemřel. Reportéři tohoto televizního kanálu byli na místě tragédie tak rychle, že zřícení druhé věže mohli vysílat živě. Později byly ukázány i záběry pořízené amatérem, který náraz prvního letadla natočil „Čistě náhodou“. Prý jej zaujal hluk blížícího se stroje, a proto začal natáčet. Podivné ovšem je, že kameru nenasměroval na letadlo, nýbrž na severní věž WTC, takže letadlo narazilo do věže přímo před jeho objektivem. Který amatér by ale na zvuk letícího letadla vůbec reagoval a ještě by kameru natočil tak, aby ideálním způsobem zachytila právě tu „správnou“ věž?

Na oficiálních webových stránkách Bílého domu byla zveřejněna dvě interview s prezidentem Bushem. Reportéři se jej při nich zeptali, jak se cítil, když se dozvěděl o útocích. Bush mladší 4. prosince 2001 odpověděl:

Seděl jsem před třídou (prezident Bush byl v kritické době na návštěvě jedné základní školy - pozn. překl.) a čekal, až do ní budu uveden. Pak jsem viděl letadlo, jak narazilo do věže. Televize to podle všeho zachytila. Já jsem dřív také občas pilo-toval, a tak jsem řekl: Bože, jak hrozný pilot. Prohlásil jsem, že to musela být strašlivá nehoda.

Totéž pak Bush opakoval ještě 5. ledna 2002. Musíme si to představit: Prezident velmoci USA vidí, jak do jedné z nejprestižnějších staveb jeho země narazilo letadlo. Nedá se tím však vyvést z míry, jde do školní třídy, jak bylo naplánováno, a naslouchá tam výkladu o nových učebních metodách. Předpokládá, že došlo k nehodě způsobené „hroz-ným pilotem“. Je to přímo groteskní situace! Především mají všechna soukromá letadla přísný zákaz přelétávat nad New York City a žádné letadlo tedy za normálních okolností vůbec nemohlo do věží WTC narazit. Již toto Bushovo prohlášení působí víc než nevěrohodně. Mezi oběma nárazy uplynulo 18 minut. Bush Čekal, pak byl uveden do třídy a blahosklonně zde naslouchal tomu, co mu vykládali malí školáci. Jak dlouho

to celé mohlo trvat? Jistě deset až patnáct minut, pokud to šlo rychle. Tě by znamenalo, že záběry, které Bush zahlédl na televizní obrazovce, musely být odvysílány nanejvýš tři až osm minut po prvním nárazu. V té době však ještě žádná stanice takové záběry neodvysílala. Co tedy Bush viděl? Na webové stránce www.apfn.org se k tomu objevil komentář: „Pokud budeme vycházet z toho, že teroristický útok zorganizovala tajná služba, s největší pravděpodobností CIA, tak je vysoce pravděpodobné, že muži stojící v pozadí atentátu chtěli, aby byl Bush 'poluvinen' tím, že bude předběžně informován. Ze by tedy v televizním přijímači své prezidentské limuzíny viděl interní živý přenos CIA?" V této souvislosti si můžeme připomenout, že jeho otec byl svého času ředitelem této instituce.

Prezident Bush tedy vešel do třídy a o něco později za ním přišel vedoucí delegace Andrew Card a informoval jej, že do druhé věže WTC narazilo další letadlo. Bush však zůstal překvapivě klidný působil jakoby „nevěřicně“. Ještě si dal skupinou dětí přečíst pohádku o zvířátkách. Avšak již o půl hodiny později mluvil na veřejnosti o odplatě a válce.

Unést během jediné hodiny čtyři velká dopravní letadla, to je úkol vyžadující takový stupeň organizace a koordinace, že je nad síly jakékoliv cizí teroristické skupiny. Musely být překonány všechny bezpečnostní systémy. Žádná tajná služba (NSA, NRO, CIA, Mossad atd.) se o tom nesměla nic dozvědět, což je téměř nemožné, zvláště pokud bychom předpokládali, že akce byla řízena ze Saudské Arábie nebo z Afganistanu.

Unesená letadla byla překvapivě málo obsazena:

Let AA 077 (QS 14): 289 míst, jen 64 pasažérů (3/4 neobsazených sedadel);

let AA 011 (QS): 351 míst, jen 92 pasažérů (téměř 3/4 neobsazených sedadel);

let UA 175 (QS 13): 351 míst, jen 65 pasažérů (4/5 prázdných sedadel);

let UA 093 (QS 12): 289 míst, jen 45 pasažérů (4/5 prázdných sedadel).

Létají Američan Airlines a United Airlines často tak nevytížené? To by už dávno zbankrotovaly! Lety obsazené z méně

než padesáti procent obecně bývají všemi společnostmi stornovány nebo kombinovány s lety jiných dopravců. Nikdo si tak nízké využití kapacity nemůže dovolit. Navíc se jednalo o lety na velkou vzdálenost mezi východním a západním pobřežím. Ty způsobují při nerentabilním vyřízení největší ztráty. Aby byl účinek nárazu co největší, bylo nutné zvolit velká letadla s plnými palivovými nádržemi (45 000 litrů kerosinu). Zároveň bylo zapotřebí, aby v nich bylo pokud možno málo pasažérů-289 nebo 351 osob by přemohlo teroristy snadněji než 65, případně 45 osob. Která teroristická organizace - s výjimkou CIA - však dokáže zařídit, aby tak velká dopravní letadla vzlétla k nerentabilním letům?

Několik dní po atentátech byla zveřejněna jména múzu, kteří byli na seznámech pasažérů všech čtyř strojů identifikováni jako teroristé. Figurovala mezi nimi rovněž jména Atta a Alomari - což ovšem byli teroristé, po nichž pátrala FBI. To by znamenalo, že teroristé cestovali pod svými pravými jmény, přestože některá z nich byla uvedena na seznamu osob hledaných policií. Úředníci letištní kontroly si toho však nevšimli -šlo jen o náhodnou nedbalost?

Podle oficiální verze se budovy zřítily proto, že spodní patra neunesla tíhu horních propadajících se poschodí. Při tomto vysvětlení se ovšem vnučuje otázka, proč se budovy zřítily komplexně odshora až dolů. Tvrdí se, že výbuch nádrží s kerosmem způsobil roztavení ocelových nosníků. Tento typ oceli se ovšem taví až při teplotách nad 1 300 °C. Hořící uhlovodíky jako kero-sin však generují teplotu maximálně 800 °C, a to za optimálních podmínek pro hořem, které konstrukce z oceli a azbestu rozhodně nezaručují. Zkušební muži hasičského sboru města New York také bez obav stoupali do nižších pater věží - vycházeli přitom ze zkušenosti, že v situaci tohoto typu jim nehrozí nebezpečí. Je prokázáno, že první skupina hasičů pod vedením Oria Palmera pronikla až do 78. poschodí, tedy až k místu nárazu letadla. Tito muži neviděli tavící se ocel ani jiné nebezpečí zřícení budovy; proto si vyžádali posily. Ale již o několik minut později se věž zřítila. Pozůstalým byl záznam kritických rozhovorů mezi hasiči zpřístupněn až několik měsíců po udá-

losti - a pouze pod podmínkou, že o jejich obsahu nebudou s nikým mluvit. Lidé, kteří zřícení budov přežili, vyprávěli v televizních interview o detonacích. Například Steve Evans řekl BBC: „Zaslechl jsem výbuch. Zprvu jsem si nemyslel, že je to výbuch - ale celá budova se zachvěla! A pak, když jsem byl venku, se ozvala druhá exploze a potom ještě několik dalších .“

Obchodník tmavé pleti, který celý zaprášený vyběhl z budovy WTC, řekl reportéru dánského televizního kanálu DR-TV1: „V osmém patře námi mrštila obrovská exploze.“ Také řada hasičů zaslechla výbuchy. Jeden z nich, Louie Cacchiolo, uvedl časopisu *People-Magazine*: „Dopravil jsem své lidi výtahem do 24. patra, aby odtud evakuovali zaměstnance kanceláří. Při naší poslední jízdě vybuchla nějaká bomba.“ Co to bylo za nálož, o níž se oficiální zprávy vůbec nezmiňují?

V týdnech a měsících následujících po 11. září 2001 jsem od Ganešbabua Sastrího dostával postupně další informace. Práce na překladu rukopisu probíhala přes jeho obětavé úsilí pomalu, neboť struktura díla byla velmi komplikovaná. Kromě toho plnil Sastrí i jiné závazky, které vyplývaly z jeho činnosti vykladače nádí; nemohl tedy trávit nad překladem tolik času, kolik by chtěl. Také komunikace mezi námi byla časově velmi náročná. Ganešbabu Sastrí neměl ve své knihovně palmových listů telefon, fax ani jiné technické vymoženosti; jeho dopisy potřebovaly celé týdny a někdy i měsíce, než se dostaly do mých rukou. Nakonec jsem považoval za smysluplnější přeložené texty vyzvedávat přímo u něj pokaždé, když jsem navštívil Indii. Aby práce postupovala rychleji, rozhodl se Sastrí překládat do posledního detailu jen skutečně významné události; zároveň dával místům a zemím, o nichž se v textu hovořilo, jejich dnešní jména, místo aby doslovně překládal jejich někdy dost komplikované obrazné popisy. Prorocké texty popisují jednotlivé země zpravidla pomocí geografických údajů. Například Asie je charakterizována jako „kontinent vycházejícího slunce“, Evropa jako „kontinent středu, který je pevninou spojen s kontinentem vycházejícího slunce“. Amerika je „dvojkontinent zapadajícího slunce“, Antarktis „země pod ledem“ a Austrálie „ostrovní kontinent jižně od kontinentu vycházejícího

slunce“. S označením zemí je to podobné. Indie je celkem snadno identifikovatelná jako „země véd“. Trochu složitější je to s Německem, označovaným jako „země v centru kontinentu středu“, nebo se Španělskem, jehož nezkrácený opis zní „větší z obou zemí poloostrova tvořícího jihozápadní cíp kontinentu středu“. Označení Spojených států je vcelku dobře srozumitelné: „Mocná země v severní části dvojkontinentu zapadajícího slunce“. V následujícím textu používám pro lepší srozumitelnost současné zeměpisné názvy.

Válku USA proti Afganistanu považoval Sastrí podle všeho za významnou událost. Překlad příslušného palmového listu zní takto:

Sedmého dne desátého měsíce roku 2001 podle západního kalendáře začnou USA válku proti Afganistanu nasazením velkých sil letectva. Vládce USA to zdůvodní bojem za svobodu a bezpečnost své země. Ve skutečnosti však jde jen o to, aby USA získaly kontrolu nad zemí a surovinami. Při sledování tohoto cíle spolupracují USA s místními kmenovými náčelníky a jejich vojenskými oddíly.

Afganistan je země sužovaná již po několik desetiletí válkami a ozbrojenými konflikty. Panují tady chudoba, hlad a nemoci. Slova politiků o míru jsou jen prázdnými frázemi země je nadále sužována občanskou válkou. Děti si nemohou hrát ani chodit do školy... Afganistan má formálně nezávislou, ve svobodných volbách zvolenou vládu, tato vláda je však ve skutečnosti závislá na cizích mocnostech. Vojenského tažení v této zemi se kromě USA zúčastní i řada dalších států. Bude mezi nimi i Německo; ačkoli jeho vojáci nezasáhnou přímo do bojů, řada z nich zde přijde o život (k dnešnímu dni zemřelo v Afganistanu 16 vojáku Bundeswehru - pozn. autora).

Popis nám dnes již známých událostí v Afganistanu pak pokračuje ještě na několika dalších palmových listech. Závěrem se dočítáme:

Zpočátku se bude zdát, že tažení USA je úspěšné, dlouhodobě však jejich plány ztroskotají. V době od roku 2008 do roku 2012 se USA z Afganistanu postupně stáhnou a budou si muset přiznat neúspěch,

Poté se rukopis věnuje válečnému dobrodružství Spojených států v Iráku. Válka proti Iráku (druhá válka v Perském zálivu) začala 20. března 2003. Vedle USA se jí zúčastnilo dalších 48 států, především nejbližší spojenci Ameriky - Velká Británie, Španělsko, Itálie, Austrálie a Polsko. Tato koalice se však začala postupně rozpadávat, když se ukázalo, že původní zdůvodnění tohoto tažení - údajný vývoj zbraní hromadného ničení - je v rozporu se zjištěnou skutečností. Před vypuknutím války se přitom Společenství národů vyslovilo proti vojenskému zásahu a doporučilo místo toho pokračovat ve zbrojních inspekcích. Dokonce i v zemích, které USA vojensky podpořily, jako například ve Španělsku, lidé proti válce protestovali na shromážděních a demonstracích. V současné době ozbrojený boj v Iráku ještě stále pokračují.

Prorocký rukopis palmových listů také informuje, že Evropu čeká vlna teroristických útoků dosud nevidaného rozsahu. V roce 2004 k nim mělo dojít ve Španělsku:

Jedenáctého dne třetího měsíce roku 2004 podle západního kalendáře dojde v hlavním městě Španělska k několika teroristickým útokům, při nichž budou použity výbušniny. Cílem útoků budou vozy městské dopravy. Zemře při nich více než 200 lidí, několik tisíc jich bude zraněno. Teroristické akce souvisejí s nasazením španělských vojáků v iráckém konfliktu. Důsledkem toho bude, že vláda, která vojáky do Iráku poslala, prohraje příští volby. Nová vláda pak vojáky z Iráku stáhne. Přesto se Španělsko stane i v následujících letech terčem několika dalších teroristických akcí.

Jak již bylo zmíněno, podpořil v roce 2003 tehdejší španělský ministerský předseda José Maria Aznar invazi USA do Iráku. Vyslál do Perského zálivu kontingent o síle 1 300 vojáků. Má se za to, že teroristické útoky v Madridu byly odpovědí teroristické organizace Al-Kajdá na účast Španělska ve válce proti Iráku.

Španělská vláda nejprve reagovala prohlášením, že teroristické útoky jsou dílem baskických separatistů z organizace ETA. Koneckonců k nim došlo několik dní před parlamentními volbami a mnoho lidí předpokládalo, že teroristé z ETA se

pokusili průběh těchto voleb nějak narušit. Jiní ovšem poukazovali na to, že útoky nenesou rukopis této organizace a navíc nebyly předem ohlášeny, což bylo rovněž v rozporu s obvyklým postupem ETA.

K atentátům došlo v dělnických předměstských čtvrtích a uskutečnily se téměř současně, takže bylo jasné, že budou mít za následek velký počet mrtvých mezi civilním obyvatelstvem. Baskičtí separatisté v minulosti nikdy takovýmto způsobem nepostupovali. Navíc měl útok mnohem větší rozsah než jakákoli akce ETA v minulosti. Vyšetřování již brzy odhalilo řadu indicií, které naznačovaly, že exploze jsou s velkou pravděpodobností dílem islamistických teroristů napojených na Al-Kajdu. Již 14. března 2004 byl v jedné mešitě nedaleko Madridu nalezen videozáznam, na němž hovořil muž označující se za vojenského mluvčího této organizace v Evropě. Muž oznámil, že útoky v Madridu byly odvetou za „spolupráci se zločinným Bushem a jeho spojenci“. Není asi bez zajímavosti, že podle jedné teorie stojí za útoky v Madridu izraelská tajná služba Mossad.

Ministerský předseda Aznar a jeho Lidová strana utrpěli ve volbách, jež se konaly tři dny po teroristických útocích, jasnou porážku. Nový předseda vlády socialista José Luis Rodríguez Zapatero oznámil, že plánuje stažení španělských jednotek z Iráku. To uvítali mnozí Španělé, kteří účast své země v tomto válečném konfliktu již předtím kritizovali.

Před teroristickými útoky v Madridu jsem varoval již v roce 2002 v různých novinových článcích i na webových stránkách věnovaných předpovědím z palmových listů. Manuskript však obsahuje i různá další proroctví. O přírodních katastrofách, k nimž došlo v uplynulých letech, v nich bylo uvedeno:

V osmém měsíci roku 2002 podle západního kalendáře bude východ a jih Německa postižen záplavami, které se nevyhnou ani okolním zemím. V důsledku četných srážek, pro toto roční období zcela neobvyklých, stoupne hladina mnoha řek ve východním a jižním Německu natolik, že toky vystoupí ze svých břehů a rozlijí se po okolí. Záplavy přijdou rychle a neočekávaně. Způsobí značné škody, zničí domy, mosty a komunikace.

Mnoho lidí ztratí domovy a velkou část svého majetku. Avšak díky velké solidaritě ostatních obyvatel a rychlým opatřením úřadů nebudou důsledky záplav příliš dramatické. Vzniklé škody budou během následujících dvou až tří let beze zbytku odstraněny.

Záplavy, jimiž byla nejsilněji postižena spolkové země Sasko, zažil autor z větší blízkosti a bezprostředněji, než mu bylo milé.

Zajímavé jsou ovšem souvislosti, do nichž prorocký rukopis uvádí jinou, mnohem rozsáhlejší přírodní katastrofu, k níž došlo o dva roky později v Asii:

V posledním měsíci roku 2004 podle západního kalendáře bude oblast jihovýchodní Asie postižena obrovskou přírodní katastrofou. Pod mořským dnem západně od ostrova Sumatra dojde k silnému zemětřesení, takovému, jaké nemá pamětníka. Toto zemětřesení vyvolá obrovské záplavové vlny, které zpusťou rozsáhlé pobřežní oblasti Sumatry, Thajska, Bangladéše, Indie, Srí Lanky, Malediv a dokonce i východní Afriky. Zahyne více než dvakrát sto tisíc lidí, mezi nimi i mnoho cizinců, mimo jiné také z Evropy. Nejsilněji však bude postiženo domácí obyvatelstvo. Miliony lidí přijdou o střechu nad hlavou a o veškerý majetek. Zpráva o této katastrofě však vyvolá vlnu solidarity na celém světě a do postižené oblasti začne proudit pomoc - peníze, věcné dary, záchranné týmy lékařů. Němci budou patřit k nejtědřejším dárcům, protože v nich bude ještě živá vzpomínka na záplavy, které postihly jejich vlastní zemi. Přesto potrvá tři roky, než budou nejhorsí důsledky této přírodní katastrofy zahojeny. Velká část pomoci se nedostane k potřebným lidem, nýbrž ocitne se v rukou nepoctivců, kteří s ní budou nakládat jako se zbožím na prodej. Především Sumatra se bude zotavovat velmi dlouho, protože situaci na tomto ostrově bude navíc komplikovat občanská válka. Podmořské zemětřesení před pobřežím Sumatry bude ale jen první v celé řadě přírodních katastrof, které v následujících desetiletích postihnou nejen Asii, ale i ostatní svět.

Obrovské zemětřesení v blízkosti Sumatry, k němuž došlo 26. prosince 2004, způsobilo na tomto indonéském ostrově

značné škody. Největší otřes měl sílu 9,0 podle Richterovy stupnice; po něm následovalo několik dalších, zčásti rovněž silných záchvěvů. Otřesy půdy byly zaznamenány dokonce v místech vzdálených 1300 kilometrů od epicentra! Zemětřesení vyvolalo záplavové vlny (tsunami) vysoké několik metrů, které zpusťou rozsáhlé pobřežní oblasti Sumatry, Thajska, Bangladéše, Indie, Srí Lanky, Malediv a vyžádaly si více než 200 000 obětí. Obrovská energie tsunami se částečně přenesla z Indického oceánu i do Pacifiku. V různých pobřežních oblastech pacifického regionu byly zaregistrovány zvýšené vlny které se ještě dva dny šířily nejrůznějšími směry.

Pro rok 2005 obsahují staroindické texty další významnou předpověď, která se mezitím již naplnila:

Týden po nejvyšším náboženském svátku jedné ze dvou hlavních křesťanských církví (míněny jsou Velikonoce - pozn. autora) zemře nejvyšší představitel této církve, který stál v jejím čele více než dvacet let. (Papež Jan Pavel II. skutečně zemřel dne 2. dubna 2005, týden po velikonočních svátcích.) Jeho smrt vyvolá velký smutek a účast mezi věřícími této církve, zároveň však ukáže, jak velký respekt si tento muž získal i u ostatních náboženství. (Pohřeb papeže Jana Pavla II. se stal jedním z největších pohřbů v dosavadních dějinách katolické církve; do Říma se sjelo téměř půl milionu poutníků a přítomny byly i hlavy mnoha států a ostatních světových církví.) Nástupcem zemřelého a novou hlavou této křesťanské církve se stane muž, který patřil dlouhá léta k nejbližším spolupracovníkům zemřelého a již po mnoho let zastával jeden z nejvyšších úřadů této církve. Tento nový vůdce bude zvolen překvapivě rychle, jinak ale k žádným překvapením nedojde, protože nový muž povede církev dál ve stejném duchu, v jakém ji řídil jeho zesnulý předchůdce. Nový hlavní představitel této církve bude pocházet z Německa a jeho jméno bude „Požehnaný“. Zůstane v nejvyšším úřadě po dobu asi osmi let.

Papež zvolený za nástupce zesnulého Jana Pavla II. přijal jméno Benedikt XVI. Latinský výraz „benedictus“ skutečně znamená „požehnaný“. Občanské jméno nové hlavy katolické církve zní Joseph Alois Ratzinger. Narodil se 16. dubna 1927

ve městě Marktl am Irm v Bavorsku. Kardinál Alois Ratzmger byl 19. dubna 2005 již ve čtvrtém kole volby nového papeže zvolen za nástupce Jana Pavla II. Jako Benedikt XVI. se tak stal 265. papežem v dějinách katolické církve. Za života Jana Pavla II. byl Alois Ratzinger považován za jednoho z nejvlivnějších kardinálů a za papežovu pravou ruku v teologických a církevně-politických otázkách. Veřejnost jej vnímá jako spíše konzervativního představitele katolické církve.

Na předešlých stránkách jsem popsal ta proroctví ze starotamilského textu palmových listů, která se mezitím již stala realitou. Co však má následovat?

KONEC LEGRACE

V následujícím textu uvedu některé Ganešbabuem Šastrím již přeložené části první kapitoly prorockého rukopisu palmových listů. Zdržím se jakéhokoli komentáře, abych nijak neovlivnil čtenáře - nechť si každý utvoří vlastní úsudek.

Úplný překlad onoho rukopisu zatím není k dispozici, neboť Ganešbabu Šastrí v březnu 2004, během obřadního rituálu v chrámu Vaikuntha-Perumal v Kanchipúramu, náhle zemřel na selhání srdce. K jeho odkazu patří i jím přeložené části textu prorockého rukopisu palmových listů, které se vztahují k nejbližší budoucnosti Evropy.

Rukopis začíná krátkým vylíčením charakteristických znaků současné epochy, podle hinduistického kalendáře nazývané kálí juga, nejhoršího a nejtemnějšího ze čtyř dosavadních světových věků:

lidé uctívají pouze bohatství a tělesná vášeň je jediným pojítkem mezi pohlavími. V právních sporech uspěje ten, kdo se ubírá křivými cestičkami. Ženy jsou pojímány jenom jako objekty smyslového potěšení. Vládou násilníci, země upadají a dosavadní morální hodnoty se rozkládají. Ženy se zbavují plodů ve svém těle, božské zákony jsou ignorovány, nikdo už ničemu nevěří. Pak přijde jiný, lepší věk.

O budoucnosti Německa a Evropy rukopis říká: *Zavládne všeobecná deziluze. Lidé si zvolí nové vůdce, ti však nebudou o nic lepší než jejich předchůdci. Většinu z toho, co před svým zvolením naslibují, nebudou moci nebo ani chtít splnit. Propast mezi bohatou menšinou a chudou většinou se bude dále prohlubovat, a to pořád rychlejším tempem. Stále více lidí bude bez práce, protože je nikdo nebude potřebovat. Jejich práci budou vykonávat stroje. To se nebude týkat jen Německa, postihne to i ostatní evropské země, vlastně to bude do jisté míry celosvětový problém. Prostí lidé budou zatíženi stále větším břemenem daní a nejrůznějších dávek a odvodů. Majitelé velkých továren a obchodů budou mít naopak nepřetržitě rostoucí zisky, budou si dělat, co se jim zlíbí, a žít si jako*

v pohádce. Na prosté lidi budou pohlížet jako na otroky a nové továrny budou zřizovat jen tam, kde bude možné vyplácet hladové mzdy a kde dostanou od místních vládců bohaté dary.

Radová občane si toho budou moci dovolit stále méně a budou se muset spokojit s tím, co jim nabídnou instituce zaměřené na masovou zábavu. Budou poslouchat hudbu, dívat se na televizi a hrát počítačové hry. (Zde použité pojmy jsou interpretací opisných formulací starotamilského textu — pozn. autora.) Masová zábava bude zaměřená na uspokojování nejnižších pudů. Lidem bude předkládána jakási náhradní realita, aby zapomněli, jak bezútešný je pro ně ve skutečnosti svět, v němž žijí. To učiní jejich každodenní život naplněný existenčními starostmi snesitelnější. Společnost se rozdělí na ty, kdo budou moci uspokojovat všechna svá přání, a na ty, pro něž zůstanou jejich touhy pouhým neuskutečnitelným snem. Laciná zábava bude odvádět pozornost prostých lidí od toho, co je pro ně skutečně důležité, a udržovat je v zakletí materialismu; iluze máji bude slavit triumf.

V důsledku stále se zhoršující situace se bude dál zvyšovat i nejistota lidí. Mítšina z nich si začne uvědomovat, že systém, v němž žijí, přestává správně fungovat. Tím bude odstartováno období velkých změn. Epocha nazývaná kálí juga dospěje ke svému konci a bude pak vystřídána lepším věkem, satya jugou (zlatý nebo také duchovní věk - pozn. aut.). Avšak konec kálí jugy bude spojen s velkými nepokoji a odporem některých kruhů proti novým tendencím. V mnoha lidí povede ke ztrátě perspektivy a k projevům násilí. Tito lidé budou totiž zcela orientováni na materiální hodnoty a budou se ohlížet dozadu místo pohledu vpřed; bude se jim stýskat po lepších časech minulosti a budoucnost se jim bude jevit jako zcela beznadějná. Zazní také volání po silném vládcu, který by vymýtil všechny zlořády a viníky patřičně potrestal. A řada despotických vládců se v Německu i jiných evropských zemích skutečně dostane k moci, protože národy si to budou přát. K tomu dojde v letech 2019 až 2046 podle západního kalendáře. Lidé si však brzy uvědomí, že toto řešení neodpovídá době. Začnou postupně chápat, že skutečné změny dosáhnou jen tehdy, pokud sami převezmou odpo-

vědnost za vlastní život, životy svých nejbližších i lidí ve svém okolí. K tomuto poznání ovšem povede dlouhá cesta, ale ještě delší bude cesta od tohoto poznatku k jeho uplatnění v praxi. Pozitivní společenské změny se v Německu a Evropě nezačnou prosazovat před rokem 2048 podle západního kalendáře; do té doby bude pokračovat rozpad hodnot a společenských struktur. Zpočátku se lidé budou snažit pomoci si každý sám na vlastní pěst nebo dokonce na úkor jiných. Teprve až se situace stane naprosto zoufalou, uvědomí si, že mohou přežít jen v případě, že budou spolupracovat. Od státních orgánů se jim nedostane žádné pomoci. Vzájemná pomoc a solidarita mezi rodinami budou charakteristickými znaky posledního období zanikajícího věku.

KONEC TURBOKAPITALISMU

Německo je součástí politického a hospodářského systému, k němuž v současnosti patří většina evropských národů. Toto společenství bylo původně založeno Šesti státy s cílem zlepšit životní podmínky obyvatel liberalizací obchodu a rozvojem průmyslové výroby. V průběhu doby k němu přistupovaly další státy. Je zavedena společná měna. Avšak čím větší se tato unie stává, tím obtížnější je řídit ji a dosahovat cílů, které si jednotlivé národy přejí. Společenství se stává samoučelným a slouží především zájmům mocenských skupin. V roce 2004 podle západního kalendáře dojde k dalšímu velkému rozšíření tohoto společenství o řadu států z východní Evropy. Tyto státy žily až do roku 1989 podle západního kalendáře ve zcela jiném systému a velká část jejich obyvatel je chudá. Noví členové doufají, že jim členství v unii přinese větší prosperitu. To však zůstane jen toužebným přáním. Mocné síly ovládající unii využijí situaci jen k tomu, aby se bezohledně obohatily. Budou všem slibovat rovnost, neřeknou však, že pro většinu lidí to bude znamenat rovnost v chudobě.

Plány vládnoucích kruhů však nakonec nedojdou naplnění, protože nadešel čas změn a „železnému věku“ zvoní umíráček. Zatímco se mezi vládci jednotlivých evropských zemí povede sporo to, zda se mají po boku Ameriky zúčastnit válečných operací proti orientálním zemím, začnou mezi řadovými občany propukát první nepokoje. Když se v roce 2005 podle západního kalendáře evropští vládci pokusí prosadit jednotný základní zákon pro celé společenství, ztroskotají. Ve dvou zemích lidé tento společný zákon většinou hlasů odmítnou. (V referendech uspořádaných v Holandsku a ve Francii lidé skutečně odmítli takzvanou Evropskou ústavu - pozn. autora.) Tím bude vyvolána dlouhotrvající krize, v jejímž důsledku se dosavadní systém rozpadne.

Protože se životní podmínky lidí budou zhoršovat, bude po roce 2004 podle západního kalendáře docházet stále častěji k sociálním konfliktům. Na jedné straně budou lidé hledat úto-

čistě v kruhu rodiny nebo blízkých známých, na druhé bude docházet ke spontánním výbuchům nespokojenosti. Ty budou často namířeny proti skupinám obyvatel cizích národností, jež v těchto zemích žijí.

Od roku 2007 podle západního kalendáře bude především ve velkých městech docházet k protestům obyčejných lidí proti politice vlády a proti mocným „kapitánům průmyslu“. Nejprve se bude zdát, že tyto protesty mají na politické vůdce zamýšlený účinek, nakonec se však ukáže, že to byl jen klamný dojem. Situace se proto bude dál přirostřovat a vlády začnou ztrácet kontrolu; především již nedokážou zajistit bezpečnost obyvatel a veřejný pořádek. Hospodářská situace se bude průběžně zhoršovat také proto, že do Evropy budou přicházet ve velkém počtu lidé z jiných částí světa, utíkající před neúrodou, hladem, občanskou válkou. Od roku 2011 podle západního kalendáře se krize ještě prohloubí, protože v USA a potom i v Evropě začnou peníze stále rychleji ztrácet svou hodnotu. To bude důsledek nesprávné hospodářské a finanční politiky, která je postavena na falešném základě - na představě neustálého ekonomického růstu. Vlivné kruhy v USA i Evropě věřily po celá desetiletí, že svět je hrou, při níž rozhoduje chamtivost a vlastní prospěchy. Dojdou však k trpkému poznání svého omylu a stanou se obětí kruté hry iluze hmotného světa, májina závoje. Pozemský svět není nekonečný a stejně tak není bez hranic ani lidské štěstí, ani neomezený ekonomický růst. Systém narazí na limitující hranici. V roce 2012 zkolabuje finanční systém USA. Stát již nebude schopen dostát svým závazkům vůči osobám, které zaměstnává. To povede k řetězové reakci a chaosu v celé společnosti. Řada obchodů, továren a bank zkrachuje, stále víc lidí bude bez práce, a tím i bez obživy. Ve velkoměstech bude docházet k nepokojům a rabování, ozbrojené bandy budou rádit také na venkově. Lidé budou umírat. Vláda se pokusí dostat situaci pod kontrolu nasazením loajálního zbytku armády, což se jí ovšem podaří jenom zčásti. Hospodářská situace tak povede k poměrům, které budou připomínat občanskou válku. Tato situace potrvá až do poloviny roku 2017. Pak zasáhnou vojenské jednotky spřátelené země ze severu a nastolí opět pořádek.

Nepokoje budou největší od dob občanské války v 19. století, jenže tentokrát proti sobě nebudou bojovat sever a jih, nýbrž východ a západ USA.

Úpadek amerického hospodářství a znehodnocení americké měny dolehnou velmi těžce i na Evropu, zvláště na Německo, které je ve velké míře závislé na exportu. Ačkoli inflace v Evropě nedosáhne takových rozměrů jako ve Spojených státech, budou její důsledky, především pro chudší vrstvy obyvatel, katastrofální. Mnoho lidí bude žít ve skutečné bídě. Ve velkých městech propuknou nepokoje, bude docházet k rabování, cílem útoků, nespokojených davů se stanou i veřejné budovy a úřady. Situace ovšem nebude tak dramatická jako v USA, neboť v Evropě není soukromé držení zbraní tak rozšířené; také policie a armády zůstanou vcelku intaktní. Naproti tomu v Americe budou vojáci a policisté, kteří nedostanou výplatu, často revoltovat.

V evropských metropolích dojde k bouřím, jejichž terčem se stanou převážně cizinci, kteří se zde v minulosti usadili. Zvláště krvavé boje propuknou v Paříži a Římě, ale také v Madridu, Londýně a Praze. V Římě vezmou lidé útokem i sídlo hlavy katolické církve. Papeži se zprvu podaří uprchnout, později ale padne do rukou povstalců, kteří na něj nastraží léčku. Nejméně postiženými zeměmi budou Rusko, Čína a Indie, protože jejich hospodářské systémy se budou vzájemně podporovat.

Nepokoje v Německu a Evropě potrvají do podzimu roku 2016. Pak budou ukončeny zásahem ruských a čínských vojsk, o který požádají evropští vládcí.

MATKA ZEMĚ SE BRÁNÍ

Od roku 2017 bude situace poněkud klidnější, ale jen zdánlivě. Začnou se totiž objevovat nové problémy Bezprostřední nebezpečí války bude sice zažehnáno, ale akutní hrozbou se stane rychle se měnící klima. Průměrné roční teploty budou nadále stoupat. Golfský proud, který přivádí miliardy tun tropických vod k severním oblastem, začne ztrácet na síle a změní svůj směr. To bude způsobeno především tím, že se do Atlantického oceánu dostane ohromné množství sladké vody jak z tajících ledovců, tak i z ledového příkrovu polárních oblastí. V důsledku tohoto klimatického procesu bude jih USA postižen katastrofálním suchem, zatímco některé oblasti v Číně začnou sužovat extrémní záplavy. Skandinávie se promění v ledovou poušť, zatímco přímořské státy jako Holandsko nebo Bangladěš budou ohrožovány stoupající mořskou hladinou. Miliony hladovějících uprchlíků budou opouštět své domovy a hledat azyl v bohatších státech. K těmto událostem dojde v letech 2029 až 2034 podle západního kalendáře. Ledový víchr bude bičovat oblasti severní Evropy, Ničivé bouře a záplavy postihnou přímořské státy. Lesy budou umírat, nížiny tvořící pobřeží Severního a Baltského moře zmrznou a stane se z nich tundra.

Dramatické změny klimatických podmínek uvrhnou národy a jejich vlády do zoufalé situace. Bude nedostatek paliv, dojde k postupné erozi mezinárodní spolupráce a mírových smluv. Znovu vypuknou ozbrojené konflikty, celé kontinenty budou zpustošeny boji o suroviny a potraviny. Během několika málo let sklouzne svět na samý kraj totální anarchie.

Země s nestabilními vládami jako Pákistán budou v silném pokušení použít v zápase o suroviny a potraviny i svůj jaderný arzenál. V roce 2029 dojde k další válce mezi Pákistánem a Indií. Právě tehdy bude hrozit největší nebezpečí, že obě bojující strany nasadí jaderné zbraně, což by mělo za následek úplné zpustošení rozsáhlých oblastí jak Indie, tak i Pákistánu. Protože střeoevropské země nebudou mít dostatečné strategické zásoby, rozhodnou se autoritářští vládcí nasadit otravné

plyny s cílem zredukovat počet obyvatelstva. Přelidnění se totiž stane - v důsledku přílivu emigrantů z celého světa - velkým problémem a bude politickými špičkami považováno za hlavní příčinu stávajících problémů. Především ve Velké Británii bude ve velkém rozsahu nasazen plyn nazvaný thanaton, který má přivodit rychlou a bezbolestnou smrt.

Razantní ochlazení zemské atmosféry, které bude způsobeno kolapsem Golfského proudu, a zalednění rozsáhlých oblastí Severní Ameriky a Skandinávie povede po několika letech k tomu, že Golfský proud začne znovu cirkulovat. To navodí určitou stabilizaci klimatických podmínek. K tomu dojde od roku 2035. Postupně se zlepši zemědělské výnosy, úroda bude opět bohatší a dojde k celkovému zklidnění společenských poměrů. Navíc v letech, kdy bude svět postižen přírodními katastrofami apolitickými zmatky, vypuknou znovu epidemie i těch chorob, které budou považovány za již vymýcené. Za obět jim padnou miliony lidí.

V důsledku špatných hygienických poměrů, zapříčiněných občanskou válkou, budou zuřit epidemie moru a cholery. Globální změna klimatu zase vyvolá zdravotní problémy jiného druhu. Především v Africe a Asii, ale také v některých oblastech Evropy vyvolá intenzivnější sluneční záření u lidí i zvířat kožní nemoci a nádorová onemocnění.

Po roce 2023 zavlečou do Evropy afričtí běženci smrtelnou nákazu nazývanou kunu. Postižené osoby dostanou vysokou horečku a jejich vnitřní orgány přestanou během několika málo dní fungovat. Nemoc bude smrtelná a šířit se bude stejně rychle jako chřipka.

Už ale dva roky před vypuknutím této epidemie se začnou objevovat červi parazitující v krvi. Půjde o jakousi obdobu škrkavek, která napadá vnitřní orgány postiženého, především srdce a játra; infikovaná osoba umírá do jednoho týdne. Tato nákaza se přenáší živočišnou potravou.

Po roce 2018 bude mít na svědomí statisíce lidských životů v USA, Evropě a Asii jiná podivná nemoc. Nakažené osoby snadněji onemocní běžnými chorobami, jako je například nachlazení, jejich organismus se však s nimi nedokáže účinně

vypořádat. Smrt se zpravidla dostaví během tří dnů. (Ganeš-babu Šastri označil tuto nemoc anglickou zkratkou RISC -Rapid Immune System Collapse, urychlený kolaps imunitního systému - pozn. autora.) V naprosté většině případů skončí nemoc smrtí infikovaného pacienta.

Největší katastrofa se pak odehraje v roce 2046. Aniž by si toho povšimli astronomové, přiblíží se k naší planetě z hlubin kosmu velké nebeské těleso. Půjde o planetoid, který na své bludné cestě vesmírem vletne do naší sluneční soustavy a jen těsně mine Zemi - prolétne mezi ní a Měsícem. Již několik dní před průletem bude planetoid viditelný na obloze pouhým okem. Jeho gravitační síla způsobí na Zemi Četná zemětřesení a mohutné záplavy. Kalifornie bude zasažena největším zemětřesením v celé své historii. Také Japonsko a Čína budou postiženy silnými otřesy půdy a velké části těchto zemí pohltí vody oceánu. Zemětřesení se nevyhnou ani Evropě, nejsilněji je budou cítit v Německu, Anglii a ve středozezemní oblasti. Přes pobřeží Severního a Baltského moře se přelije mohutná záplavová vlna. V Čechách se probudí k životu sopky, považované již dávno za vyhaslé. Jejich výbuchy zdevastují široké okolí. Během erupcí dojde i k uvolnění velkého množství vulkanických par a jedovatých plynů. Z nich se vytvoří mraky a kondenzát pršící zpět na zemský povrch bude velice agresivní.

V důsledku všech těchto ran přijdou o život miliony lidí.

V postižených oblastech střední Evropy bude zničena velká část městské zástavby.

SVĚT ZA PADESÁT LET

Bezprostředně po této katastrofě začnou ti, kteří přežijí, s úklidovými a sanačními pracemi. Bude nutné odstranit hory mrtvol lidí a zdechlin zvířat, aby nevypukly nové epidemie. Také hospodářství se začne znovu vzpamatovávat - koneckonců bude velká poptávka po všech předmětech denní potřeby, které budou v důsledku přírodních pohrom zničené nebo ztracené.

Klimatické změny ve střední Evropě budou trvalého charakteru. Průměrná roční teplota zůstane vysoká a sněžit bude v zimě již jenom v horských oblastech. Pro zemědělství to bude změna výhodná, úroda bude bohatší, výnosy se zvýší.

Tektonická činnost změní tvář celé Země. Některé dřívější pobřežní oblasti a ostrovy nenávratně zmizí pod hladinou moří a oceánů. Postiženy budou především Japonsko, Kalifornie, východní pobřeží Severní Ameriky a některé oblasti Anglie. Zároveň se z vod Atlantického oceánu vynoří nová pevnina.

Hospodářská obnova proběhne poměrně rychle, její brzdou ovšem bude nedostatek primárních zdrojů energie. Rada surovin se stane nedostatkovým zbožím.

V té době se v Evropě začne formovat nová společnost. Bude založená na osobní svobodě jednotlivce, která ovšem bude spjata s potřebami společnosti a bude se jimi muset řídit. Lidé totiž budou poučeni nedávnými událostmi a uvědomí si, že sledování čistě sobeckých pohnutek může ohrozit i samu existenci celé-ho společenství. Tato nová společnost se bude rozprostírat od vln Atlantiku až po východní pobřeží Asie, jednotlivé oblasti si však zachovají své individuální zvláštnosti. O všech regionálních záležitostech bude rozhodovat místní samospráva, aniž by musela čekat na povolení nějaké vzdálené autority. Nová ústava bude zaručovat všem obyvatelům Euroasijské unie bezpečnost navenek a suverenitu uvnitř.

Hospodářskou základnou nové společnosti bude bezúrokový finanční systém, který bude vyzkoušen a pak natrvalo zaveden v roce 2048. (Arabské banky půjčují už dnes peníze bezúročně,

protože Korán zakazuje brát úroky; banky místo toho účtují jen poplatky za zpracování podmínek půjčky a vedení účetnictví. Mimochodem, rovněž Bible zakazuje půjčování peněz na úrok - pozn. autora.)

Rozkvět nové společnosti bude podpořen i používáním alternativního zdroje energie. Tento zdroj byl v Evropě objeven a zkoumán již počátkem 20. století, praktického uplatnění však dojde až nyní. Tato energie bude nazvána po svém objeviteli. (Pravděpodobně je myšlena tzv. Teslova energie - pozn. autora.) Ona energie nepoškozuje životní prostředí tak, jak je zatěžovaly dříve používané energetické zdroje. Bude také k dispozici prakticky v neomezené míře a její používání bude zdarma.

Půda a vodní zdroje se nebudou nacházet v soukromém vlastnictví. Prosadí se totiž poznatek, že nikdo si nemůže činit majetnické nároky na něco, co tu bylo už dávno před ním a bude tu i dlouho po něm. Nadále však bude mít každý člověk právo mít ve vlastnictví dům, který si koupil nebo postavil.

Po roce 2049 dojdou lidé k poznání, že ve vesmíru nejsou sami. Při likvidaci a nápravě škod způsobených přírodními katastrofami budou v Evropě a na Blízkém východě nalezeny artefakty, u kterých se jednoznačně prokáže jejich mimozemský původ. Tento objev bude mít dalekosáhlý dopad na náboženské a filozofické systémy.

Období od roku 2049 se ponese ve znamení počátku nového, spirituálně orientovaného věku, nadcházející satya jogy.

PRAVDĚPODOBNOST POPSANÝCH UDÁLOSTÍ

Začátek nového tisíciletí spojují mnozí jasnovidci a proroci, jimž byla stejně jako říšiům dána schopnost nahlížet do kroniky Akaša, s hrozivými událostmi. Má dojít k brutálním válkám a celosvětovým přírodním katastrofám, při nichž zahyne velká část lidstva.

Ani předpovědi textů palmových listů nám nemalují právě růžovou budoucnost. Nadcházející tragické události jsou však líčeny jako neblahé důsledky našich vlastních aktivit a chybných rozhodnutí, ne jako trest boží - jak je s oblibou líčí především křesťanští jasnovidci a proroci. Toto konstatování nechce předpovědi zmíněných proroků a vizionářů vyvracet. Rád bych ale upozornil na jeden podstatný rozdíl mezi nimi a mezi tím, co stojí psáno v rukopisech palmových listů. Podle těch nebude hrát při budoucích událostech třetí světová válka žádnou roli. Jinými slovy, k takovému konfliktu nedojde.

Nezávisle na různých prorockých vizích zveřejnili i odborníci prognózy dalšího vývoje poměrů na evropském kontinentě. Například Ústav Gottlieba Duttweilera pro výzkum budoucích trendů přišel s významnou studií, v níž jsou vedle sebe uvedeny optimistické a pesimistické scénáře dalšího vývoje. V následujícím textu bych chtěl čtenáře seznámit s jejich nejdůležitějšími body:

Ekonomický vývoj - pesimistická varianta:

- ochabující kupní síla obyvatelstva;
- až 40% nezaměstnanost
- znehodnocení měny;
- protekcionistická opatření EU;
- trh je ovládnut několika mamutími koncerny;
- základní ekonomická rozhodnutí jsou přenechána počítačovým programům;
- r. vystupňování ekologických problémů;

- genová technika (manipulace s geny) překračuje všechny etické normy;
- ekonomika EU se vyznačuje zastaralými technologiemi, byrokratickou regulací a astronomickými subvencemi; pro průžnou hospodářskou politiku nezůstal téměř žádný manévrovací prostor;
- politici reagují na události jen pasivitou.

Ekonomický vývoj - optimistická varianta:

- liberalizace hospodářských struktur;
- deregulace pracovního trhu;
- snižující se nezaměstnanost;
- v hospodářském životě nabývají významnější úlohu menší a střední podniky;
- firmy se sdružují do „virtuálních organizací“;
- lidé sami rozhodují o svých pracovních a životních podmínkách;
- poptávka se orientuje méně na hmotné statky a víc na kulturní zboží a služby;
- lidé už nebudou zaměstnáváni v automatické produkci (na výrobních linkách uspořádaných jako montážní pásy);
- trhy s největším růstem budou sociální služby-péče o nemohoucí, vzdělávání, kreativní využití volného času;
- z lidí se stanou „prozumenti“ - tedy producenti a konzumenti v jedné osobě; mezi pracovní a soukromou sférou nebude existovat jednoznačný předěl.

Možné kulturní a společenské trendy - pesimistická varianta:

- většina lidí upadne do beznaděje a tísnivých poměrů;
- sociální stát je přetížen;
- střední vrstva postupně mizí;
- společnost se polarizuje;
- roste moc podsvětí;
- objeví se sociální nepokoje; izolace chudinských ghet na straně jedné a čtvrtí bohatých na straně druhé;

—vládnoucí kruhy manipulují většinou obyvatelstva tak, aby nadále zůstal zachován systém, který jim zajišťuje jejich postavení;

—plutokratičtí vůdci a „baviči“ nabízejí širokým masám náhražkové uspokojení jejich kulturních potřeb;

—schopnost mas kriticky posuzovat situaci bude ochromena psychologickými manipulacemi a vymýváním mozků;

—kontrola myšlení lidí pomocí chemických látek, mikroimplantátů a podobně;

—převládne smyslu zbavený, uniformní životní a spotřební styl;

—objeví se psycho-, techno- a cyber-náboženství;

—horní třídy se definují přístupem k vědění.

Možné kulturní a společenské trendy - optimistická varianta:

—reforma sociálního státu a vzdělávacího systému;

—mnozí lidé se stanou „samopodnikateli“ (jejich život tedy nebude určován a ovládán druhými);

—hierarchie budou nezřetelné a ztratí nimbus společenské prestiže;

—komplexnost a převaha nabídky povedou k tomu, že se lidé naučí vědomě omezovat své potřeby a začnou si vybírat;

—spotřeba bude stále individuálnější, zboží „Šité“ na míru;

—významnou roli bude hrát hledání, definování a inscenování sebe sama;

—bude se rozvíjet „selfdesign“ pomocí inteligentních kosmetik a transplantační chirurgie;

—cílené, na rozumnou míru regulované využití genové techniky;

—kulturní hodnoty budou využívány managementy podniků při budování synergických sítí mezilidských vztahů na pracovištích;

—vědění se stane všeobecně přístupné;

—speciální podpora pro znevýhodněné skupiny.

Možné technologické trendy - pesimistická varianta:

- zpomalení tempa technologického a lékařského pokroku;
- podniky se soustředí na získání monopolního postavení na trhu místo na inovaci;

- vytrácí se hranice mezi člověkem a technikou - z lidí se stávají stroje a naopak;

- mezilidská komunikace je digitalizována a virtualizována;

- stát kontroluje technologii i obsah komunikací;

- multimedia Entertainment se stanou „opiem lidu“;

- vzroste počet nevysvětlitelných technických poruch s velkým negativním dopadem;

- média vytvářejí závislost, obsah jejich programů je přitom orientován na jednosměrné „krmení“ spotřebitele informacemi namísto interaktivní komunikace;

- lidé se přizpůsobují technologiím;

- intelektuálové ztrácejí vůli měnit věci.

Možné technologické trendy - optimistická varianta:

- technologie jsou využívány zodpovědně;

- technologický pokrok nabírá na tempu;

- rozvíjí se oblast biotechniky (technologie po vzoru přírody, spojení molekulární biologie, genové techniky a neuronálních sítí);

- je obnovena ekologická rovnováha;

- inteligentní automaty vyrábějí zboží podle individuálního přání;

- „virtuální světová vesnice“ se stává skutečností, rozvíjí se vědomí sounáležitosti s celým světem;

- lidé si budou uvědomovat primární význam učení a studia a zároveň se budou řídit heslem „škola hrou“;

- domácí roboti budou lidem pomáhat, aniž by je přitom zotročili;

- skutečnost bude virtualizována, hranice mezi skutečným a virtuálním světem však bude jasně rozpoznatelná;

- virtualizace se stane pomocným prostředkem pro seberealizaci ve „skutečném“ životě (sociální kontakty, život v přírodě a podobně).

Možné politické trendy - pesimistická varianta:

- kolaps sociálního státu;*
- hierarchický, centrálně řízený systém;*
- význam tradičních politických institucí upadá;*
- demokracie a dělba státní moci na zákonodárnou, výkonnou a soudní existuje už jen na papíře;*
- politikové se stávají loutkami v rukou mocných hospodářských magnátů, stát pňsluhovačem ekonomiky;*
- Školy se stanou středisky kontroly a učení, jejichž cílem bude přizpůsobovat lidi systému;*
- na žádost a tlak velkých podniků se bude EU uchýlovat ve stále větší míře k protekcionistickým opatřením;*
- obchodní války, EU se stane „zlým mužem“ WTO (Světové obchodní organizace - pozn, překl.).*

Možné politické trendy - optimistická varianta:

- reforma sociálního státu;*
- zavedení všeobecného minimálního příjmu ve formě negativní daně z příjmu;*
- brannou povinnost nahradí povinná sociální služba;*
- liberalizace vzdělávacího systému;*
- budou zavedeny nové formy výuky;*
- aktivní opatření proti členění společnosti na třídy, posilování ideje společenské solidarity;*
- princip subsidiarity bude v rámci EU konečně uplatňován i v praxi a nejen na papíře;*
- společná evropská zahraniční a bezpečnostní politika;*
- žádné oklešťování národní identity členských států EU;*
- stát je dynamickým poskytovatelem služeb.*

Když porovnáváme předpovědi z rukopisů palmových listů s těmito předpovědím, ukazuje se, že *pesimistické* varianty scénáře prognostiků z Ústavu Gottlieba Duttweilera jsou až zneklidňujícím způsobem podobné tomu, co je psáno ve staro-tamillských textech.

Jak velká je pravděpodobnost, že kolize Země s velkým planetoidem či asteroidem zapříčiní celosvětovou přírodní kata-

strofu? Podívejme se do minulosti, přesněji řečeno na začátek 20. století. Nedaleko Tunguzky (řeky vlévající se do Jeniseje) v centrální Sibiři došlo 30. června 1908 k explozi, jejíž síla je odhadována na deset až patnáct megatun TNT. Exploze doslova vymazala ze zemského povrchu 6 000 čtverečních kilometrů borového lesa. Bylo ji slyšet ještě ve vzdálenosti 1 000 kilometrů a záchvěvy zemské kůry zaregistrovaly seismologické stanice na celém světě. Otřes málem způsobil vykolejení vlakové soupravy jedoucí po sibiřské magistrále, vzdálené téměř 700 kilometrů. Žár exploze byl tak silný, že ve vesnici vzdálené 65 kilometrů si jeden sedlák strhl z těla košili v domnění, že mu vzplanula. Očití svědkové viděli z nebe padat podlouhlý objekt zahalený do modrobílého světla. Po nárazu se zvedl do výšky 20 kilometrů sloup světla. V dalších třech nocích bylo v Evropě takové světlo, že se při něm daly číst noviny.

V následujících letech byly vysloveny desítky hypotéz ohledně toho, co se vlastně u Tunguzky přihodilo. Oficiálně přijatou se stala verze, podle níž pronikl do zemské atmosféry meteorit sestávající převážně z prachu a ledu. Prolétl atmosférou rychlostí 100 000 km/h a rozžhavl se přitom tak, že ještě před dopadem na zemský povrch vybuchl. Alternativní teorie hovoří o „zbloudilé miniaturní černé díře“, o antihmotě nebo o jaderném výbuchu, možná v důsledku havárie kosmické lodi mimozemského původu.

Exploze vyvolala kromě obrovské tlakové vlny v ovzduší i tzv. seismickou vlnu v zemské kůře. Tu zaregistrovaly měřicí stanice ve vzdálených městech - v Irkutsku, Taškentu, Tbilisi, dokonce i v německé Jeně. Protože je známa rychlost, s jakou se seismografická vlna šíří (3 000 metrů za vteřinu), bylo snadné vypočítat přesný čas exploze. Došlo k ní v 0 hodin 16 minut greenwichského času. Kdyby meteorit vlétl do atmosféry jen o 4 hodiny a 48 minut později, explodoval by přímo nad Petrohradem (tehdejší St. Petěrburkem). Je otázkou, co by v takovém případě z tohoto města zbylo.

Jedno je jisté - kdesi v hlubinách vesmíru se již nyní obrovskou rychlostí řítí velký asteroid nebo kometa, velká hrouda kamene nebo železa, jejíž dráha se jednoho dne protne s dra-

hou naší Země. Podívejme se nejprve na asteroidy. K dnešnímu dni je ve vesmíru zmapováno na 2 000 těchto kosmických těles o velikosti minimálně několik set metrů - tedy tak velkých, aby to při kolizi s naší planetou vyvolalo katastrofu globálních rozměrů. Podle odhadů NASA dochází k takové srážce v průměru jednou za 200 000 let.

A jak je to s kometami, které rovněž dosahují kritické minimální velikosti zhruba jednoho kilometru v průměru? V současné době jsou ročně zaregistrovány dva až tři tucty těchto těles, které se Slunci přiblíží na vzdálenost menší než dvě astronomické jednotky, tedy zhruba 300 milionů kilometrů. Z toho lze vypočítat, že taková kometa se „strefí“ do naší planety v průměru jednou za 20 milionů let. To je ovšem jen hrubý odhad.

Osobně jsem zcela přesvědčen, že k popsaným událostem nemusí nutně dojít. Kronika Akaša, z níž čerpali autoři knihoven palmových listů, není nějakou *Zlatou knihou osudu*, v níž je přesně a nezměnitelně zapsáno vše, co se stane. Spíše jde o jakousi virtuální paměť, do níž jsou průběžně ukládány věci a události, které jsou něčím iniciovány, ale také někým měněny. Zpětné působení tohoto mechanismu zažíváme den co den. Náš život je zaznamenán na osobním palmovém listu, tento text je však průběžně doplňován. Ať se stane cokoli, záleží pouze a jenom na nás, jak bude vypadat následující záznam v kronice Akaša, generovaný našimi činy a reakcemi na různé události našeho života. Z toho ovšem rovněž vyplývá, že tolika lidmi toužebně očekávaný a propagovaný přechod k novému „zlatému věku“ bude možný jen v případě, že se na něm bude každý jednotlivec aktivně podílet. Vnější svět se může změnit až poté, co dojde k transformaci našeho nitra.

Uvedená kronika tedy nepopisuje nevyhnutelný chod událostí. Můžeme s ní aktivně pracovat, jak dokládají i moje osobní zkušenosti s knihovnamí palmových listů. Tyto starobylé texty, podobně jako kronika Akaša, nám pomáhají především odhalit příčiny, jež mají kořeny v minulosti, působí však v přítomnosti, nebo by se mohly projevit v budoucnosti. Znalost jejich předpovědí nám umožňuje tuto budoucnost spoluutvářet.